

Liahona

**Følg Frelserens kald til
at tjene, s. 4, 14, 20**

**Den Kristus vi beundrer: Ældste Hollands
budskab til alle kristne, s. 24**

Til styrke for de unge i dag, s. 54

**Fra Joplin til Japan – Finde styrke
ved naturkatastrofer, s. 60**

Fem var kloge,
Rose Datoc Dall

Ti brudepiger gik ud for at møde brudgommen. »Fem af dem var kloge og fem var tåbelige.« De kloge »tog både deres lamper med og olie i deres kander.« De tåbelige tog deres lamper med, »men ikke olie.« Da råbet lød, at »Brudgommen kommer«, måtte de tåbelige brudepiger gå hen efter olie. »Brudgommen [kom], og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket« (se Matt 25:1-13).

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Frelserens kald til at tjene**
Præsident Thomas S. Monson
- 7 Besøgsbudskabet: Skridt til handling i nødens stund**

ARTIKLER

- 14 Thomas S. Monson: Følg kaldet til at tjene**
Heidi S. Swinton
Præsident Thomas S. Monsons oplevelser inspirerer os til at følge hans eksempel.
- 20 Fejring af tjenestedagen**
Kathryn H. Olson
Medlemmer verden over bidrager med samfundstjeneste.

- 24 Stå sammen om Kristi sag**
Ældste Jeffrey R. Holland
Et kald til alle kristne om at stå sammen i overbevisning, barmhjertighed og forståelse.

- 34 Find tro ved verdens ende**
Michael R. Morris
Nyomvendte i Ushuaia i Argentina begynder en ny tilværelse ved at tilslutte sig evangeliet.

- 78 Besvar spørgsmål om vores tro**
Michael Otterson
Fem forslag, der bør huskes, når vi besvarer andres spørgsmål.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter fra aprilkonferencen**
- 10 Det tror vi: Nadveren – At mindes Frelseren**

- 12 Evangeliske klassikere: Lær din pligt**
Ældste Joseph B. Wirthlin

- 19 Tjeneste i Kirken: At tjene den enkelte**
Al VanLeeuwen

- 30 Vores hjem og familie: Naturkatastrofer – Vi behøver ikke frygte**
Ældste Stanley G. Ellis

- 38 Sidste dages hellige røster**

- 74 Kirkenyt**

- 77 Forslag til familieaften**

PÅ OMSLAGET
Menneskefiskere, af Simon Dewey.

42

42 Hold fast i troen i en forvirrende verden

Biskop Gérald Caussé

Fem principper, der hjælper til at bevare vores tro og vidnesbyrd stærkt.

Se, om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer.
Et vink:
I en fale.

54

46 Spørgsmål og svar

Jeg er blevet afhængig af pornografi. Det ødelægger mit liv. Hvad kan jeg gøre for at bryde afhængigheden?

48 Hvordan kan jeg vide, om jeg er blevet tilgivet?

Ældste Tad R. Callister

Hvis jeg er blevet tilgivet, hvorfor føler jeg så stadig skyld?

51 Kun for unge

52 Et offer, men en glæde

Edward M. Akosah

Kunne det være vigtigere at tjene Herren end de penge, jeg tjente?

53 At forestille mig selv i templet

Adriane Franca Leao

Jeg vidste, at jeg ville giftes i templet, men jeg var nødt til at træffe de rette valg først.

54 Til styrke for de unge: Et anker for denne tid

David L. Beck og Elaine S. Dalton

Hvordan kan den nye Til styrke for de unge hjælpe dig? Læs hvad hovedpræsidenterne for Unge Mænd og Unge Piger har at sige.

58 Min mors eksempel

Erin Barker

Selvom min mor var syg, lærte hun mig stadig om kærlighed og tjeneste.

68

59 Særlige vidner: Kvinder er vigtige i Kirken!

Ældste Quentin L. Cook

60 Bønner, noter og naturkatastrofer

Marissa Widdison

Med tusinder af kilometers afstand lærte både Honoka og Maggie, at Gud våger over os i svære stunder.

62 En lys idé

63 Vores side

64 Få Primary hjem: Jeg vælger at fylde mit liv med ting, der indbyder Ånden

66 Følg profeten: Lær at tjene andre

Heidi S. Swinton

68 Leutes hjem

Adam C. Olson

Uanset hvor vi bor, så kan vi gøre vores hjem til et helligt sted for vores familie.

70 Til mindre børn

81 Figurer fra Mormons Bog

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jun.,
Per G. Malm

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Redaktører: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaktion: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Lia McClanahan,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirch, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe,
Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Chefdesignere: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produktionsmedarbejdere: Collette Nebeker Aune,
Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown, Julie
Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS, Sveagatan 8 A,
441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, online
på liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
fiji, finsk, fransk, græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk,
islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kinesisk (forenkle),
kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk,
marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk,
russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog,
tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk,
urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog
til sprog).

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

August 2012 Vol. 161 No. 8. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

»Find tro ved verdens ende« (s. 34)
beskriver omvendelsesberetningerne
fra flere medlemmer i Argentinas
sydligste by. Se flere foto af dem på
liahona.lds.org.

FOR DE UNGE

Unge giver flere råd om at overvinde
en afhængighed af pornografi (se s. 46).
En anden behjælpelig ressource er Kirkens
vejledning om frigørelse af afhængighed,
tilgængelig på nettet på flere sprog, på
recoveryworkbook.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer
er tilgængelige på mange sprog på
languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Afhængighed, 46

Besøgsundervisning, 7

Dating, 53

Eksempel, 14, 58, 63, 66

Enighed, 20, 24

Familien, 30, 54, 58, 59, 63

Forberedelse, 30

Forsoning, 48

Helligånden, 19, 30, 34,

42, 48, 64

Håb, 38

Jesus Kristus, 10, 24, 48

Kirkekaldelser, 4, 19

Konvertering, 34

Kristendom, 24

Kvinder, 59

Lydighed, 52

Medfølelse, 7, 19, 24, 58

Medier, 46

Missionering, 34, 52, 78

Modgang, 30, 51, 60

Mormons Bog, 34, 40

Nadver, 10

Naturkatastrofer, 30, 60

Offer, 52

Omvendelse, 46, 48

Pagter, 10

Personlig fremgang, 51

Pligt, 4, 12, 14, 51, 73

Pligt mod Gud, 51

Pornografi, 46

Slægtshistorie, 38

Standarder, 54

Tempeltjeneste, 53

Tilgivelse, 48

Til styrke for de unge, 54

Tjeneste, 4, 7, 14, 20, 58,

66, 70

Tro, 42, 48

Tro på Gud-programmet,

63

Velsignelser, 54

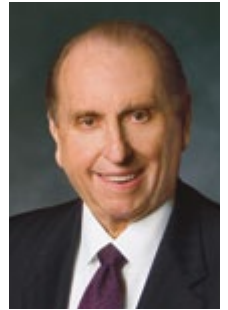
Venskab, 64

Vidnesbyrd, 34, 42, 51

Ægteskab, 53

Åbenbaring, 38, 40, 41

Præsident
Thomas S. Monson

FRELSE-RENS kald til at tjene

Alle, der har lært matematik, ved, hvad en fællesnævner er. For sidste dages hellige er der en fællesnævner, der binder os alle sammen. Fællesnævneren er det individuelle kald, som vi alle modtager til at udføre en opgave i Guds rige her på jorden.

Kan du beskyldes for at brokke dig, når du bliver givet en kaldelse? Eller accepterer du taknemmeligt enhver mulighed for at tjene dine brødre og søstre, velvidende at vor himmelske Fader velsigner dem, han kalder?

Jeg håber ikke, at vi mister det sande formål med vores kostbare muligheder for at tjene. Formålet, det evige mål, er det samme, som Herren har udtalt, og som findes i Den Kostelige Perle: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«¹

Må vi altid huske, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helles medlemskaber ikke er en bekvemmelighedskaber,

men snarere en ansvarlighedskaber. Vores pligt ud over at frelse os selv er at lede andre til Guds celestiale rige.

Ved villigt at gå på stien for Guds tjeneste, vil vi aldrig gå i samme fodspor som Shakespeares kardinal Wolsey. Frataget al sin magt efter et liv i sin konges tjeneste, jamrede han sørgeligt:

*Havde jeg blot tjent min Gud med halv
så stor en nidkærhed,
som den jeg tjente kongen med, så havde
han ikke nu på mine gamle dage
udstødt mig nogen iblandt fjender.²*

Hvilken slags tjeneste kræver himlen? »Herren kræver hjertet og et villigt sind; og de villige og lydige skal i disse sidste dage spise Zions lands goder.«³

Jeg forbløffes, når jeg tænker på ordene fra præsident John Taylor (1808-1887): »Hvis I ikke ærer jeres kaldelse, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, som I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«⁴

Jesu liv og tjenestegerninger blandt menneskene er som en lanterne, der udstråler godhed. »Jeg er iblandt jer som den, der tjener,«⁵ erklærede Jesus, mens han gav styrke til krøblingens lemmer, syn til de blindes øjne, hørelse til de døves ører og liv til den døde krop.

Med lignelsen om den barmhjertige samaritaner lærte Mesteren os at elske vores næste som os selv.⁶ Med sit svar til den rige, unge herre, lærte han os at skille sig af med selvished.⁷ Med bespiselsen af de 5.000 underviste han

os i at se andres behov.⁸ Og med Bjergprædikenen underviste han os om først at søge Guds rige.⁹

I den nye verden erklærede den genopståede Herre: »I kender det, som I må gøre i min kirke; for de gerninger, som I har set mig gøre, skal I også gøre; for det, som I har set mig gøre, det skal I også gøre.«¹⁰

Vi velsigner andre, når vi tjener i skyggen af »Jesus fra Nazaret ... som færdedes overalt og gjorde vel.«¹¹ Må Gud velsigne os med at finde glæde ved at tjene vor Fader i himlen, når vi tjener hans børn på jorden. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. William Shakespeare, *Henrik den ottende*, 3. akt, 2. scene, Samlede Shakespeare: Dramatiske værker, 1998, s. 783.
3. L&P 64:34.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 164.
5. Luk 22:27.
6. Se Luk 10:30-37; se også Matt 22:39.
7. Se Matt 19:16-24; Mark 10:17-25; Luk 18:18-25.
8. Se Matt 14:15-21; Mark 6:31-44; Luk 9:10-17; Joh 6:5-13.
9. Se Matt 6:33.
10. 3 Ne 27:21.
11. ApG 10:38.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

»[Herren] vil ikke lade det mislykkes for os, hvis vi gør, hvad vi kan. [Han vil] støtte os ud over vore egne talenter og evner ... Det er en af de mest vidunderlige oplevelser, som et menneske kan få« (Ezra Taft Benson i *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 20). Overvej at fortælle om en oplevelse, hvor du eller en du kender har følt, at Herren forøgede hans eller hendes talenter og evner. Lad familien fortælle om nogle af deres egne positive oplevelser fra tidspunkter, hvor de har fulgt »Frelserens kald til at tjene.«

Tjeneste i templet

Benjamin A.

Da jeg blev 17 år, begyndte jeg at tænke seriøst over min fremtid, og jeg bad min himmelske om at lade mig vide, hvad jeg kunne gøre for at forberede mig til at tage på mission og modtage Det Melkisedekske Præstedømme. Jeg følte, at jeg oftere skulle tage til templet, fordi det er Herrens hus, og det ville være det sted, hvor jeg kunne føle mig tættest på min himmelske Fader.

Så jeg satte mig det mål, at udføre 1000 dåb på et år. Jeg følte behovet for at sætte dette mål og fastede for at vide, om dette var, hvad jeg burde gøre. Vor himmelske Fader svarede mig, og jeg begyndte at komme i templet i Tampico i Mexico hver lørdag.

Efter at have foretaget 500 dåb, satte jeg mig det mål at arbejde med slægtsforskning, og jeg holdt så meget af det, at jeg ikke kunne sove, fordi jeg ledte efter navne. Jeg fandt 50 navne og otte generationer i min slægtshistorie, og jeg hjalp med at udføre tempelordinancer for dem alle.

Jeg endte med at udføre over 1.300 dåb, jeg afsluttede seminar, modtog Det Melkisedekske Præstedømme og tjener nu som fuldtidsmissionær, som var et af mine største mål i livet.

Jeg kan gøre noget for andre

Hver enkelt af os kan gøre noget for at hjælpe andre. Præsident Monson forklarede, at vi bør elske alle og lære at se, hvad vi kan gøre for at hjælpe dem.

Se på drengen, der sidder ved træet. Kan du se nogen omkring ham, som han kunne hjælpe?

Foreslå, når du spiser aftensmad med din familie, at alle i familien fortæller om noget, som han eller hun gjorde for at tjene en anden den dag. Nedskriv dine egne oplevelser med tjeneste i din dagbog hver dag.

Gennemgå dette materiale under bøn og drøft det med de søstre, I besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke jeres søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af jeres liv.

Tro, Familie,
Tjeneste

Skrid til handling i nødens stund

Et af vore formål som besøgsledere er at styrke familier og hjem. Søstre, som vi besøger, bør kunne sige: »Hvis jeg har problemer, ved jeg, at mine besøgsledere vil hjælpe uden først at blive spurgt.« For at kunne tjene, har vi ansvaret for at være opmærksomme på behovene hos de søstre, vi besøger. Når vi søger inspiration, vil vi vide, hvordan vi skal afhjælpe åndelige og timelige behov hos hver enkelt søster, som vi besøger. Gennem brug af vores tid, færdigheder, talenter, bønner af tro, åndelig og følelsesmæssig støtte, kan vi yde en næstekærlig tjeneste i tider med sygdom, dødsfald og andre særlige omstændigheder.¹

Gennem besøgsledernes rapportering finder hjælpeforeningspræsidentskabet dem, som har særlige behov på grund af fysisk eller følelsesmæssig sygdom, nødsituationer, fødsler, dødsfald, handicap, ensomhed og andre udfordringer. Hjælpeforeningspræsidenten giver derefter biskoppen besked om dette. Under hans ledelse koordinerer hun hjælpen.²

Som besøgsledere kan vi have »stor grund ... til at fryde os« på grund af »den velsignelse, der er blevet skænket os, at vi er blevet gjort til redskaber i Guds hænder til at udføre denne store gerning« (Alma 26:1, 3).

Fra skrifterne

Matt 22:37-40; Luk 10:29-37; Alma 26:1-4; L&P 82:18-19

NOTER

1. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.5.1; 9.6.2.
2. Se *Håndbog 2*, 9.6.2
3. Henry B. Eyring, i *Døtre i mit rige: Hjælpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 110.

Hvad kan jeg gøre?

1. Bruger jeg mine gaver og talenter til at velsigne andre?
2. Ved søstre, at jeg våger over dem, og at jeg er villig til at hjælpe dem, når de står i behov?

Fra vores historie

I Kirkens tidlige år var medlemstallet lavt og centraliseret. Medlemmerne kunne hurtigt reagere, når nogen stod i behov for hjælp. I dag er medlemstallet over 14 millioner, og de er spredt over hele verden. Besøgsundervisning er en del af Herrens plan for at yde hjælp til alle hans børn.

»Det eneste system, som kunne være til hjælp og støtte i så stor en kirke og i en så forskelligartet verden, ville være individuelle tjenere tæt på folk i nød,« har præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt.

»... Enhver biskop og enhver grenspræsident har en hjælpeforeningspræsident, de kan stole på,« fortsætter han. »Hun har besøgsledere, som kender til den enkelte søsters trængsler og behov. Gennem dem kan hun vide, hvad der rører sig hos enkeltpersoner og familier. Hun kan imødekomme behovene og hjælpe biskoppen i hans kald med at sørge for enkeltpersoner og familier.«³

Noter fra aprilkonferencen

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår aprilkonferencen 2012, kan I bruge disse sider (og noter til konferencer i fremtidige numre) til hjælp i jeres studium og anvendelse af den nylige undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

HISTORIER FRA KONFERENCEN

Byg varige fundamenter

Som ung mand arbejdede jeg sammen med en entreprenør og byggede sokler og fundamenter til nye huse. I sommervarmen var det hårdt arbejde at gøre jorden klar til støbeformen, hvor vi hældte cement ned til soklen. Der var ingen maskiner. Vi brugte en hakke og en skovl. I de dage var det hårdt arbejde at bygge bæredygtige fundamenter til huse.

Det krævede også tålmodighed. Når vi havde støbt soklen, skulle vi vente på, at den tørrede. Selvom vi ønskede at fortsætte med at arbejde, ventede vi også, efter vi havde støbt fundamentet, før vi tog støbeformene væk.

Og den trættende og tidskrævende proces med at lægge metalstænger ind i støbeformene for at styrke fundamentet virkede endnu mere imponerende på en nybegynder.

På lignende vis

skal fundamentet for vores tro omhyggeligt forberedes til at modstå de storme, der kommer til alle i jordelivet. Den solide base for troens fundament er personlig retskaffenhed.

At vi altid vælger det rette, når vi får en valgmulighed, skaber et solidt fundament for vores tro. Det kan begynde i barndommen, da alle sjæle bliver født med Kristi Ånd som en gratis gave. Med den Ånd kan vi vide, når vi har gjort det, der er ret for Gud, og når vi i hans øjne har gjort noget forkert.

Disse valg er der hundredvis af de fleste dage og de udgør det solide fundament, som vores bygningsværk af tro er bygget på. Metalrammen, som vores tro

hældes ned i, er Jesu Kristi evangelium,

med alle dets pagter, ordinancer og principper.

En af nøglerne til en vedholdende tro er en rigtig bedømmelse af, hvor meget tid der er brug for ...

Den helbredelse kommer ikke automatisk, som tiden går, den tager tid. Det er ikke nok at blive ældre. Det kræver, at man ihærdigt tjener Gud og andre af hele sit hjerte og sjæl, der vender vidnesbyrd om sandheden til ubrydelig åndelig styrke.

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Bjerger at bestige«, *Liahona*, maj 2012, s. 24.

Spørgsmål til overvejelse

- Kan I huske et tidspunkt, hvor jeres personlige integritet blev prøvet? Hvordan reagerede I?
- Hvordan styrker det jeres åndelige fundament at tjene Gud og andre i tro?

Overvej at nedskrive dine tanker i din dagbog eller drøft dem med andre.

Flere hjælpekilder om dette emne: »Faith« i Study by Topic på LDS.org; Richard G. Scott, »Den forvandlende kraft ved tro og karakterstyrke«, *Liahona*, nov. 2010, s. 43-46.

UDFYLD DET TOMME FELT

1. »Vi kan udfries fra ondskabens og ugudelighedens veje ved at vende os til læren i _____«

(L. Tom Perry, »Udfrielsens kraft«, *Liahona*, maj 2012, s. 97).

2. »Der går ikke noget fra os, fordi der _____ til en anden«

(Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 31).

4. »Dette liv er vores oplæring til evig ophøjelse, og den proces er ensbetydende med _____«

(Ronald A. Rasband, »Særlige lektier«, *Liahona*, maj 2012, s. 80).

3. »De sandheder og lærdomme, som vi har modtaget, er kommet og vil fortsat komme gennem guddommelig _____«

(D. Todd Christofferson, »Kristi lære«, *Liahona*, maj 2012, s. 86).

EN PRÆDIKEN PÅ TO ORD

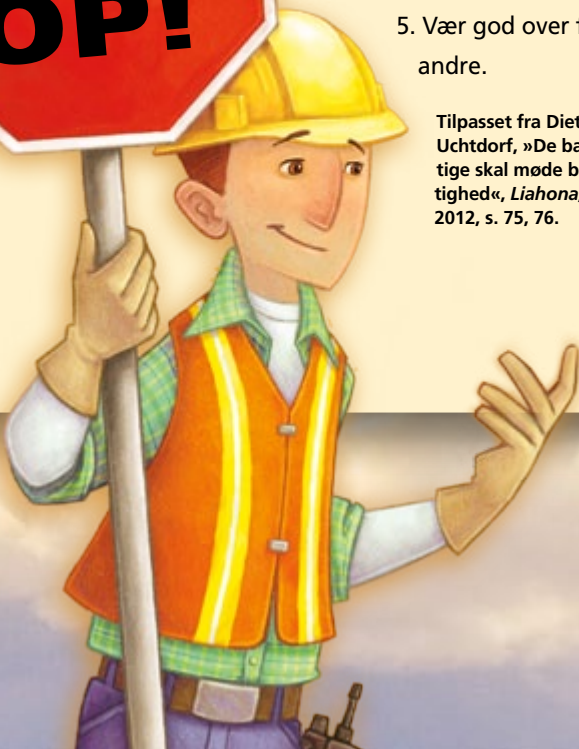
GØR I NOGET AF FØLGENDE?

1. Bærer nag?
2. Sladrer?
3. Udelukker andre?
4. Misunder andre?
5. Ønsker at skade andre?

GØR I STEDET FØLGENDE:

1. Vær venlig.
2. Tilgiv.
3. Tal fredeligt.
4. Lad Guds kærlighed fylde jeres hjerte.
5. Vær god over for andre.

Tilpasset fra Dieter F. Uchtdorf, »De barmhjertige skal møde barmhjertighed«, *Liahona*, maj 2012, s. 75, 76.

Svar: 1. de hellige skrifter; 2. gives; 3. åbenbaring; 4. prøver og prøvelser.

Profetisk løfte

»Helligånden har bekræftet sandheden ved denne konference. Yderligere bekræftelse

kommer, når I søger den, når I lytter, og når I senere studerer budskabet fra Herrens bemyndigede tjenere.«

Præsident Henry B. Eyring, første rådgiver i Det Første Præsidentskab, »Bjerger at bestige«, *Liahona*, maj 2012, s. 26.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencens taler, så besøg conference.lds.org.

Nadveren

AT MINDES FRELSEREN

Nadveren er en hellig præstedømmmeordinance, der udføres hver søndag. Da Jesus Kristus var på jorden, indførte han denne ordinance og genoprettede den i vore dage gennem profeten Joseph Smith. »Nadverens ordinance,« siger ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostels Kvorum, »gør nadvermødet til det mest hellige og vigtige møde i Kirken.«¹

Herren har befalet os at mødes og tage nadveren hver søndag (se L&P 20:75). Aronske præstedømmmebærere velsigner og omdeler brødet og vandet til medlemmer i menigheden, som tager nadveren til minde om Jesu Kristi legeme og blod. Ved at gøre dette, forpligter de sig på ny til at efterleve de pagter de indgik med Gud, da de blev døbt. De lover specifikt altid at erindre Jesus Kristus, påtage sig hans navn og holde hans befalinger (se L&P 20:77).

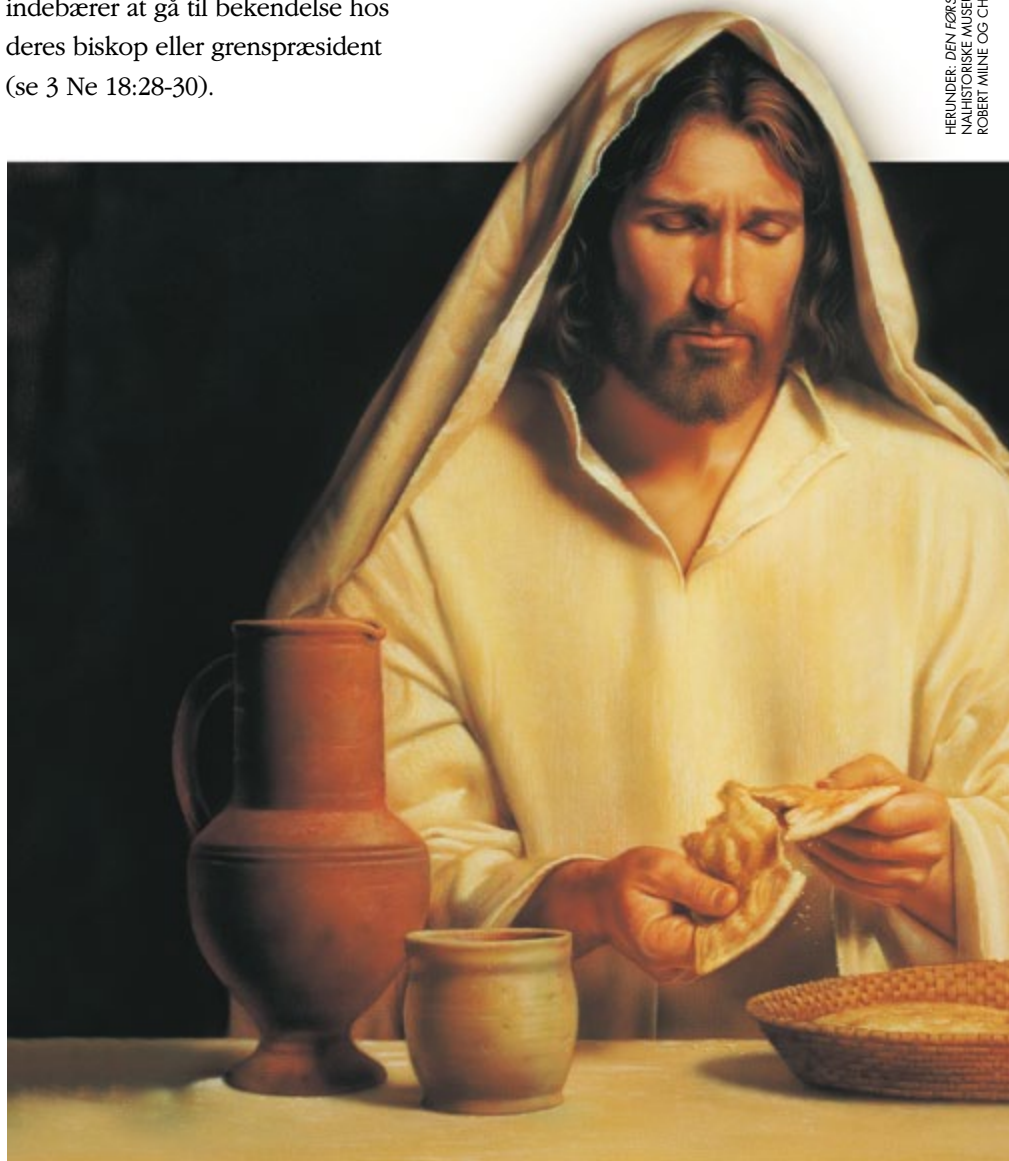
Den rette forberedelse til at tage nadveren indebærer omvendelse, et ønske om at følge Frelseren og

have et »sønderknust hjerte og en angerfuld ånd« (3 Ne 9:20). At tage nadveren er en ugentlig mulighed for at reflektere og hellige sig Herren. Ærbødighed og bøn forstærker denne oplevelse. Personer, som har begået alvorlige synder, bør ikke tage nadveren, før de har omvendt sig, hvilket indebærer at gå til bekendelse hos deres biskop eller grenspræsident (se 3 Ne 18:28-30).

Når man er værdig til at tage nadveren, bringer det store velsignelser, såsom tilgivelse af synder, Helligåndens følgeskab og helliggørelse – at blive hellig – gennem forsoningen. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, »Nadvermødet og nadveren,« *Liahona*, nov. 2008, s. 17.

For mere information, se 1 Kor 11:23-30; L&P 27:2.

1. Jesus Kristus indførte nadveren blandt sine tolv apostle, aftenen før han blev korsfæstet (se Luk 22:19-20).

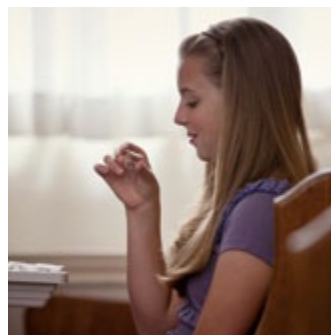
2. Frelseren introducerede efter sin opstandelse nadveren i Amerika (se 3 Ne 18:1-11).

3. Aronske præstedømmebærere forbereder, velsigner og omdeler nadveren under ledelse af biskoppen eller grenspræsidenten.

4. Under nadvermødet koncentrerer vi os om Kristus og afholder os fra opførsel, der kunne distrahere andre.

5. Vi mindes Frelserens liv, hans eksempel, lærdomme og forsoning, mens vi ærbødigt tager nadveren.

»Vi erkender, at vi alle begår fejl. Enhver af os har brug for at tilstå og forsage vore synder og fejl til vor himmelske Fader og andre, vi måtte have stødt. Sabbatten udgør en dyrebart mulighed for at bringe disse – sakramenter – til Herren.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum, »Sabbatten og nadveren«, *Liahona*, maj 2011, s. 8.

BESVARELSE AF SPØRGSMÅL

De, der ikke er bekendt med vore søndagsmøder, undrer sig måske over, om personer, der har en anden tro, kan deltage i vore møder og tage nadveren. Alle er velkomne til at komme i kirke med os. Nadveren har til hensigt at hjælpe medlemmer med at forny deres pagter, men hvis det at tage nadveren hjælper besøgende til at mindes Gud, er de velkomne dertil.

LÆR DIN pligt

Pligter minder os om, at vi forvalter alt, hvad vor Skaber har betroet os.

Ældste Joseph B. Wirthlin (1917-2008)

De Tolv Apostles Kvorum

Joseph B. Wirthlin blev født den 11. juni 1917 i Salt Lake City i Utah. Han blev opretholdt til De Tolv Apostles Kvorum i 1986. Følgende uddrag er fra en tale han gav som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum ved generalkonferencen den 5. okt. 1980. Den fulde tekst kan på engelsk ses i Ensign, nov. 1980, på ensign.lds.org.

De fleste af os har ikke noget imod at gøre det, vi bør gøre, så længe det ikke griber ind i de ting, vi ønsker at gøre, men det kræver selvdisciplin og modenhed at gøre det, vi bør gøre, enten vi har lyst til det eller ej. Pligt er alt for ofte noget man forventer af andre og ikke af en selv. Det er meget vigtigt, hvad folk tænker og tror og planlægger, men det er det, de gør, som tæller mest. Det er en opfordring til at gøre sig fri af selvished og tænke på alle menneskers fælles bedste.

Vi må altid huske på, at pligter minder os om, at vi er forvaltere over alt det, som vor Skaber har betroet os. Når vi villigt og trofast accepterer pligter, vil vi finde lykke. De, som gør lykke til hovedformålet i deres liv, kan ikke undgå at lave fejltagelser, fordi lykke er snarere et biprodukt end et endemål i sig selv.

Lykke opnår man, når man gør sin pligt i bevidstheden om, at man lever sit liv i harmoni med Gud og hans bud og befalinger ...

Enhver mand og kvinde, som har haft succes i verdenshistorien, har kendt sin pligt og haft et fast ønske om at udføre den. Frelseren havde en fuldkommen fornemmelse af, hvad pligt er. Selv om det, der krævedes af ham oversteg menneskelige evner, underlagde han sig sin Faders vilje og udførte sin guddommelige pligt ved at sone for menneskehedens synder.

Joseph Smith var trofast mod sin kaldelse og udførte sin pligt, selv om han mødte svære forfølgelser og måtte yde store personlige ofre. Han fortsatte, holdt ud og gennemførte gengivelsen af Jesu Kristi sande evangelium ...

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har accepteret befalingen om at udbringe evangeliet til jordens ender. Han bestræber sig trofast på at udføre sin pligt, og han er et vidunderligt eksempel for os i alt, hvad han gør for at udbrede kærlighedens evangelium. Resultatet er en verdensomspændende kirke og opfyldelsen af sidste dages profetier.

Disse store mænd ... kunne have valgt at gå en lettere vej end den, pligterne førte dem ud på. Men det gjorde de ikke. Deres pligter førte bestemt ikke altid til personlige behageligheder eller tilfældige fordele. Udførelsen af deres pligter betød ofte store ofre og personlig modgang, men alligevel valgte de pligten og udførte den.

Livet kræver, at vi udfører mange pligter – nogle rutinemæssigt og andre som er mere meningsfulde og betydningsfulde. En af de ting, der hører med til pligten, er, at man sætter det rette eksempel og benytter enhver

anledning til at hjælpe andre på vejen opad i livet. Dette kan gøres med et opmuntrende ord, en kompliment, et håndtryk – ved ethvert tegn på omsorg. Vi er nødt til at huske på, at efterhånden som vi lærer at udføre vore pligter ordentligt her, vil vi berede os til også at udføre vore evige pligter ...

Mesterlæreren, Jesus Kristus beskrev så levende og smukt den absolutte nødvendighed i at udføre sine pligter i hjemmet, i kirken, i vores daglige arbejde, og ligeledes for vores elskede land. Han sagde:

»Der er intet godt træ, som bærer dårlig frugt, heller ikke noget dårligt træ, som bærer god frugt.

For ethvert træ kendes på sin frugt. Man plukker jo ikke figer af tjørn, høster heller ikke druer af en tornebusk.

Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd. For hvad et hjerte er fuldt af, løber munden over med.

Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?

En af de ting, der hører med til pligten, er, at man sætter det rette eksempel og benytter enhver anledning til at hjælpe andre opad på livets vej.

Enhver, som kommer til mig og hører mine ord og handler efter dem – hvem han ligner, vil jeg vise jer:

Han ligner et menneske, der byggede et hus, gravede dybt ned og lagde sokken på klippen. Da der blev oversvømmelse, væltede floden ind imod huset, men den kunne ikke røkke det, for det var bygget godt.

Men den, der hører og ikke handler derefter, ligner et menneske, der byggede et hus lige på jorden uden sokkel. Floden væltede imod det, og straks faldt det sammen, og ødelæggelsen af det hus blev stor« (Luk 6:43-49).

»Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt« (L&P 64:33), mine brødre og søstre. Trofast overholdelse af sine pligter kendetegner en sand Herrens discipel og Guds barn. Vær tapre i at udføre jeres pligt. Bliv ved med at gøre, hvad I skal. Sørg for at få udført jeres vigtigste opgave, nemlig at klare den anden prøvestand. Vær trofast til at udføre jeres pligter, for det vil føre jer til Gud.

Jeg bærer mit dybe og oprigtige vidnesbyrd om, at dette er den eneste måde, hvorpå man kan opnå lykke og yde hjælp til, at riget kan vokse og blomstre. ■

Store bogstaver og afsnit er standardiserede.

TIL VENSTRE: FOTO: CRAIG DIMOND; TIL HØJRE: FRA ØVEN: FOTO: JED A. CLARK © IRI, JEFFREY ALLRED © DESERET NEWS, © DESERET NEWS OG CHRISTINA SMITH

THOMAS S. MONSON: Følg kaldet til at tjene

For længe siden besluttede præsident Thomas S. Monson sig for at udføre sin pligt ved at gøre Herrens arbejde og følge Jesu Kristi eksempel.

Heidi S. Swinton

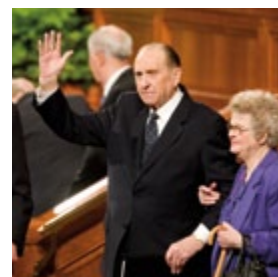
Præsident Thomas S. Monson har flere gange sagt: »Jeg kan godt lide ordet *pligt*. Han anser ordet for »noget helligt.«¹ I forbindelse med udførelsen af sin pligt som den 16. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har han sagt: »Jeg vier mit liv, min styrke – alt, hvad jeg har at give – til Herrens tjeneste og til at lede hans kirkes anliggender i overensstemmelse med hans vilje og ved hans inspiration.«²

Præsident Monson er kendt for at tjene andre, og på sine opgaver udenlands har han foræret sine jakkesæt og sko væk og vendt hjem klædt i slacks og lette sko. Han har gjort en skik ud af at besøge venner og bekendte, som har brug for opmuntring. Han har velsignet utallige mennesker på hospitaler og plejehjem, fuldt tilskyndelsen til at foretage telefonopkald og talt ved et utal af begravelser. Han har udbragt måltider, ovnklare kyllinger og bøger med en kærlig

inskriftion. Som præsident for Kirken er hans daglige skema fyldt med møder og aftaler, men han giver sig altid tid til folk – oftest på tomandshånd. I Kirkens histories annaler vil han altid være kendt for sin kærlighed til mennesker og for at give sig tid til dem som udtryk for den kærlighed.

Jesu Kristi eksempel på pligt

Præsident Monsons handlinger drives af hans vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Han sagde: »Selv om han kom til jorden som Guds Søn, tjente han ydmygt sine omgivelser. Han kom fra himlen for at leve på jorden som et jordisk menneske og for at oprette Guds rige. Hans herlige evangelium ændrede verdens tankegang.«³ Frelseren udtrykte sin pligtfølelse, da han forkyndte: »Jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje« (3 Ne 27:13). Motiveret og med kærlig omsorg, der udsprang af et evigt perspektiv

Fra oven: Præsident Monson udstråler en kærlighed til mennesker, mens han giver hånd til drengespejdere, modtager en gave (med sin hustru, Frances), vejleder en ung pige i at tage det første spadestik og vinker til forsamlingen ved en generalkonference (med sin hustru).

Jesus Kristus underviste i synagogen og ved brønden. Han velsignede små børn og rejste Jairus' datter fra de døde.

»færdedes [han] overalt og gjorde vel ... for Gud var med ham« (ApG 10:38).

Præsident Monson nævner, at da pligten kaldte på Jesus Kristus i Getsemane have, svarede han: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil« (Matt 26:39). Frelseren kendte sin pligt og levede gang på gang op til sin pligt ved at vejlede, opbygge og opmuntre alle Faderens børn. Præsident Monson har om dette sagt: »Frelseren var altid i færd med at undervise, vidne og frelse andre. Sådan er det også med vores individuelle pligt som medlemmer.«⁴

At lære at udføre hans pligt

Præsident Monson voksede op i 6./7. Menighed i Temple View Stav i Utah. Under vise præstedømmelederes vejledning lærte han dér at udføre sine præstedømmeopgaver, og fra inspirerede lærere fik han kundskab og vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium.

I 1950 i en alder af 22 år blev Thomas Spencer Monson opretholdt som biskop for 6./7. Menighed. Han anvendte, hvad han havde lært om pligt, på dem, som havde lært ham om dens betydning. Han var menighedens far, præsident for Det Aronske Præstedømme, forsørger for de fattige og trængende, førte optegnelser og var dommer i Israel. Han havde mange pligter, men han gik dem alle i møde

»Frelseren var altid i færd med at undervise, vidne og frelse andre. Sådan er det også med vores individuelle pligt som medlemmer.«

med sin karakteristiske optimisme.

En af biskoppens pligter var at sende et abonnement på *Church News* og på *Improvement Era* samt hver måned at skrive et personligt brev til hver eneste værnepligtige. Eftersom præsident Monson selv havde tjent i

flåden under anden verdenskrig, forstod han vigtigheden af et brev hjemmefra. Han havde 23 medlemmer i menigheden, der tjente i militæret, så han kaldte en søster fra menigheden til at tage sig af forsendelsen af brevene. En aften rakte han hende den månedlige stak på 23 breve.

»Biskop, mister du aldrig modet?« spurgte hun. »Her er endnu et brev til bror Bryson. Det er det 17. brev du har sendt uden at få svar tilbage.«

»Måske sker det denne måned,« sagde han. Det gjorde det. Svaret fra bror Bryson lød: »Kære biskop, jeg er ikke meget for at skrive breve. Tak for *Church News* og for bladene, men mest af alt, tak for de personlige breve. Jeg er begyndt forfra nu. Jeg er blevet ordineret som præst i Det Aronske Præstedømme. Mit hjerte er fyldt. Jeg er et lykkeligt menneske.«

I brevet så præsident Monson den praktiske anvendelse af ordsproget: »Gør din pligt uden at klage, så ordner Gud det, der er tilbage.« Mange år senere talte han til en stavskonference om sin oplevelse med at skrive til de soldater.

Efter mødet kom en ung mand op til ham og spurgte: »Biskop, kan du huske mig?«

Uden tøven, svarede præsident Monson: »Bror Bryson! Hvordan har du det? Hvad laver du i Kirken?«

Den tidligere soldat svarede med stor glæde, at han havde det godt, og at han tjente i ældsternes kворumspræsidentskab. »Endnu engang tak for din omsorg og de personlige breve, som du sendte til mig, og som jeg sætter stor pris på.«⁵

Om denne type oplevelser har præsident Monson sagt: »Ofte er små tjenester alt, hvad der behøves for at opbygge og velsigne en anden: At spørge til personens familie, et lille opmuntrende ord, en oprigtig kompliment, et lille takkebrev, en hurtig telefonopringning. Hvis vi har øjnene åbne og er opmærksomme, og hvis vi følger de

tilskyndelser, der kommer til os, kan vi udføre meget godt.«⁶

At lære at udføre vores pligt

»Når vi følger i Jesu Kristi fodspor i dag, får vi også mulighed for at velsigne andre,« har præsident Monson sagt. »Jesus beder os om at give af os selv: »Se, Herren kræver hjertet og et villigt sind.«⁷

Vores profets syn på pligt kræver at se udover personlig ambition, succes, bekvemmelighed eller velbehag for at kunne se og handle for det højere formål. »For at finde sand lykke,« sagde præsident Monson, »må vi søge efter den uden for os selv. Ingen har lært meningen med livet, før man har opgivet sit ego i tjeneste for sine medmennesker. Tjeneste mod andre er beslægtet med pligt – der bringer sand glæde, når den opfyldes.«⁸

Da præsident Monson bad alle, hvis liv var blevet berørt af stavspræsidenten, om at stå op, begyndte forsamlingen at rejse sig til alle stod op.

»Ofte er små
tjenester alt,
hvad der
behøves for
at opbygge og
velsigne en
anden.«

Han mener, at venskab gør tjeneste mod andre lettere. »En ven er mere optaget af at hjælpe mennesker end at få anerkendelse,« har han sagt. »En ven bekymrer sig. En ven viser kærlighed. En ven lytter. Og en ven rækker ud.«⁹

For år tilbage deltog præsident Monson i en stavskonference i Star Valley i Wyoming i USA, hvor stavspræsidentskabet skulle reorganiseres. Men han gjorde mere end blot at udføre sin pligt. Med en enkel, kærlig gestus bevægede han alle, der deltog, da han afløste stavspræsident E. Francis Winters, der havde tjent i 23 år.

På dagen for stavskonferencen fyldte medlemmerne bygningen. Det var som om hver enkelt udtrykte »en stille tak til denne ædle leder,« der så åbenlyst helhjertet havde gjort sin pligt. Da præsident Monson talte, fortalte han, hvor længe præsident Winters havde præsideret over staven og havde været »en kilde til styrke for alle i dalen.« Så følte han sig tilskyndet til at gøre noget, han ikke har gjort før eller siden. Han bad alle, der var blevet berørt af præsident Winter, om at rejse sig. Resultatet var gribende. Hver eneste tilstedeværende rejste sig.

Præsident Monson fortalte forsamlingen, mange med tårer i øjnene: »Denne store skare afspejler ikke blot den enkeltes følelser, men også Guds taknemlighed for et liv levet på bedste vis.«¹⁰

Vores profets vidnesbyrd om pligt

Præsident Monson har givet os disse opmuntrende lærdomme angående pligt:

»Uanset hvilken kaldelse eller frygt og bekymringer vi har, så lad os bede og handle og huske på Herrens ord, Jesu Kristi ord, som lovede: »Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.«¹¹

»Vi kan styrke hinanden; vi har evne til at lægge mærke til den, som andre ikke lægger mærke til. Når vi har øjne, som kan se, ører, som kan høre, og et hjerte, som kan kende og føle, så kan vi række ud og frelse dem, som vi har ansvar for.«¹²

»Ingen af os lever alene – i vores by, vores land eller vores verden. Der er ingen grænse mellem vor velstand og vor næstes fattigdom.«¹³

»Der er ben, der skal støttes, hænder, der skal holdes, sind, der skal opmuntres, hjerter, der skal inspireres, og sjæle, der skal frelles.«¹⁴

»Måske bliver vi ikke spurgt, når vi står ansigt til ansigt med vores Skaber: »Hvor mange stillinger havde du?« men snarere:

»Hvor mange mennesker hjalp du?«¹⁵

»I dagligdagen møder vi utallige muligheder for at følge Frelserens eksempel. Når vores hjerte er i harmoni med hans lærdomme, opdager vi hans guddommelige hjælp i umiskendelig nærhed. Det er næsten som om, at vi går Herrens ærinde; og vi finder ud af, at går vi Herrens ærinde, er vi berettigede til Herrens hjælp.«¹⁶

»Ved at lære af ham, ved at tro på ham, ved at følge ham er der mulighed for at blive, som han er. Vores udseende kan ændre sig, vores hjerte kan blive blødgjort, vores tempo kan sættes op, vores syn på tilværelsen kan blive bedre. Livet bliver, som det burde være.«¹⁷

For længe siden forpligtigede præsident Thomas S. Monson sig til at udføre sin pligt til at gøre Herrens arbejde og følge Jesu Kristi eksempel. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Anstødssten, tro og mirakler«, *Stjernen*, juni 1996, s. 20; »Happy Birthday«, *Ensign*, mar. 1995, s. 59.
2. Thomas S. Monson, »Se tilbage og gå fremad«, *Liahona*, maj 2008, s. 90.
3. Thomas S. Monson, »Brobyggeren«, *Liahona*, juli 2003, s. 68.
4. Thomas S. Monson, »Virker med iver«, *Liahona*, nov. 2004, s. 56.
5. Se Thomas S. Monson, »Pligtens kald«, *Stjernen*, juli 1986, s. 37.
6. Thomas S. Monson, »Tre vejledende mål til dig«, *Liahona*, nov. 2007, s. 120-121.
7. Thomas S. Monson, »Julens gaver«, *Liahona*, juli 2003, s. 2.
8. Thomas S. Monson, »The Lord's Way«, *Ensign*, maj 1990, s. 93.
9. Thomas S. Monson, »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 59.
10. Thomas S. Monson, »Dit evige hjem«, *Liahona*, juli 2000, s. 70.
11. Se Thomas S. Monson, »De beder, og de handler«, *Liahona*, juli 2002, s. 57.
12. Se Thomas S. Monson, »Kaldet til at tjene«, *Liahona*, jan. 2001, s. 58.
13. Thomas S. Monson, »Søgen efter et liv i overflod«, *Stjernen*, aug. 1988, s. 6.
14. Thomas S. Monson, »Så sikker en grundvold«, *Liahona*, nov. 2006, s. 68.
15. Thomas S. Monson, »Faces and Attitudes«, *New Era*, sep. 1977, s. 50.
16. Thomas S. Monson, »Vinduer«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 63.
17. Thomas S. Monson, »Mesterens vej«, *Liahona*, jan. 2003, s. 4.

ATTJENE DEN ENKELTE

Al VanLeeuwen

Da jeg begyndte mit første år på college, blev jeg hurtig venner med to andre førsteårsstuderende, en kom fra en ranch og den anden fra en gård. Vi blev hurtigt en umage trio – to nede-på-jorden westerndreng fra landet og en rapmundet bydreng fra østkysten. Da vi dimitterede fra college, vendte de hjem til henholdsvis ranchen og gården, og jeg trådte ind i forretningsverdenen.

Gennem de årlige julekort og sporadiske telefonopkald holdt vi hinanden opdaterede om vores tilværelse. Da jeg var midt i tredive, havde jeg tjent to gange som spejderleder. Da jeg senere færdiggjorde min anden »runde« som assisterende lærer i børnehaveklasse, tjente mine to venner i biskopråd. Som tiden gik, faldt jeg i fælden med at sammenligne mine kaldelser med mine venners kaldelser, og jeg begyndte at føle mig uønsket og ignoreret.

Da jeg var midt i 40'erne, var jeg plaget i dagevis, hvis lederkaldelser gik til andre. Hver eneste gang nogen blev kaldet til at tjene i lederstillinger i menigheden eller i staven, hviskede Satan til mig, at jeg ikke var værdig eller manglede den nødvendige tro som sådanne kaldelser krævede. Rent intellektuelt kunne jeg bekæmpe de tanker gennem bøn og studium, men jeg kæmpede stadig med mit selvværd. Jeg havde ikke forestillet mig som »kun en ældste« og som dommer for de unges basketballkampe som 50-årig, mens mine venner tjente i stavspræsidentskaber.

Så fik jeg en oplevelse, der ændrede min forståelse af evangeliet. En søndag hjalp jeg min hustru med hendes primaryklasse, der

var fuld af energiske syvårige. Da Primary fællestid begyndte, lagde jeg mærke til en pige, der sad sammenkrøbet på sin stol og åbenlyst ikke havde det så godt. Ånden hviskede til mig, at hun havde brug for trøst, så jeg satte mig ved siden af hende og spurgte stille, hvad der var galt. Hun svarede ikke, men virkede meget ked af det, så jeg begyndte at synge blidt for hende.

Primary var ved at lære en ny sang, og da vi sang: »Guds stemme lyder i mit hjerte,«¹ begyndte det mest vidunderlige lys og varme at fylde min sjæl. Jeg følte mig omsluttet i kærlighedens evige arme. Jeg forstod, at himmelske Fader havde hørt denne lille piges bøn, og at jeg var der for at give den trøst, han ønskede at give hende. Der blev åbnet for min åndelige forståelse, og jeg modtog et vidnesbyrd om vor Frelasers kærlighed til hende, til alle sine børn og til mig. Jeg vidste, at han stolede på mig og til mig. Jeg vidste, at han ønskede, jeg skulle være. Jeg lærte, at vi er hans hænder, når vi tjener den enkelte.

Jeg fryder mig over muligheden for at tjene, og jeg stræber efter at være værdig til at føle Åndens tilskyndelser og til at være, hvor vor himmelske Fader ønsker, jeg skal være, når et af hans børn har brug for hjælp. ■

NOTE

1. Sally DeFord, »Guds stemme lyder i mit hjerte«, *Oplæg til fællestid år 2011*, s. 28.

HVOR MANGE MENNESKER KAN DU HJÆLPE?

»Måske bliver vi ikke spurgt, når vi står ansigt til ansigt med vor Skaber: »Hvor mange stillinger havde du?« men snarere: »Hvor mange mennesker hjalp du?« Faktisk kan man slet ikke elske Herren, før man tjener ham ved at tjene hans folk.«

Thomas S. Monson,
»Faces and Attitudes«,
New Era, sep. 1977, s. 50.

London i England

Bangalore i Indien

Fejring af

Kathryn H. Olson
Velfærdstjeneste

Rengøring af bygninger, gulvvask, undervisning af elever, indsamling af fødevarer, hjælp til immigranter, enkebesøg, lugning af ukrudt og maling af skoler. Dette er blot nogle få af de mange tjenesteprojekter, der blev udført sidste år af medlemmer som svar på Det Første Præsidentskabs invitation om at have en tjenestedag for at markere velfærdsprogrammet 75 års jubilæum. Både de, der tjente og de, der modtog tjeneste, blev virkelig berørt af disse projekter. Mange samfund verden over er blevet ændret til det bedre.

London i England

Kirkemedlemmer i London fejrede jubilæet ved at hjælpe med at rydde op i Tottenham, en bydel, der i august 2011 oplevede optøjer. I en lokal park lugede frivillige ukrudt, beplantede blomsterbede og fjernede skrald.

På et børnehospice tjente medlemmerne

også ved at rydde havestier og gøre områderne omkring hospicet mere imødekommende for børnene og deres familier. Charlotte Illera hjalp med at koordinere projektet. »Det var virkelig hårdt arbejde, men det var samtidig også et glædeligt stykke arbejde,« fortalte hun. »Selv en lille ting som at feje kan være til stor gavn. Man behøver ingen særlige færdigheder. Selv små ting kan gøre en forskel for andre mennesker.«

Rudi Champagnie gav udtryk for sin opfattelse af den inspiration, der lå bag Det Første Præsidentskabs invitation til at tjene: »Jeg tror denne åbenbaring skulle bringe os nærmere hinanden – få os ud i samfundet og møde nye mennesker.« Han fortsætter: »Det er en vidunderlig ting at se Kirken involvere sig i samfundet. At være del af det er endnu mere specielt. Det har styrket mit vidnesbyrd og givet mig et ønske om at gøre mere.«

Bujumbura i Burundi

tjenestedagen

Hong Kong i Kina

Lederne for de unge i Hong Kong Stav i Kina bad de unge om selv at vælge deres tjenesteprojekt. Efter at have undersøgt behovene i deres lokalsamfund, besluttede de sig for at undervise børn fra mindrebemidlede familier på en lokal skole. Omkring 125 unge underviste 80 skolebørn i at udvikle talenter, lave sund mad, holde familiesammenkomster og skabe ægte venskaber.

»Dette var ikke kun indflydelse for en dag,« sagde Anita Shum, Unge Pigers præsident i staven. »Det, de unge har gjort med børnene, kan have en varig effekt.« Hun tilføjer, at de unge nu har gode minder og oplevelser, der vil velsigne dem for evigt.

Accra i Ghana

Medlemmerne i Accra i Ghana deltog i tjenestedagen ved at male skoler, feje gader og render og rengøre områderne omkring hospitaler og klinikker.

Emma Owusu Ansah fra Christiansborg Stav i Accra i Ghana var involveret i planlægningen af deres tjenestedag.

»At samles som medlemmer af Kirken forener os og gør det lettere at adlyde princippet om at tjene,« sagde hun. Ved afslutningen af projektet, samledes medlemmerne for at bære deres vidnesbyrd. Søster Ansah bemærkede: »Efter at have lyttet til de enkeltes vidnesbyrd, indså jeg, hvor meget vi går glip af, når vi ikke tjener andre.«

Da præsident Henry B. Eyring, førsterrådgiver i Det Første Præsidentskab, kom med invitationen til at deltage i en tjenestedag, talte han om den forenende effekt, som projekterne kunne have. »Et ... evangelisk princip, der har været en ledetråd for mig i velfærdstjeneste, er styrken og velsignelsen ved samhørighed. Når vi i fællesskab tjener mennesker, der har et behov, forener Herren vore hjerter.«¹

Córdoba i Argentina

På trods af regnen en oktoberdag, donerede 1.601 sidste dages hellige fra fem stave i Córdoba i Argentina sammenlagt 10.234 timers tjeneste på et plejehjem. Medlemmerne uddelte tøj, mad og hygiejnekit, som de havde indsamlet

Falls Church i Virginia i USA

NÆSTEKÆRLIGE FØLELSER

»Herren holder sit løfte, når I holder jeres. Når I tjener andre, så lader han jer føle sin kærlighed. Og med tiden bliver næstekærligheden en del af jeres væsen. Og I vil modtage Mormons forsikring i jeres hjerte om, at dersom I vedholdende tjener andre, vil alt være vel med jer.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Et vidne«, *Liahona*, nov. 2011, s. 68.

på forhånd. De udførte også havearbejde, malede vægge og bænke og optrådte med talentshow. Nogle af søstre tjente også ved at ordne hår, fødder og hænder.

»Jeg ved, at projektet ikke kun var en hjælp for dem, men også for mig,« fortalte 14 årige Rocío B. efter projektet. »Jeg vidste, at jeg gjorde noget godt, og at vor himmelske Fader var tilfreds med mig.«

São Paulo i Brasilien

Medlemmer fra São Paulo Stav i Brasilien følte sig inspirerede til at indsamle sukker, olie, ris og bønner og donere det til to velgørende organisationer. De underviste ligeledes repræsentanter fra disse organisationer i grundregler for forråd. Medlemmer tilbød også at oplære stavens medlemmer og lokale borgere inden for uddannelse, økonomi og jobtræning for at hjælpe dem til at være konkurrencedygtige og stå til rådighed i forbindelse med ledigt arbejde.

»Vore lokale medborgere, der var inviteret, var begejstrede for Kirkens arbejde. Mange kendte os ikke, men de gik derfra med gode følelser,« sagde Kátia Ribeiro fra staven.

»Blandt medlemmerne var der en stemning

af tjeneste og fællesskab, og blandt dem, der modtog ydelsen, var der en dyb følelse af taknemlighed.«

Falls Church i Virginia i USA

Medlemmer fra Falls Church i Virginia i USA oplevede glæden ved at tjene sammen på to herberger for hjemløse. Mens Adeana Alvarez skrubbede en væg, fortalte hun et andet medlem fra menigheden: »Jeg har haft en frustrerende uge, så det føles fantastisk at kunne afregere her på denne væg! Vi har alle brug for hjælp på forskellige tidspunkter i vores liv, og det er rart at kunne

gøre noget for andre mennesker.«

Et andet medlem fra menigheden, Anne Sorensen, sagde: »Det er en god måde at komme i kontakt med sit samfund på. Jeg føler mig nu mere knyttet til det, der sker inden for den organisation. Hver gang jeg kører forbi, vil jeg tænke på de mennesker, der deltager i kurser her og håber, at det arbejde, vi udførte, giver dem en fornemmelse af, at de ikke er alene i deres stræben efter at forbedre deres liv.«

Tokorozawa i Japan

På en folkeskole i Tokorozawa holdt kirkemedlemmer et foredrag for 50 forældre og lærere om forråd. På grund af jordskælvet i marts 2011 var borgerne i samfundet meget ivrige efter at lære, hvordan man forbereder sig på naturkatastrofer, især om hvordan man sammensætter et langsigtet forråd.

»Trods det store jordskælv i det østlige Japan indtraf, så havde jeg ikke gjort noget for at forberede mig,« fortæller en af deltagerne. »Jeg er glad for at kunne lære dette. Jeg vil gerne finde et sted, hvor jeg kan opbevare fødevarer, og jeg vil gerne gøre det for at beskytte min kære familie.«

Akihito Suda fra Musahino Stav i Japan observerede, at samfundet blev berørt af Kristi lys, da medlemmerne viste dem de forberedelser, de havde gjort sig i tilfælde af en krise. »Kristus er verdens lys,« sagde han. »Hans lærdomme oplyser samfundet.«

Tallinn i Estland

Kirkemedlemmer i Tallinn tilbragte dagen med at hjælpe samfundsborgere, der havde behov med, at vedligeholde deres hjem. Nogle deltagere huggede brænde og skovlede kul, mens andre rensede tæpper, skiftede gardiner og vaskede vinduer og vægge.

Maila Chan tog med sin familie på besøg hos en ældre dame, hvor de huggede brænde for hende. »Som mor er jeg utrolig glad for, at vi som familie kunne få denne forunderlige oplevelse sammen,« fortalte hun. »Det er fantastisk, at man helt glemmer sine egne problemer, når man tjener andre. Jeg ved, at ved at tjene andre, tjener vi blot vores Gud.«

Margit Timakov bemærkede ligeledes: »Ved at tilsidesætte mine egne pligter og dedikere

mig fuldt ud til at hjælpe en anden, så forstod jeg, hvilken styrke der ligger i ofre. Der er ingen grund til at spørge hvorfor, eller om vi kunne have gjort noget andet. Vi rækker blot ud og hjælper. Vi hjælper, fordi vi bekymrer os for andre. Vi hjælper, fordi vi ønsker at følge Kristi eksempel.«

Frugten af jeres arbejde

Vidnesbyrdene fra de medlemmer, der tjente i deres lokalsamfund rundt om i verden, lærer os, at vore vidnesbyrd vokser ved at tjene, og at vi får det bedre med os selv. Præsident Eyring bekræftede, at vi velsignes for vores tjeneste: »På Mesterens vegne giver jeg jer min tak for jeres arbejde med at tjene vor himmelske Faders børn. Han kender jer, og han ser jeres indsats, flid og offer. Jeg beder til, at han vil lade jer få velsignelsen ved at se frugten af jeres arbejde ved glæden hos dem, I har hjulpet, og dem, I har hjulpet på Herrens vegne.«² ■

NOTER

1. Henry B. Eyring, »Muligheder for at gøre godt«, *Liahona*, maj 2011, s. 25.
2. Henry B. Eyring, *Liahona*, maj 2011, s. 26.

BESVARELSE AF SPØRGSMÅL

Ved at se Hjælpende Hænder i samfundet undrer nogle sig måske over, om kirkemedlemmerne kun hjælper sidste dages hellige, eller om de også hjælper andre af anden tro. Vi hjælper selvfølgelig alle. Vi stræber efter at følge Frelserens eksempel på tjeneste, uanset om det er at rive blade sammen i naboens have eller at sende og uddele tonsvis af forsyninger i forbindelse med naturkatastrofer. Vi søger at hjælpe andre, uanset deres tro eller kultur.

ANERKENDELSE I SAMFUNDET

Et af fællestrækkene for projekterne ved den verdensomspændende tjenestedag var den påvirkning det havde på lokalsamfundene. Mange forbigående stoppede op og stillede spørgsmål til deltagerne om Kirken, og medlemmerne bar deres vidnesbyrd.

I flere dele verden anerkendte lokale embedsmænd kirkemedlemmernes anstrengelser. For eksempel opfordrede lederen for bydelen Kisanga i Lubumbashi i Congo under et radiointerview mennesker fra andre trossamfund at følge »mormonernes« eksempel på at tjene i samfundet.

Den indsats, som 300 kirkemedlemmer ydede i

Londonområdet, kommenterede borgmester Boris Johnson således: »Nu er det mere end nogensinde før fantastisk at se samfundsorienterede – frivillige – fra London, der kommer i flok.«

Guvernør Dannel Malloy fra Connecticut og guvernør Robert McConnell fra Virginia i USA udstedte proklamationer til ære for tjenestedagene i deres stater. Guvernør Malloy udtalte i sin proklamation: »Vi er taknemlige for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for den indsats de yder for andre og for at invitere alle uanset tro og baggrund til at være med i fejringen af deres jubilæumsår for tjeneste.«

**Ældste
Jeffrey R. Holland**
De Tolv Apostles Kvorum

STÅ SAMMEN

om Kristi sag

Denne artikel er et uddrag af en tale holdt i Salt Lake City, den 10. mar. 2011, til en national gruppe af kristne ledere.

Venner, I ved, som jeg – at der i dagens verden findes så megen synd og moralsk forfald, som påvirker alle, især de unge, og det synes at forværres dag for dag. I og jeg deler mange bekymringer vedrørende udbredelsen af pornografi og fattigdom, misbrug og abort, forbudte seksuelle overtrædelser (både heteroseksuel og homoseksuel), vold, grovhed, grusomhed og fristelse, og det hele findes tæt på jeres datters mobiltelefon eller jeres søns iPad.

Der er utvivlsomt en måde, hvorpå velvillige mennesker, der elsker Gud, og som har påtaget sig Kristi navn, kan stå sammen om Kristi sag og mod syndens magt. I dette har vi enhver ret til at være frimodige og troende, for »er Gud for os, hvem kan da være imod os?« (Rom 8:31).

I tjener og prædiker, underviser og arbejder ud fra denne tillid, og det samme gør jeg. Og ved at gøre dette, tror jeg, at vi også kan have tillid til det næste vers i Romerbrevet: »Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham hen for os alle, vil han ikke med ham skænke

BESVARELSE AF SPØRGSMÅL

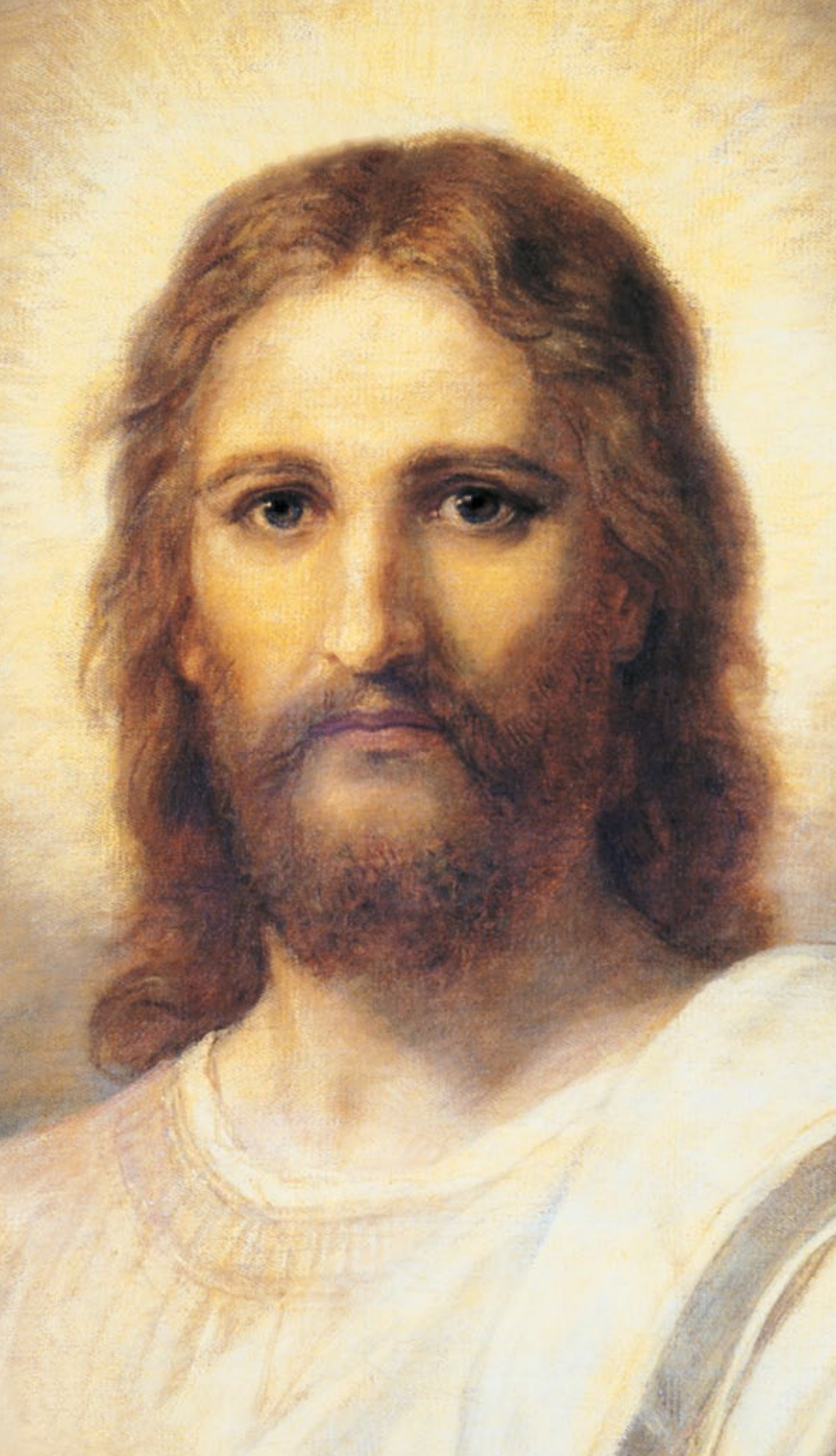
Er sidste dages hellige kristne? Selvfølgelig er vi det. Som ældste Holland forklarede: »Vi tror på den historiske Jesus, som gik på støvede veje i det hellige land og erklærede, at han er ene og samme Gud som den guddommelige Jahve fra Det Gamle Testamente.«

os alt?« Jeg tror virkelig på, at hvis vi alle over hele verden stræber lidt mere energisk på *ikke* at skille *hinanden* fra »Kristi kærlighed«, så »mere end sejrer vi ved ham, som har elsket os« (Rom 8:32, 35, 37).

Teologisk dialog

Evangelister og sidste dages hellige har ikke altid mødtes på fredelig grund. Siden begyndelsen af det 19. århundrede, da Joseph Smith kom fra sin ungdoms åbenbaring og med sin frimodige erklæring vedrørende denne, har vore meningsudvekslinger alt for ofte været alt andet end venlige.

Og mærkelig nok – jeg kan ikke lade være med at tro, at det til dels skyldes en guddommelig iscenesættelse af begivenheder i disse urolige tider. De sidste dages hellige og evangeliske akademikere og kirkerepræsentanter er kommet hinanden nærmere siden slutningen af 1990'erne i noget, som jeg mener er blevet en udfordrende og konstruktiv teologisk dialog. Der er gjort en ærlig indsats for at forstå og blive forstået gennem anstrengelserne for at udrydde myter og urigtige fremstillinger på *begge* sider, et kærlighedsarbejde, hvori deltagerne er blevet motiveret og berørt

*Der er uden
tvivl en måde,
hvorpå velvillige
mennesker, der
elsker Gud, og
som har påtaget
sig Kristi navn,
kan stå sam-
men om Kristi
sag og mod syn-
dens kraft.*

på en dybere og mere omfattende måde end en ellers typisk meningsudveksling mellem trosretninger.

Den første af disse formelle dialoger fandt sted på Brigham Young University i foråret 2000. Som dialogen tog form, blev det tydeligt, at deltagerne søgte efter et slags paradigme, en model, et pejlemærke. Skulle det være konfrontationer, diskussioner eller debatter? Skulle de resultere i en vinder og en taber? Hvor åbne og ærlige forventedes de at være? Nogle sidste dages hellige undrede sig: Ville de andre »fyre« opfatte samtalerne som vores »forsøg« på at få en plads på det kristne hold? Var det et kæmpe forsøg på at »rette på« mormonismen for at gøre det mere traditionelt kristent, mere acceptabelt for skeptiske iagttagere?

På den anden side undrede evangelisterne sig: Mener de »andre fyre« det seriøst, eller er det bare en anden form for deres missionering? Kan en person være en Det Nye Testamente-kristen og alligevel ikke tilslutte sig trosbekendelserne, som det meste af den traditionelle kristne verden har taget til sig? Et spørgsmål, der blev ved med at dukke op på begge sider, var, hvor meget »dårlig teologi« Herrens nåde kan kompensere for? Inden længe blev disse emner en del af selve dialogen, og i processen begyndte spændingen at lette.

Den indledende følelse af formalitet er blevet erstattet af en meget venligere formalitet, et sandt broder- og søsterskab med venlighed ved uenighed, en respekt for modsatte holdninger, en ansvarsfølelse for virkelig at forstå (selv om man ikke er helt enig) dem fra en anden trosretning – et ansvar for præcist at beskrive sine lærdomme og skikke og på samme måde at forstå de andres. Dialogerne bar præg af »bevidst høflighed.«¹

Vi er begejstrede for at slå os sammen med vore evangeliske venner i en forenet kristen indsats for at styrke familier og ægteskab, for at kræve mere moralitet i medierne, at give humanitær nødhjælp ved naturkatastrofer, at gøre noget ved de fattiges kår og sikre religionsfriheden, der giver os mulighed for at tale ud om kristne emner.

I forståelse af, at der hos sidste dages hellige eksisterer et andet hierarki og organisationsstruktur end hos den brede evangeliske verden, har ingen officielle repræsentanter for Kirken deltaget i disse samtaler, ej heller har der været nogen kirkelig overtone ved dem. Som I, har vi intet ønske om at give køb på vore doktrinære særpræg eller miste de overbevisninger, der gør os til dem, vi er. Vi er dog ivrige efter ikke at blive misforstået, for ikke at blive beskyldt for overbevisninger vi ikke har, og for ikke uden videre at få afvist vores hengivenhed mod Kristus og hans evangelium, for slet ikke at tale om at blive dæmoniseret i processen.

Ydermere, så søger vi altid efter et fælles ståsted og ligeværdige partnere i tjenestegerningens praktiske arbejde. Vi ville være begejstrede for at slå os sammen med vore evangeliske venner i en forenet kristen indsats for at styrke familier og ægteskab, om at kræve mere moralitet i medierne, at give humanitær nødhjælp ved naturkatastrofer, at gøre noget ved de fattiges kår og sikre religionsfriheden, der giver os mulighed for at tale ud om kristne emner, der vedrører vor tids sociale problemstillinger. Med hensyn til det sidstnævnte, så må dagen aldrig komme, hvor det i denne nation forbydes præster at prædike den lære, de finder sand, fra deres talerstol. Men i lyset af nyere socialpolitiske begivenheder og lovgivningsmæssige udfordringer, det har medført, især med hensyn til ægteskabets hellighed, så vil den dag komme, medmindre vi handler resolut for at forhindre det.²

Jo større og mere forenet den kristne stemme er, jo større er sandsynligheden for, at vi sejrer i disse anliggender. I den henseende bør vi altid huske Frelserens advarsel omkring

For yderligere information om, hvorvidt sidste dages hellige er kristne, henvises til »About Mormons« under Frequently Asked Questions på Mormon.org; »Christianity: Following Jesus in Word and Deed« under News Releases på MormonNewsroom.org; og Gordon B. Hinckley, »A Prophet's Testimony«, Ensign, maj 1993, s. 93.

»ethvert rige i splid med [sig selv]« – er et rige, der vil erfare, at det ikke længere kan stå imod forenede fjender og følger en ofte uheldig dagsorden (se Luk 11:17).

Den Kristus, vi tilbyder

Ved at bygge på denne beretning og med et ønske om, at vi ikke bliver uenige, hvor der ingen grund til uenighed er, ønsker jeg at vidne for jer, vore venner, om den Kristus vi ærer og beundrer i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tror på den historiske Jesus, som gik på støvfylde veje i det hellige land og erklærede, at han er en og samme Gud som den guddommelige Jahve fra Det Gamle Testamente. Vi erklærer, at han fuldt ud er både Gud i sin guddommelighed og menneskelig i sin jordiske tilstand, Sønnen, som var en Gud, og Guden, som var Søn, at han, som der står i Mormon Bog, er »den evige Gud« (titelbladet i Mormons Bog).

Vi vidner om, at han er et med Faderen og Helligånden, at de tre er ét: Ét i ånd, ét i styrke, ét i formål, ét i stemme, ét i herlighed, ét i vilje, ét i godhed og ét i nåde – ét i enhver tænkelig form og facet af enighed *med undtagelse* af deres separate fysiske legeme (se 3 Ne 11:36). Vi vidner om, at Kristus blev født ved sin guddommelige Fader og af sin jomfrumoder, at han i en alder af 12 år og fremefter gik sin Faders ærinde, og ved at gøre dette, levede han et fuldkomment syndfrit liv og var derfor et forbillede for alle, der kommer til ham for frelse.

Vi bærer vidnesbyrd om hver eneste prædiken han nogensinde gav, hver bøn han ytrede, hvert mirakel han nedkaldte fra himlen, og hver frelsende handling han foretog sig. Angående det sidstnævnte, vidner vi om, at han i opfyldelsen af den guddommelige plan for vores frelse påtog sig alverdens synder, sorger og sygdomme, at han blødte fra hver pore på grund af den store smerte, dette voldte ham, at han begyndende i Getsemane og døende på korset på Golgata stedfortrædende sonede for de synder og syndere, som vi hver især er og gør.

I begyndelsen af Mormons Bog, så en nefitisk profet, »at [Jesus] blev løftet op på korset og slået ihjel for verdens synder« (1 Ne 11:33). Senere bekræftede Herren: »Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer – at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig. Og min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset« (3 Ne 27:13-14, se også L&P 76:40-42). Det er i sandhed en af Åndens gaver, »at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder« (L&P 46:13).

Vi erklærer, at han tre dage efter korsfæstelsen opstod fra graven i prægtig udødelighed, opstandelsens første-frugt, og han derved brød dødens fysiske bånd og helvedes åndelige bånd og frembragte en udødelig fremtid for både legeme og ånd. En fremtid, der kun kan virkeliggøres i sin fulde herlighed og pragt ved at acceptere ham og hans navn, som det eneste »navn under himlen, som vi kan

Det er i sandhed en af Åndens gaver, »at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synder.«

blive frelst ved.« Ej heller er der, eller vil der være »frelse i nogen anden« (ApG 4:12).

Vi erklærer, at han igen vil komme til jorden, denne gang i magt, væld og herlighed, for at regere som kongernes Konge og herrernes Herre. Det er denne Kristus, som vi priser, og i hvis nåde vi har ubetinget og udtrykkelig tillid til og som er »[vore] sjæles hyrde og tilsynsmand« (1 Pet 2:25).

Joseph Smith blev engang spurgt: »Hvad er jeres religions fundamentale principper?« Han svarede: »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«³

Sidste dages hellige er kendt som et arbejdsomt folk, et arbejdsorienteret folk. For os er retfærdige gerninger, som vi kunne kalde »at være en dedikeret discipel,« en ufejlbarlig målestok for vores tro. Vi tror som Jakob, Jesu bror, på, at sand tro altid viser sig i trofasthed (se Jak 2). Vi underviser i, at puritanerne var tættere på sandheden, end de vidste, da de forventede en »gudelig vandel« (L&P 20:69) fra dem i pagten.

Frelse og evigt liv er fri (se 2 Ne 2:4); de er i sandhed de største af alle Guds gaver (se L&P 6:13; 14:7). Ikke desto mindre, så underviser vi i, at man må forberede sig til at modtage disse gaver ved at erklære og vise »tro

på Herren Jesus Kristus« (TA 1:4) – ved at sætte sin lid til »den hellige Messias' fortjenester og barmhertighed og nåde« (2 Ne 2:8; se også 2 Ne 31:19; Moro 6:4). For os omfatter troens frugter omvendelse, modtagelsen af evangeliets pagter og ordinancer (herunder dåb) og et taknemligt hjerte, der motiverer os til at fornægte al ugudelighed og »dagligt tage [vores] kors op« (Luk 9:23) og holde hans befalinger – *alle* hans befalinger (se Joh 14:15). Vi glæder os med apostlen Paulus: »Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!« (1 Kor 15:57). I samme ånd skrev en profet fra Mormons Bog: »Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder ... [og] kan se frem til det liv, som er i Kristus« (2 Ne 25:26, 27).

Jeg håber, at det vidnesbyrd, jeg bærer for jer og for verden, vil hjælpe jer til at fornemme den ubeskrivelige kærlighed, vi i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige føler for verdens Frelser.

Et kald til kristen samvittighed

I lyset af vores fælles hengivenhed vi nærer for Herren Jesus Kristus og i lyset af de udfordringer vi møder i vores samfund, kan vi uden tvivl finde en måde, hvorpå vi kan forene os i et nationalt – eller internationalt – kald til kristen samvittighed. For nogle år siden skrev Tim LaHaye:

»Hvis religiøse amerikanere arbejder sammen med udgangspunkt i vores fælles bekymring for moral, så vil det måske lykkes os at genetablere de moralske standarder i samfundet, som vore forfædre troede var sikret gennem [USA's] forfatning ...

Alle religiøse borgere i vores nation bør udvikle en respekt for andre religiøse mennesker og deres overbevisninger. Vi behøver ikke at dele deres overbevisninger, men vi kan respektere mennesker og indse, at vi har mere til fælles, end vi nogensinde vil have med dette lands sekulære borgere. Tiden er kommet for alle religiøst engagerede borgere til at stå sammen mod vores fælles fjende.«⁴

Det er helt sikkert, at der er en risiko forbundet med at lære noget nyt om en anden. Ny indsigt påvirker altid gamle perspektiver, og således er overvejelse, omroking og omstrukturering af vores verdensbillede uundgåelig. Når vi ser forbi folks farve, etniske tilhørsgruppe, sociale omgangskreds, kirke, synagoge, moské, overbevisning og trosbekendelse, og når vi gør vores bedste for at se dem, for hvem og hvad de er – børn af samme Gud – så sker der noget godt og værdifuldt inden i os selv, og vi drages nærmere den Gud, som er Fader til os alle.

Få ting er mere tiltrængte i denne anspændte og forvirrende verden end kristen overbevisning, kristen medfølelse og kristen forståelse. Joseph Smith observerede i 1843, mindre end et år før sin død: »Hvis jeg mener, at menneskeheden har begået fejl, skal jeg da kue og betvinge dem? Nej. Jeg vil løfte dem op og det på deres egen måde, hvis jeg kan overbevise dem om, at min måde er bedre; og jeg vil ikke søge at tvinge noget menneske til at tro, som jeg gør, jeg vil kun anvende fornufts slutninger og ræsonnementets styrke,

»Tror I på Jesus Kristus og frelsens evangelium, som han åbenbarede?« spurgte profeten Joseph Smith. »Det gør jeg. Kristne bør høre op med at trættes og skændes med hverandre og i stedet dyrke enighedens og venskabets principper i deres midte; og de vil gøre det, før tusindårsriget kan blive indført og Kristus tager sit rige i besiddelse.«

thi sandheden vil bane sin egen vej. Tror I på Jesus Kristus og frelsens evangelium, som han åbenbarede? Det gør jeg. Kristne skulle høre op med at trættes og skændes med hverandre og i stedet dyrke enighedens og venskabets principper i deres midte; og de vil gøre det, før tusindårsriget kan blive indført og Kristus tager sit rige i besiddelse.«⁵

Jeg afslutter i kærlighed til jer udtrykt gennem to afskedstaler i vores hellige skrift. Først denne fra forfatteren til hebræerne i Det Nye Testamente:

»[Må] fredens Gud, der førte fårenes store hyrde, vor Herre Jesus, op fra de døde med en evig pagts blod,

sætte jer i stand til alt godt, så I gør hans vilje, idet han selv udvirker i os, hvad der er ham velbehageligt ved Jesus Kristus. Ham tilhører æren i evighedernes evigheder! Amen« (Hebr 13:20-21).

Og dette fra Mormons Bog fra en far, der skriver til sin søn:

»Vær trofast i Kristus ... [og] måtte [han] løfte dig op, og måtte hans lidelser og død ... og hans barmhjertighed og langmodighed og håbet om hans herlighed og om det evige liv bo i dit sind for evigt.

Og måtte nåden fra Gud Faderen, hvis trone er høj i himlene, og fra vor Herre Jesus Kristus, som sidder ved hans magts højre hånd, indtil alting skal blive ham underkastet, være og forblive hos dig for evigt. Amen« (Moroni 9:25-26). ■

NOTER

1. En betegnelse indført i Richard J. Mouws, *Uncommon Decency: Christian Civility in an Uncivil World*, 1992.
2. Se Dallin H. Oaks, »Preserving Religious Freedom« (tale ved Chapman University School of Law, den 4. feb. 2011), newsroom.lds.org/article/elder-oaks-religious-freedom-Chapman-University.
3. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50.
4. Tim LaHaye, *The Race for the 21st Century*, 1986, s. 109.
5. Se *Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 377.

Ældste
Stanley G. Ellis
De Halvfjerds

Naturkatastrofer

VI BEHØVER IKKE FRYGTE

De sidste dage kendetegnes ved mange katastrofer og forøgelse af ondskab i verden. Herren og hans profeter har for at undgå disse trusler givet os vejledning om, hvordan vi kan være retfærdige og undgå åndelige faldgruber og ondskab. Dog synes katastrofer – såsom tornadoer, jordskælv og tsunamier – at ramme tilfældigt og hærge både retfærdig som uretfærdig. Disse katastrofer skræmmer mange af os. Men jeg har erfaret, at vi ikke behøver at være bange for katastrofer. Når vi er fæstnet i evangeliet, og når vi er forberedte, så kan vi møde enhver storm.

Før stormen: Gør forberedelse til en familieprioritet

I september 2005 var jeg områdehalvfjerdser og tjente i det Sydvestlige område af Nordamerika, hvilket omfattede dele af USA som fx Houston i Texas. Vi fik besked om, at orkanen Rita – den mest intense cyklon, der nogensinde er registreret i Mexicogolfen – var på vej lige imod os. Jeg blev bedt om at lede Kirkens nødberedskab i området. Vi havde dagligt telefonmøder med præstedømmeledere, stavspræsidenter, missionspræsidenter, repræsentanter for Kirkens

*Når vi søger
vor himmelske
Faders vejledning,
vil Helligånden
hjælpe os til
at forberede
os på, udholde
og komme os efter
naturkatastrofer.*

velfærd og nødhjælp samt beredskabsledere. Vi talte om mange forskellige ting – om biskoppens forrådshus var i orden, om folk kunne evakueres og om, hvordan man bedst koordinerede en genopbygningsindsats efter stormen. Det var en velkoordineret kirkeindsats og en inspirerende oplevelse.

En af områdets stavspræsidenter blev otte eller ni måneder før stormen tilskyndet til at opfordre stavens medlemmer til at forberede sig. Han indikerede, at han ikke hævdede at være profet, men at Åndens tilskyndelser havde været tydelige. Stavens medlemmer

fulgte Kirkens enkle forberedelsesstrategier. Da orkanen ramte, blev ingen medlemmer fra staven dræbt. Fordi medlemmerne havde samlet de nødvendige forsyninger og havde lagt en plan, var deres situation desuden langt bedre, end den måske ellers ville have været. De havde givet agt på Åndens advarsel.

En lignende situation oplevede min familie og jeg. Cirka tre måneder før stormen blev vi tilskyndet til at få eftersat vores nødgenerator. Mange mennesker i området har små generatorer, så når stormen kommer og

Ønsker I at tale med jeres børn om at give og modtage trost under katastrofer? Se de inspirerende vidnesbyrd fra to unge overlevende på side 60-61 i dette nummer.

Forrige side: Redningsfolk leder i murbrokkerne fra en lejlighed, der styrtede sammen under jordskælvet i Haiti i januar 2010.

Evakuering af mennesker i Houston i Texas, USA, før orkanen Ritas satte ind.

elektriciteten svigter, så har de strøm til køleskab og fryser, så maden ikke bliver dårlig. Da vi fik vores generator synet, fandt vi ud af, at den ikke virkede. Det lykkedes os at få den ordnet i god tid før stormen kom. Vores familie, medlemmer fra menigheden og naboer endte alle med at bruge vores generator efter orkanens ødelæggelser. At få den ordnet viste sig at være en fantastisk velsignelse.

Princippet om forberedelse gælder både enkeltpersoner som familier. Forældre, I kan have en enorm indflydelse på jeres familie ved at involvere jeres børn i forberedelse og i familiebønner om Herrens vejledning. Med andre ord, når jeres familie overvejer jeres beredskab, så bør en stor del af jeres familiebøn indeholde spørgsmålet: Hvad bør vi gøre? I kan også tale om disse emner og give idéer til familieaften. Før derefter disse planer ud i livet.

Derudover, så er det bedste forældre kan gøre at efterleve disse lærdomme. Der var engang en, der sagde, at værdier bliver »vist«, ikke »undervist.« Det har jeg erfaret er sandt. Når børn ser, at deres forældre søger og følger Helligåndens vejledning, så vil de lære, hvordan åbenbaringens proces virker.

Under stormen: Følg den åbenbaring du modtager for din familie

Da stormen nærmede sig, var det store spørgsmål, hvorvidt folk skulle evakueres fra området eller ej. Ånden ledte mig til ikke at komme med en generel anbefaling for hele området, men i stedet bede hver enkelt stavsleder, biskopråd og familie om bønssomt at overveje situationen og modtage deres egen inspiration til det, de skulle gøre. Som begivenhederne udspillede sig, var det tydeligt at Ånden vidste, hvad der var bedst for de enkelte familier.

Lederne i én stav vidste fx, at de befandt sig lige i orkanens retning og rådede medlemmerne til at evakuere. Stavspræsidenten og hans hustru tog hjem til hans søster. Senere drejede orkanen og styrede mod dem igen. De havde evakueret sig direkte ind i stormen!

I spørger måske: »Hvilken form for inspiration var det?« Men overvej, hvad der skete. Denne stavspræsident og hans hustru vidste, hvordan man forberedte et hjem mod en orkan, hvilket hans søster ikke gjorde. De var i stand til at hjælpe deres slægtninge med at gøre sig rede til stormen, og da den ramte, var skaden minimal i forhold til, hvad den kunne have været. Herren havde ledt dem til at gøre det, der var bedst.

En frivillig fra Hjælpende Hænder leder i murbrokkerne i Joplin i Missouri, USA, efter tornadoens ødelæggelser i maj 2011.

Med hensyn til min familie, så følte vi, at vi ikke skulle evakueres. Så vi blev. Ikke blot var vi sikre under stormen, vi var også i stand til at hjælpe andre mennesker i området. Nogle af vore gifte børn følte sig tilskyndede til at tage flugten, så de tog af sted. At give agt på Ånden, velsignede hver familie, menighed og stav.

Efter stormen: Lad evangeliet fjerne brodden

Nogle gange lider gode mennesker under katastrofer. Herren udelukker ikke lidelse – den er en del af planen. For eksempel blev en stavsbygning i USA for nylig ødelagt af en tornado. Samme tornado ødelagde stavspræsidentens hus. Han og hans familie mistede alle deres jordiske ejendele. Det var dog, hvad det var: Jordiske ejendele. Tabet var sørgeligt, men det var ikke en evig knusende katastrofe. Nogle gange er de ting, vi tror er vigtige, i virkeligheden ikke så vigtige alligevel. Denne erkendelse er ikke altid nem at acceptere, men den er sand, og en forståelse af det kan bringe tryghed.

Det værst tænkelige i en sådan katastrofe er, hvis nogen mister livet. Det er meget sørgeligt. Men idet vi kender sandheden, ved vi dog, at et sådant tab er en del af vor himmelske Faders plan. Vi ved, hvad livet virkelig handler om, vi ved, hvorfor vi er her, og hvor vi er på vej hen.

Takket være dette evige perspektiv, kan sorgen lindres. Kundskab om frelsesplanen fjerner dødens brod (se 1 Kor 15:55).

For længe siden vidste Shadrak, Meshak og Abednego ikke, hvad der ville ske, da de blev kastet i den gloende ovn for at nægte at tilbede en falsk gud. De sagde til kongen: »Vores Gud ... kan redde os ... Og selv om han ikke gør det ... [vil vi stadig] ikke dyrke din gud« (Dan 3:17-18).

På samme måde var mange af den genoprettede Kirkes pionerer villige til at prøve at krydse de nordamerikanske sletter i midten af 1800-tallet, selv om det undervejs medførte døden for nogle. Mormons Bog beretter om gode mennesker, der blev slået ihjel og fortæller, at de »er velsignede, for de er gået bort for at bo hos deres Gud« (Alma 24:22).

I hvert enkelt tilfælde gik mennesker døden i møde med tro. På grund af den fred evangeliet bringer, følte de, at dødens brod blev fjernet. Selv om det er smertefuldt at miste en, man har kær, og selv om de fleste af os ville hade at dø, fordi vi har så meget at leve for, så er det et faktum, at alle på et eller andet tidspunkt vil dø. Når man kender frelsesplanen, så ved man, at døden ikke er verdens undergang. Jeres liv vil fortsætte, og familieforhold kan fortsætte selv efter graven har krævet vores dødelige legeme. I det store hele, så er dødens ødelæggelse ikke evig. Som ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Vi lever for at dø, og vi dør for at leve igen. Ud fra et evigt perspektiv er den eneste død, der virkelig er for tidlig, døden hos én, der ikke er rede til at møde Gud.«¹ Et evigt perspektiv er del af den fred evangeliet kan give os.

Herren kender os. Herren elsker os. Og Herren ønsker at hjælpe os. Katastrofer vil komme, men vi behøver ikke at frygte dem. Hvis vi er villige til at blive vejledt og spørge om Herrens ledelse, så vil han gennem Helligånden hjælpe os til at forberede os på, udholde og komme os over en hvilken som helst naturkatastrofe. ■

NOTE

1. Russell M. Nelson, »Gå fremtiden i møde med tros«, *Liahona*, maj 2011, s. 34.

FIND TRO

ved verdens ende

Michael R. Morris

Kirkens Tidsskrifter

Fyrårnet Les Éclaireurs rejser sig som en skildvagt fra sit høje stade i den kølige Beagle-kanal. Les Éclaireurs, som på fransk betyder »spejderne« eller »de oplyste«, udsender et lysglimt hvert 10. sekund, fra sin isolerede post.

Fem sømil (9 km) mod nord, ligger Argentinas sydligste by, Ushuaia, beliggende på toppen af Tierra del Fuegos øhav. 145 kilometer mod syd ligger Kap Horn, og længere ude ligger det iskolde Antarktis.

For de, der har taget imod Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på stedet her, som de lokale kalder »verdens ende«, tjener Les Éclaireurs som et metafor på det gengivne evangelium. Ligesom et fyrtårn, er evangeliet det lys, de fandt i verdens åndelige mørke og fik dem ind på troens og fællesskabets sikre grund.

Gennem Mormons Bog »besvarede [Gud] den vigtigste bøn jeg nogensinde har bedt,« siger Guillermo Leiva (ovenfor, midten), som tjener som grenspræsident i Ushuaia. Ovenfor til højre: Les Éclaireurs Fyrtårn og foto af Ushuaia.

Jeg fandt svar

Guillermo Javier Leiva husker smerten ved sin skilsmisse i 2007. Han var nødt til at få sin egen lejlighed og kunne ikke længere vende hjem hver aften til sin lille søn Julian. Han følte sig tom og alene.

»Jeg var meget ulykkelig,« siger han, »og i pinefulde øjeblikke, søgte jeg Gud.«

Guillermo begyndte at bede om svar og hjælp. »Jeg sagde: »Fader, jeg er ikke værdig nok til at have dig i mit hus, men et ord fra dig vil være nok til at kunne hele mig.«

Svaret på den bøn kom kort tid efter, da to unge mænd i hvide skjorter og slips stoppede op for at tale med ham, mens han legede med sin søn uden for sin nye lejlighed.

»En af dem hilste på mig, og spurgte om jeg var troende,« husker han. »Jeg svarede ja, men at jeg ikke

var den bedste kristen. Han spurgte så, om jeg ville læse en bog, hvis han efterlod den hos mig. Jeg svarede ja.»

Guillermo begyndte at læse versene i Alma 32, som missionærerne havde markeret for ham. Han fortæller: »Jeg følte med det samme en stor glæde i min sjæl, som jeg ikke havde følt i lang tid. Bogen rørte mit hjerte. Jeg kunne ikke stoppe med at læse.«

Guillermo kom ikke længere i sin tidligere kirke, men fortalte missionærerne, at han ikke havde til hensigt at blive døbt igen. Ikke desto mindre tog han imod deres besøg og deres læseopgaver i Mormons Bog.

Mens han læste, sørgede hans sjæl med Nefi, da han fandt ud af, hvordan denne profet havde sørget »på grund af de fristelser og de synder, som så let omklammer mig« (2 Ne 4:18). »Jeg vidste, at jeg også havde syndet,« siger Guillermo, »og jeg havde det dårligt med det.«

Når han læste, følte han, at han blev reddet fra mørke

Ushuaia i Argentina er måske placeret ved verdens ende, men for de, der her har taget imod evangeliet, er det begyndelsen på et nyt liv.

og fortvivelse og bragt ind i »Guds herligheds lys« (Alma 19:6).

Og da han læste om dåbspagten som nævnt ved Mormons Vande, forstod han vigtigheden af dåb ved den rette præstedømmemyndighed. »Hvis jeg indså, at det var et godt frø, hvad *havde* jeg »da imod at blive døbt i Herrens navn«? (Mosi 18:10), spurgte han sig selv.

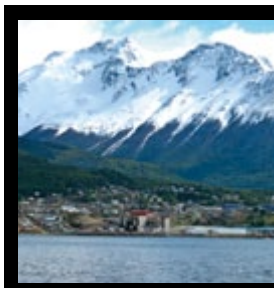
»Hver gang jeg læste, følte jeg fred og fandt svar,« siger Guillermo. »Jeg indså, at Mormons Bog var det Guds ord, som jeg havde bedt om i mine bønner.«

Da han blev døbt i marts 2009, oplevede han en åndelig

»Det var en svær tid for vores familie,« mindes Amanda, »og vi vidste, at vi havde brug for en kirke, der kunne hjælpe os.«

I begyndelsen af 1990'erne flyttede familien Robledo med deres fire børn fra Mendoza i det nordvestlige Argentina til Ushuaia. Da de to år senere blev præsenteret for Kirken, fornemmede de begge straks, at der var noget anderledes ved både ånden og fuldtidsmissionærernes undervisning.

Amanda vidste meget lidt om de sidste dages hellige. »Og det jeg havde hørt, var ikke godt,« siger hun. Men det,

Til højre: For Amanda og Ricardo Robledo (med døtrene Bárbara og Irene), var det at lære, at familien kunne være sammen for evigt, kronen på værket, der fik dem til at tage imod det gengivne evangelium.

genfødsel og fik et fornyet håb for fremtiden. »Dåben var en mulighed for at begynde forfra,« fortæller Guillermo. »Jeg har ændret mit liv. Jeg er meget lykkelig nu. Jeg ved, at dette er Jesu Kristi sande kirke, og at Gud besvarer bønner, fordi han besvarede den vigtigste bøn, jeg nogensinde har bedt.«

Vi havde brug for en kirke

Som barn havde Amanda Robledo intet åndeligt middel mod den fysiske smerte, som hun led efter sin mors død. Og hendes mand, Ricardo, kunne ikke finde svar på de dybtfølte religiøse spørgsmål han havde i forbindelse med sin brors død.

Et af de spørgsmål var: Er der en kirke på jorden, der følger Jesu Kristi lærdomme? Deres søgen efter den kirke og svarene på deres spørgsmål forberedte dem i sidste instans på at tage imod det gengivne evangelium.

Mens de søgte, deltog de i forskellige religiøse grupper og undersøgte adskillige religiøse retninger. De søgte en kirke som ikke blot tilpassede sig Kristi lære, men som også ville styrke deres familie.

de lærte gav genlyd hos hende, Ricardo og deres børn.

»Jeg følte Ånden, når missionærerne underviste os,« fortæller deres datter Bárbara, som på det tidspunkt var 11 år. »Og jeg kunne lide, at de lærte os, at vi kunne bede sammen som familie.«

At modtage missionærlektionerne, læse Mormons Bog og komme i kirke, siger Ricardo »gav os alle de svar, vi søgte – svar omkring dåb, det før-jordiske liv, Kristi gudommelighed, menneskets udødelighed, evangeliske ordinancer, ægteskab og familiens evige natur.«

For familien Robledo var det at lære, at deres familie kunne være sammen for evigt, kronen på værket ved det gengivne evangeliums lære.

»Min omvendelse skete i det øjeblik,« fortæller Ricardo, der blev døbt mindre end tre uger efter den første lektion, og som nu tjener som andenrådgiver i distriktspræsident-skabet. »Jeg led, da jeg mistede en 49-årig bror, men jeg forstod, at jeg kunne vinde ham tilbage ved at udføre hans tempelordinancer. Denne vished gav mig fred og glæde.«

Amanda, der kort tid efter blev døbt med en af deres

Ushuaia ligger måske ved verdens ende, men for dem, der som Marcelino Tossen har fundet evangeliet her, så er det »begyndelsen på alt.«

sønner, fortæller: »Jeg har ikke haft min mor siden jeg var meget ung. Jeg har altid troet, at jeg havde mistet hende, og dette voldte mig megen smerte. Men da missionærerne fortalte os, at en familie kan være sammen for evigt, rørte det virkelig mit hjerte. Det er vidunderligt at vide, at jeg en dag skal se hende igen.«

Efter at Ricardo og Amanda blev gift for tid og al evighed i templet i Buenos Aires i Argentina, blev deres børn beseglet til dem. At blive beseglet som familie, udføre ordinancer for mange afdøde familiemedlemmer og sende tre af deres børn på fuldtidsmissioner har bragt Ricardo og Amanda megen glæde.

»En af de største velsignelse vi har modtaget som medlemmer af Kirken,« siger Amanda, »er, at vore børn adlyder Gud.«

Begyndelsen på alt

Marcelino Tossen troede på Gud, læste i Biblen og yndede at tale om religion, så da fuldtidsmissionærerne bankede på hans dør en varm januardag i 1992, inviterede han dem indenfor. Den beslutning ændrede hans liv.

»Ældste Zanni og ældste Halls arbejdede under Åndens tilskyndelser,« mindes Marcelino. Inden den første lektion var forbi, fortalte ældsterne ham, at han ville blive døbt ind i Kirken, og de fortalte ham endda den præcise dag for hans dåb.

»Jeg skal ikke døbes,« modargumenterede Marcelino. »Jeg vil kun tale med jer.«

Missionærerne gav ham en Mormons Bog og bad ham læse flere vers, og om at bede om deres budskab den aften. Det gjorde han, men følte ingenting.

Under den næste lektion, spurgte ældste Zanni dog: »Ville det være i orden, hvis vi bad, så du kunne spørge vor himmelske Fader om det, vi har undervist dig i, er sandt?«

Mens han bad, fortæller Marcelino, »begyndte mit hjerte at brænde stærkt. Sådant noget var aldrig sket for mig før. Jeg kunne ikke engang færdiggøre min bøn, og jeg rejste mig fra mine knæ.«

Ældste Zanni spurgte Marcelino, om han havde følt noget under bønnen. Da Marcelino svarede nej, sagde missionæren: »Jeg følte Ånden meget stærkt. Det var mærkeligt, at du ikke følte noget.«

Da han indrømmede, hvad han havde følt, fortæller Marcelino, »læste ældsterne fra Lære og Pagter og fortalte mig, at når Herren ønsker, at vi skal vide, om noget er sandt, så sender han sin fred eller får vores hjerte til at brænde i os (se L&P 6:23; 9:8). Den dag var et vendepunkt for mig.«

Fra da af arbejdede Ånden med ham og vidnede om sandheden gennem mange åndelige oplevelser. »Jeg følte samme brænden, da jeg var alene i min lejlighed,« siger Marcelino. »Når jeg åbnede vinduet, så jeg ældsterne ved gadehjørnet, der underviste folk om Kirken. Jeg kunne føle, når de var i nærheden, og jeg begyndte at tage deres undervisning alvorligt.«

Marcelino blev budt varmt velkommen, da han begyndte at komme i kirke. Han blev døbt kort tid efter, den 22. april – den samme dag ældsterne havde nævnt, tre måneder tidligere. I dag efter at have tjent ni år som Ushuaias distriktspræsident tjener han nu som andenrådgiver i missionspræsidentskabet i Buenos Aires Nord.

»Når vi læser, at Herren vil »sende [sine] ord ud til jordens ender (L&P 112:4), så er det Ushuaia,« siger præsident Tossen. »Ushuaia er jordens ende. Men for dem, der som jeg, har fundet evangeliet her, så er det begyndelsen på alt. Her finder du fyrtårnet ved jordens ende. Men det var her jeg fandt tro og Herrens fyrtårn.« ■

SE PÅ SIDSTE SIDE

Da jeg tilsluttede mig Kirken, var jeg ivrig efter at komme i gang med slægtsforskning. Jeg begyndte at besøge de lokale arkiver for at søge oplysninger om mine forfædre i de offentlige kilder.

Jeg fandt arbejdet berigende, men det var ikke altid let. Den gammel-dags håndskrift var ofte svær at tyde, og nogle af bøgerne var jordslåede, hvilket fik min astma til at blusse op. Jeg fortsatte dog søgningen, så godt jeg kunne.

En dag søgte jeg efter min bedstefars fødselsdato. Jeg fandt en bog på 1.500 sider, som måske kunne være mig til hjælp. Men hvad nu, hvis den ikke havde svarene, jeg søgte? Jeg gruede for at skulle se flere store og støvede bøger igennem.

Jeg skimmede først bogens indholdsfortegnelse igennem i håb om, at et bekendt navn ville fange mit øje. Så synes jeg pludselig at høre nogen sige: »Den sidste side.« Jeg så mig omkring, men det så ikke ud til, at nogen havde talt til mig. Jeg fortsatte og læste flere sider. Så hørte jeg de samme ord igen: »Den sidste side.« En smule tøvende besluttede jeg mig for at tjekke den sidste side. Jeg fandt teksten, som normalt er anført der: En opsummering af fødte børn og det totale antal sider. For en sikkerheds skyld tjekkede jeg den næstsids-te side, men fandt intet nyttigt der, så jeg vendte tilbage til siden, som jeg lige havde læst.

Mine tanker blev igen hurtig afbrudt af den milde, men bestemte stemme: »Den sidste side!« Jeg besluttede mig for igen at prøve den sidste side og læste den nu velkendte tekst igennem flere gange.

Så bemærkede jeg noget, jeg før havde overset – en ekstra side, der var limet fast på indersiden af omslaget. Mens jeg læste håndskriften, der var griflet hen over siden, så jeg navnene på børn født i slutningen

af december. Der genkendte jeg min bedstefars navn og så, at der var angivet, hvor og hvornår han var født og døbt. Jeg var overrasket, men fyldt af taknemlighed for, at jeg var blevet ledt til den information, som jeg havde brug for.

Slægtsforskning kan til tider være en udfordring, men jeg ved, at Gud leder og hjælper os i vores indsats. ■

Natalia Shcherbakova i Ukraine, som fortalt til Pavlyna Ubyiko

Jeg skimmede først bogens indholdsfortegnelse igennem i håb om, at et bekendt navn ville fange mit øje.

JEG VALGTE DEN GODE DEL

Mens jeg var i gang med at forberede min datters bryllup, var jeg så optaget af bryllupsplanlægningen, at jeg næsten ikke tænkte på andet end listen over gøremål. En morgen kiggede jeg på den lange liste med opgaver. Jeg gjorde fremskridt, men jeg skulle stadig nå at gøre hovedrent. Jeg havde udskudt at rengøre persiennen i køkkenet, så jeg besluttede mig for at klare den opgave.

Idet jeg kravlede op på køkkenbordet med mine klude, børster og sæbe, kunne jeg se, at det ville blive et beskidt arbejde. Mens jeg arbejdede, kom jeg til at tænke på beretningen om Martha og Maria, søstrene, der havde budt Frelseren ind i deres hjem. Mens Martha »var travlt optaget,« sad Maria »ved Jesu fødder og lyttede til hans ord.« Martha bad Jesus om at bede hendes søster om hjælp med opgaverne, men Frelseren svarede, at »Maria [havde] valgt den gode del« (se Luk 10:38-42).

»I dag må jeg altså bare være Martha,« tænkte jeg. Sandheden var, at jeg havde været Martha i flere uger »travlt optaget« af verdslige pligter og bryllupsforberedelser.

Mine tanker vandrede, og jeg forsøgte at huske, hvornår mine persiennen sidst var blevet rengjort så grundigt. Jeg tænkte på de to unge piger, der var kommet for at hjælpe mig med at få hjemmet klargjort til en sammenkomst for to år siden. Sammen havde de skrubbet køkkenet fra gulv til loft, deriblandt persiennen. Dette mindede

Jeg tog telefonen og tastede nummeret på en gammel ven, jeg ikke havde talt med i årevis, i den hensigt at fortælle hende om min datters bryllup.

mig om deres mor, en gammel ven, som jeg ikke havde talt med i årevis.

Jeg tog straks telefonen og ringede hende op for at fortælle hende om min datters bryllup. Jeg forventede ikke, at hun var hjemme, eftersom hun underviste på skolen, men jeg ringede midt i hendes planlægningstime. Vi brugte den følgende time på at grine, græde og udveksle tanker. Hun var for nylig kommet igennem en svær skilsmisse og havde følt sig alene og forladt. Under samtalen kom vi i bedre humør, og vores hjerte blev trøstet.

Jeg var forundret over, hvordan Herren var i stand til at virke gennem mig, mens jeg udførte noget så verdsligt som

at rengøre persiennen. Jeg blev endnu mere forundret over sandheden af, at han kender og elsker hver enkelt af os i en sådan grad, at han sender hjælp lige i det øjeblik, vi har behov for det.

Den aften smilede jeg, da jeg stregede »rengøre køkkenpersiennen« af listen. Selv om jeg følte tilfredshed over at have fuldført en opgave, følte jeg større taknemlighed over at vide, at jeg havde været et redskab i Herrens hænder. Han havde vist mig, hvordan jeg kunne være en Maria, der valgte »den gode del,« selv mens jeg var en Martha, der var »travlt optaget« af mine pligter. ■

Jeanette Mahaffey, Missouri i USA

DET RETTE SKRIFTSTED PÅ DET RETTE TIDSPUNKT

Da jeg virkede som assisterende fængselspræst ved Maricopas Countys fængsler i Arizona i USA, aflagde jeg besøg, læste skriftsteder og bad en bøn med indsatte, der anmodede om en sidste dages hellig fængselspræst. På et tidspunkt kom en ung kvinde med en sådan anmodning.

Jeg tog hen til hendes afsnit i fængslet, hvilket lå sig bag adskillige låste døre. Modtagelsesområdet bestod af to kantinelignende borde med en bænk på hver side og et bord til vagten. Jeg gav vagten anmodningsblanketten, satte mig på en af bænkerne og ventede på den unge kvinde.

Jeg rejste mig, da hun trådte ind i modtagelseslokalet, hilste på hende og foreslog, at vi satte os ved bordet. Hun så trist og usoigneret ud, og som om hun var på grådens rand. Mens hun forklarede sin situation, overvejede jeg, hvilket skriftsted jeg skulle dele med hende. Jeg lyttede omhyggeligt til hendes bekymringer, og da hun afslørede de udfordringer hun havde haft med tvangslignende adfærd og dårlige valg, tænkte jeg på det perfekte skriftsted, der kunne hjælpe hende: Mosija 3:19.

Jeg slog op i Mormons Bog på Mosija 3:19 og skubbende den hen til hende og bad hende læse. Hun virkede først en smule misfornøjet og begyndte at læse hurtigt og med en syngende stemme, der udtrykte irritation over at være blevet bedt

om at læse et skriftsted. Da hun færdiggjorde den første sætning: »For det naturlige menneske er en fjende af Gud,« afbrød jeg for at forklare betydningen af »det naturlige menneske.« Da hun forstod hentydningen, fortsatte hun med at læse. Gradvist ændrede hendes stemme tone, og hun læste langsommere, da ordene begyndte at give mening for hende.

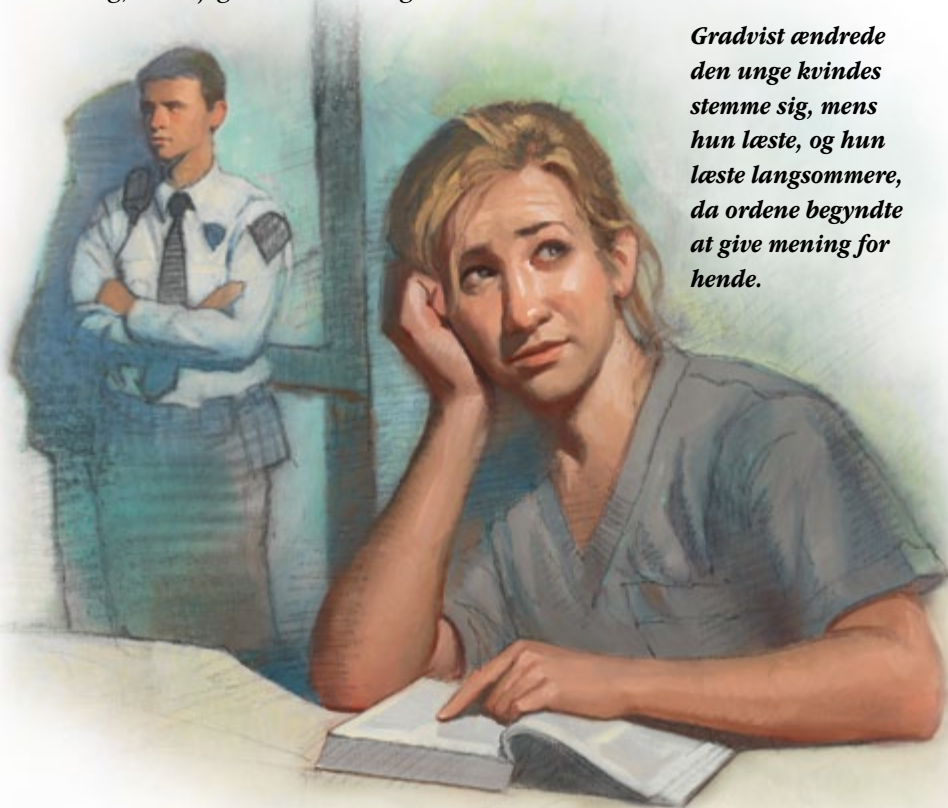
Da hun begyndte at læse opremningen af »en helligs« egenskaber, læste hun endnu langsommere. Jeg kunne se, at hun var opslugt af betydningen af hver enkelt karakteregenskab, der stod i verset. Da hun læste »underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig,« følte jeg Ånden omkring

os. Da hun læste ordene »fuld af kærlighed, villig til at underordne sig,« så jeg en forandring i hende. Hendes ansigt lyste op og hendes adfærd, hendes stemme og almene væremåde syntes påvirket af Ånden. Jeg kunne se håb, da Ånden underviste hende om ordenes betydning og i, hvordan hun kunne foretage de forandringer, der blev beskrevet i skriftstedet.

Jeg bad en bøn og gav derefter den unge kvinde et varmt håndtryk. Jeg forlod fængslet opløftet af Ånden. Jeg havde aldrig før set en så øjeblikkelig, kraftfuld, vidunderlig virkning fra et skriftsted. Jeg kendte Mosija 3:19, fordi jeg før havde stødt på det, når jeg læste i skriften, men aldrig før havde jeg forstået den store virkning, det kunne have på nogen. ■

Allen Hunsaker, Arizona i USA

Gradvist ændrede den unge kvindes stemme sig, mens hun læste, og hun læste langsommere, da ordene begyndte at give mening for hende.

DU HAR IKKE FASTET

I 1998 nød jeg at være en ung mor. Men en dag gik jeg i panik, da jeg fandt ud af, at min søn på seks måneder havde en hvislende lyd, når han trak vejret og ikke kunne sluge noget. Lægen diagnosticerede det straks som akut bronkitis, en hævelse af lungernes mindste luftveje, der oftest forårsages af en virusinfektion. Han ordinerede både medicin og fysioterapi.

Besøgene hos fysioterapeuten var en prøvelse for både min søn og mig. Det var ubehageligt for min søn at blive bevæget i flere retninger, og jeg var bekymret for, om behandlingen voldte ham smerte. Jeg fattede dog mod, da terapeuten forklarede om fordelene ved behandlingen.

Til trods for medicinen og behandlingen, så blev min søns tilstand ikke bedre. Han spiste kun lidt, og den hvislende lyd fortsatte. Lægen ordinerede yderligere 5 behandlinger hos fysioterapeuten, ud over de 10, vi allerede havde fået.

Under den 13. behandling, læste jeg en artikel med titlen »Bronkitis dræber«, der var hængt op på lægens kontor. Mens jeg læste, gik det op for mig, at min søn kunne dø. Det føltes som om mit hjerte gik i stå. Ved slutningen af behandlingen, fortalte terapeuten mig, at min søns tilstand ikke var blevet bedre. Jeg ved ikke, hvordan det lykkedes mig at nå sikkert hjem, for tårerne slørede mit syn.

Jeg ringede til min mand og begyndte bagefter at bede. Jeg

fortalte min himmelske Fader, at hvis det var hans vilje at tage min søn, så var han nødt til at give mig styrken til at bære det.

Efter min bøn, spurgte jeg mig selv om, hvad vi kunne gøre ud over de bønner, vi havde bedt, og de præstedømmevelsignelser, som vores søn havde modtaget. Min blik strejfede bogreolen og fik øje på eksemplaret af *Liahona* (på det tidspunkt kaldet *L'Étoile*). Jeg slog tilfældigt op i søgen efter hjælp og fandt en artikel, der hed »Jeg fastede for mit lille barn.« Så hørte jeg tydelig en stemme, der sagde: »Du har ikke fastet for dit barn.«

Det havde jeg ikke, så jeg begyndte straks at faste for ham. Ved behandlingen den følgende dag, fastede jeg stadig. Efter at have undersøgt min

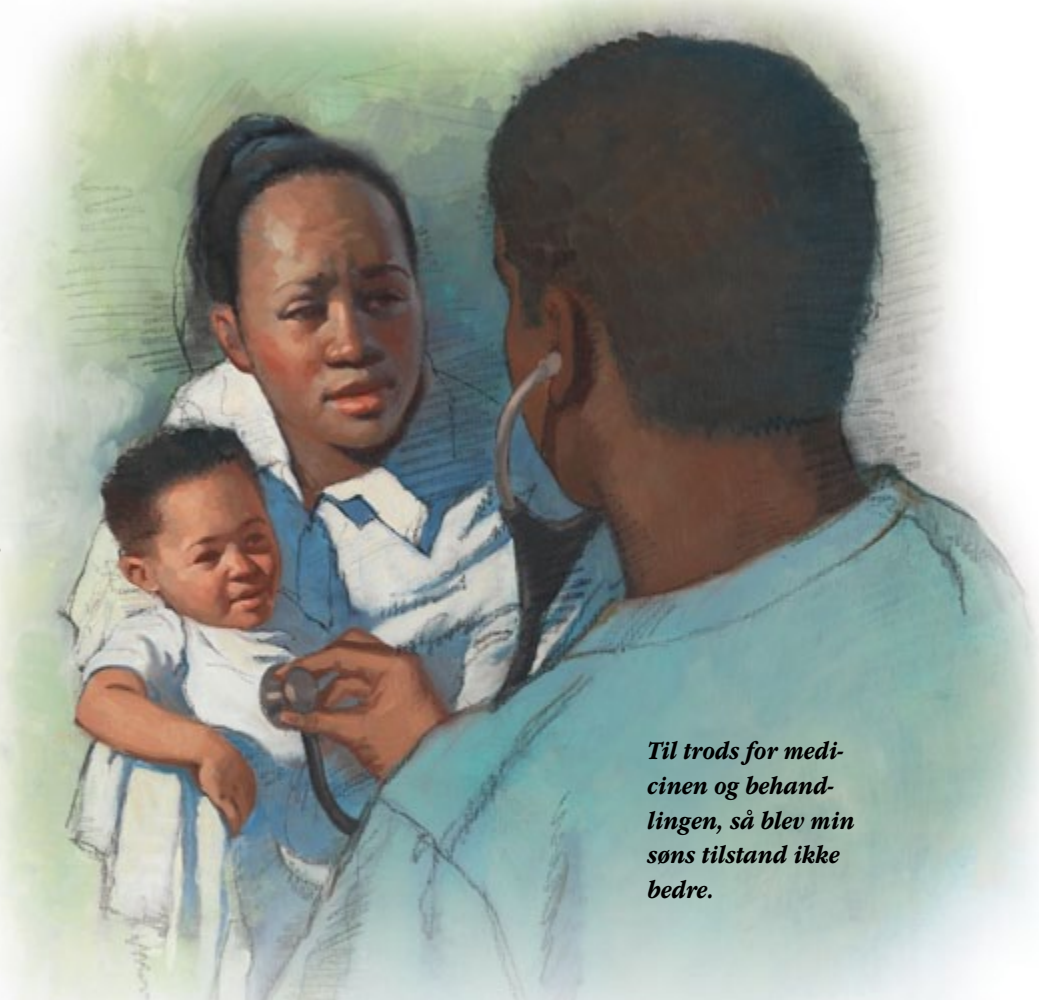
søn, så terapeuten overrasket ud.

»Madame,« sagde han, »din søn har det fint. Jeg forstår det ikke, men han har ikke brug for flere behandlinger.«

Jeg kunne ikke holde glædetårerne tilbage. Da vi var hjemme igen, knælede jeg og takkede Gud for hans nåde og kærlighed. Jeg ringede til min mand og overbragte ham de gode nyheder. Jeg afsluttede min faste med fred og uden tvivl om Herrens indgriben.

Min søn var blevet helbredt takket være tro, bøn, præstedømmevelsignelser og faste. Jeg er ikke i tvivl om, at min himmelske Fader elsker mig, og at han også elsker min søn. Jeg er sikker på, at han fortsat vil hjælpe os med at overvinde vore vanskeligheder. ■

Ketty Constant, Guadeloupe

Til trods for medicinen og behandlingen, så blev min søns tilstand ikke bedre.

**Biskop
Gérald Caussé**

Førsterådgiver i Det
Præsiderende Biskopråd

Hold fast i troen I EN FORVIRRENDE VERDEN

Jeg er født i det sydvestlige Frankrig »af agtværdige forældre« (1 Ne 1:1) som, fra jeg var helt ung, hjalp mig med at udvikle tro på Jesus Kristus og et vidnesbyrd om det gengivne evangelium. På skolen derimod, udtrykte mange af mine lærere tvivl og endda modvilje mod enhver religiøs overbevisning. Ved mange lejligheder, hørte jeg Korihors lære fra de, der nedgjorde min tro:

»Se, det er jeres fædres tåbelige overleveringer. Hvorledes ved I, at de er sande?

... Se, I kan ikke kende til det, som I ikke ser« (Alma 30:14-15).

Da jeg var 17 år, fik jeg filosofitimer i gymnasiet. En dag var der en lærer, der sagde til klassen: »Der er vel ingen her, der tror på, at Adam virkelig eksisterede!« Så skuede han ud over klassen, klar til at slå ned på den, der vovede at indrømme en sådan tro. Jeg var skrækslagen! Dog var mit ønske om at være loyal mod min tro endnu stærkere. Jeg så rundt og så, at jeg var den eneste af de 40 elever, der havde

rakt hånden i vejret. Den overraskede lærer skiftede emne.

Alle medlemmer af Kirken vil, på et eller andet tidspunkt i deres liv, stå over for at få afprøvet oprigtigheden og styrken af deres vidnesbyrd. At holde ud i sådanne trosprøvelser vil hjælpe os til at stå urokkeligt i en verden, der bliver mere og mere forvirrende. Denne forvirring ses tydeligt i den byge af budskaber, der omgiver os. Med internettets indtog, er der for eksempel en uafbrudt lavine af modsigende meninger og information, der fylder vores daglige liv. Disse modsigelser kan være foruroligende og lammende.

Hvordan kan vi skelne mellem

*For at styrke vore vidnesbyrd
og beskytte os selv mod at begå
fejltagelser, må vi kontant
nære og styrke vores tro.*

sandhed og fejl? Hvordan kan vi undgå at blive som dem, der »bliver holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den?« (L&P 123:12).

Det afhænger af os, om vi vil forblive faste i vore vidnesbyrd. Når jeg ser tilbage, så indser jeg, at succesen ved min personlige rejse har været afhængig af nogle få, enkle principper, der har holdt mig på rette kurs. Disse principper tillod mig at udvikle mig åndeligt trods »tågerne af mørke« (1 Ne 12:17) og snarerne, der omgiver os alle.

Søg ustandselig sandheden

Til de, der hævder at »I kan ikke kende [til det]« (Alma 30:15), har

Kristi disciple sulter og tørster hver dag efter åndelig viden. En sådan personlig vane gør os i stand til at følge Joseph Smiths eksempel.

Herren sagt: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7). Det er et vidunderligt løfte.

Kristi disciple sulter og tørster hver dag efter åndelig viden. Denne personlige vane er grundlagt på studium, fordybelse og daglig bøn. Den gør os i stand til at følge Joseph Smith eksempel, der »kom ... til den slutning, at [han] enten måtte forblive i mørke og vildrede, eller også måtte ... bede Gud derom« (JS-H 1:13).

Ved at studere Guds ord, beskytter vi os mod falske lærdommes indflydelse. Herren sagde: »For til den, der modtager, vil jeg give mere; og fra dem, der siger: Vi har tilstrækkeligt! fra dem skal endog blive taget det, de har« (2 Ne 28:30).

Acceptér ubesvarede spørgsmål

I vor søgen efter sandhed, kan vi fristes til at ville forstå alt med det samme. Dog er Guds intelligens så grænseløs, at »det er umuligt, at mennesket skulle kunne finde ud af alle

hans veje« (Jakob 4:8). Vi må acceptere at leve en stund uden svar på alle vore spørgsmål. Som Nefi, må vi troligt erkende, at Gud »elsker sine børn; alligevel forstår [vi] ikke betydningen af alting« (1 Ne 11:17).

Ikke desto mindre forsyner Herren os med den viden, der er nødvendig for vor frelse og ophøjelse. Han lover: »Hvad I end beder Faderen om i mit navn, som er nødvendigt for jer, det skal blive givet jer« (L&P 88:64). Vi modtager disse svar gradvist, »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30), afhængig af vore behov og vores evne til at forstå.

Vi må selv skelne mellem spørgsmål, der virkelig er vigtige for vores evige udvikling, og de spørgsmål, der er et resultat af intellektuel nysgerrighed, behov for bevis eller ønske om personlig tilfredsstillelse.

Søg Åndens vidnesbyrd

Hver enkelt af os kan opleve øjeblikke med personlig tvivl. Denne tvivl bliver sjældent dæmpet ved at søge efter rationelle forklaringer. For eksempel kan videnskabelige eller arkæologiske fund måske styrke vores vidnesbyrd, men åndelig viden kan ikke bevises gennem logik eller ved håndgribelige beviser.

Kundskab om sandheden er baseret på Åndens vidnesbyrd.

Vi må udøve gerninger. Vi kan ikke forvente at modtage personlig åbenbaring, medmindre vi opfører os som Jesu Kristi trofaste disciple.

Som apostlen Paulus sagde: »Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud« (1 Kor 2:11).

Vi har forsikringen om, at »Ånden taler sandheden og lyver ikke« (Jakob 4:13). Ånden kan have en stærkere virkning på os end vore fysiologiske sanser. Til apostlen Peter, der lige havde erklæret sin tro, svarede Jesus: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:17). Mange omkring Kristus genkendte ham alligevel ikke, selv om de så ham med egne øjne!

Søg profeter og apostles ord

For nylig havde jeg en samtale med en præst fra en anden kirke. Han var ivrig efter at kunne fastslå, hvorvidt vi var en kristen kirke, så han foreslog en debat mellem vore to religioners doktrinære eksperter.

Styrken og sandheden ved Kristi lære hviler dog ikke på en debat mellem eksperter, men på hans udvalgte disciples hellige vidnesbyrd. Profeten Joseph Smith erklærede: »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen.«¹

I frafaldets mange, lange århundreder manglede verden ikke eksperter, men den *havde* mistet Kristi vidner. Som er resultat deraf, blev styrken ved åndelig åbenbaring erstattet af menneskelig fornuft.

Når vi er bekymrede, bør vores første refleks være at søge skrifterne og de levende profeters ord. Deres skrift er ledestjerner, der ikke kan bedrage os. »Derfor gransker vi profeterne, og vi har mange åbenbaringer og profetiens ånd; og da vi har alle disse vidnesbyrd, får vi et håb, og vor tro bliver urokkelig« (Jakob 4:6).

Giv din tro næring

Vi modtager intet »vidnesbyrd, førend [vores] tro er blevet prøvet« (Eter 12:6). Tro har kraften til at åbne for kundskaben om evige sandheder. Når den presses til fulde, bliver kundskaben en fuldstændig og fuldkommen vished. Moroni skrev om Jereds bror, at »på grund af denne mands kundskab kunne han ikke afholdes fra at se ind bag sløret ... og han havde ikke længere tro, for han vidste uden at tvivle« (Eter 3:19).

For at styrke vores vidnesbyrd og beskytte os selv mod at begå fejltagelser, må vi derfor konstant nære og styrke vores tro. Til at begynde med må vi have et rent hjerte og stor ydmyghed. Jakob advarede det

neftiske folk mod denne stolthed, som »når de er lærde, tror de, at de er vise, og ... lytter ikke til Guds råd, for de tilsidesætter det, fordi de mener, at de selv ved bedst« (2 Ne 9:28).

Dernæst må vi udøve gerninger. Apostlen Jakob belærte os om, at »troen [virkede] sammen med ... gerninger, og det var af gerningerne, at ... tro blev fuldkommen« (Jak 2:22). Vi kan ikke forvente at modtage personlig åbenbaring, medmindre vi opfører os som Kristi trofaste disciple. Ved at respektere de pagter vi har indgået med Gud, kvalificerer vi os til at modtage Helligåndens følgeskab, som oplyser vores intelligens og får vores ånd til at blomstre.

Jeg bærer vidnesbyrd om disse princippers sandfærdighed. Gennem erfaring ved jeg, at når vi anvender dem i vores liv, vil de garantere vores beskyttelse i en forvirret verden. De indeholder et vidunderligt løfte: »Og på grund af jeres flid og jeres tro og jeres tålmodighed med hensyn til at pleje ordet, så det må kunne slå rod i jer, se, da skal I snart plukke frugten af det, som er yderst dyrebar ... og I skal tage for jer af denne frugt, indtil I er mætte, så I ikke sulter, ej heller skal I tørste« (Alma 32:42). ■

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 50.

»Jeg er blevet afhængig af pornografi. Det ødelægger mit liv. Hvad kan jeg gøre for at bryde afhængigheden?«

Pornografi er et udbredt og alvorligt problem. Det skader din ånd og besmitter dit sind med urene tanker. Det skader dine forhold. Ved at se pornografi mister du Helligåndens selskab.

Det er ikke nemt at overvinde afhængigheden, men det er enkelt. Beslut dig i dette øjeblik for at holde op med at se eller tænke på pornografi. Tal omgående med din biskop eller grenspræsident. Føl dig ikke flov over at tale med ham. Han kan hjælpe dig med omvendelse, så Frelserens forsoning kan rense dine tanker og din ånd. »Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:43).

Gør alt, hvad der står i din magt, for at undgå pornografi i fremtiden. Det kan betyde, at du må undvære din mobil eller internetadgang, undtagen i offentlige rum, hvor der er installeret stærke internetfiltre.

Gør bøn, skriftstudium, tjeneste og andre opløftende aktiviteter til fokus i dit liv. Herren har sagt: »Afstå fra ... alle jeres lystne ønsker« og »lad dyd uophørligt pryde dine tanker« (L&P 88:121; 121:45). Gennem oprigtig omvendelse og med hjælp fra Frelseren og hans udvalgte tjenere, *kan* du overvinde denne afhængighed.

Læs skrifterne

Bed om styrke. Enosh bad hele dagen og bøn-faldt Herren om at blive tilgivet sine synder, og gennem sin tro følte han stor fred og skyldfølelsen forsvandt. Læs skrifterne for at få Helligånden, da du ved hans selskab ikke vil tænke eller gøre noget urent. Læs Sl 24:3-5 (om at holde sig ren). Hold dig beskæftiget: dyrk sport, gå ud og mor dig på opløftende måder og lad dig ikke påvirke af formodede venner. Når fristelserne melder sig så vær beslutsom og afvis dem. Husk

at vor himmelske Fader kender til alt det, du tænker og gør.

Ana G., 17 år, fra Zulia i Venezuela

Giv aldrig op

Pornografi ødelagde mit liv, men efter megen lidelse er jeg endelig fri af afhængigheden. Omvendelsesprocessen vil være lang og hård, men bed oprigtigt hver dag om Herrens hjælp i denne prøvelse. Tænk aldrig, at du ikke er værdig til at omvende dig, for forsoningen er for alle. Husk også, at hver gang du fristes, så prøver Satan at lokke dig til at synde. Men det vil altid være dit valg, om du vil give efter eller ignorere fristelsen. Opgiv aldrig dig selv eller Herren, for han vil aldrig give dig en prøvelse, som du ikke kan bære (se 1 Ne 3:7).

En ung kvinde fra Victoria i Australien

Tal med din biskop.

Tal med din biskop så hurtigt som muligt. Det er hårdt at tage det første skridt, men du er nødt til at tale med ham for at kunne omvende dig. Han vil ikke gøre grin med dig eller føle afsky. Han bekymrer sig om dig og vil kun dit bedste. Jesus Kristus led for dine synder, så du igen kan føle dig fri af den knusende skyldfølelse og sorg, du så længe har følt (se Alma 5:9). Det er ikke for sent at ændre sig. Du kan føle sand glæde igen. Bed Gud om at give dig mod til at omvende dig.

Taylor P., 18 år, fra North Carolina i USA

Syng en salme

Pornografi er ikke af Gud. Omvendelsesprocessen er lang og smertefuld, men den er mulig! Du må have et ønske om at ændre dig og om at forstå syndens alvor, og vigtigst af alt, at søge vor himmelske Faders hjælp. For at undgå at falde i fristelse, så har jeg et billede af Jesus Kristus ved siden af min computer. Han holder altid øje med mig! Hver gang der kommer pornografiske billeder eller musik i mit sind, så synger jeg en salme og snart er de dårlige ting glemt.

Natália Q., 18 år, fra São Paulo i Brasilien

Bed

Bønnens kraft er ubeskrivelig, den giver os styrke til at modstå modgang og til at komme ud af den som sejrherre (se L&P 10:5). Hvis du søger himmelske Fader i bøn, så vil han give dig styrke til at frigøre dig af fristelse. Når du dagligt læser i skriften, vil du blive yderligere styrket. Hvis du sætter din lid til Herren og ikke din egen styrke, så vil han gøre dig fri af de lænker, der binder dig. Det er gennem forsoningen, at du kan blive helbredt.

Gian G., 18 år, fra Rivera i Uruguay

Bekend

Jeg har haft dette problem. Det plager mig stadig. Først og fremmest må du stoppe med at se pornografi. Henvend dig til vor himmelske Fader. Jeg følte han tilgav mig, da jeg ikke troede, at jeg kunne blive tilgivet. Og så mente jeg, at alt var godt. Jeg ville ikke have,

at nogen skulle vide det, for jeg skammede mig så meget. Men det er noget, du er nødt til at tale med din biskop om. Jeg prøvede at lade være. Men igen og igen hørte jeg ordene: »Hvis du har et problem med pornografi, så gå til din biskop.« En dag under mit tempelinterview, røg det bare ud af mig. Og jeg havde det så godt bagefter. Jeg var fri. En byrde var løftet. Bagefter fortalte jeg det til mine forældre. De var kede af det, men de accepterede det. Vær ikke bange for at sige det.

En ung kvinde fra Tennessee i USA

Fortæl det til nogen

Jeg var bundet af pornografi i lang tid. Det var kun med mine forældres støtte og min biskops hjælp, at jeg endelig brød fri. Begrænset brug af internettet eller et par uger uden at tage nadveren, er en lille pris at skulle betale for glæden ved at være ren. Professionelle rådgivere kan også hjælpe og vil ikke dømmе dig. De er også det redskab Herren har givet os.

En ung mand fra Californien i USA

SÅDAN MODSTÅR MAN FRISTELSE

»Først og fremmest bør I undgå mennesker, materialer og omstændigheder, som

vil skade jer ...

Anerkend, at mennesker, der er trælbundet af virkelig afhængighed, ofte har brug for mere end selvhjælp, og det kan være jeres hjælp. Søg den hjælp og byd den velkommen. Tal med jeres biskop. Følg hans råd ...

Tillige med filtre på computere og låg på følelserne, så husk, at den eneste virkelige kontrol i livet er selvkontrol. Udøv mere selvkontrol især i de øjeblikke, hvor I er alene. Hvis et tv-program er usømmeligt, så sluk ...

Fremelsk og vær på steder, hvor Herrens Ånd er. Sørg for, at det også gælder i jeres eget hjem eller lejlighed. I bestemmer, hvilken kunst, musik og litteratur I har dér.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Ingen plads til min sjæls fjende«, Liahona, maj 2010, s. 45-46.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Hvordan kan jeg stå på hellige steder, når der er så meget uheldigt omkring mig, som fx på skolen?«

Indsend dit svar inden den 15. sep. til liahona.lds.org, med e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til:

Liahona, Questions & Answers 9/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Svarene kan redigeres med hensyn til længde og tydelighed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og hvis du er under 18 år, dine forældres skriftlige samtykke (e-mail kan bruges) til at trykke dit svar og foto.

**Ældste
Tad R. Callister**
De Halvfjerds' Præsidium

Hvordan kan jeg **VIDE, om jeg er blevet** **TILGIVET?**

Da jeg tjente som missionspræsident, stillede missionærerne ofte disse to spørgsmål: (1) Hvordan kan jeg vide, hvornår jeg er blevet tilgivet for mine synder? og (2) Hvis jeg er blevet tilgivet, hvorfor føler jeg så stadig skyld?

Når jeg fik stillet de spørgsmål, svarede jeg som regel ved at sige: »Hvis du føler Ånden – når du beder, læser i skriften, underviser, vidner eller på noget andet tidspunkt – så er det dit vidne om, at du er blevet tilgivet, eller alternativt at renselsesprocessen er i gang, for Ånden kan ikke bo i vanhellige templer« (se Alma 7:21). I de fleste tilfælde tager renselsesprocessen tid, fordi det tager tid at ændre vores hjerte, men i mellemtiden kan vi gå fremad med tillid til, at Herren anerkender vores fremskridt, som viser sig ved hans Ånds tilstedeværelse.

Nogle mennesker er hårdere ved sig selv, end Herren er. Selvfølgelig skal vi omvende os for at tage del i forsoningens rensende og tilgivende kraft, men når vi først har omvendt os, så findes der ingen tilsmudset, omvendt person i Guds rige. Der er ikke et sort mærke på vores højre ankel, med teksten »2008-synd« eller en brun plet bag vores venstre øre, hvor der står »2010-overtrædelse.« Herren tilkendegav den omfattende og rensende kraft ved forsoningen, da han sagde: »Er jeres synder som skarlagan, kan de blive hvide som sne« (Es 1:18). Det er miraklet ved Jesu Kristi forsoning.

I nogle tilfælde tror jeg, at vore synder bliver rensede før skyldfølelsen forsvinder. Hvorfor er det sådan? Måske skal mindet om den skyldfølelse i Guds nåde fungere som et åndeligt »stopsignal«, der hylér,

når vi møder lignende fristelser. »Vælg ikke den vej. Du kender den smerte, som den bringer.« Måske fungerer den som en beskyttelse og ikke som en straf for dem, der er i omvendelsesprocessen.

Vil vores skyld nogensinde forsvinde? Herrens løfte er tydeligt med hensyn til dette. Til de retfærdige sagde Herren, at tiden ville komme, hvor »ej heller sorg, ej heller skrig, *ej heller pine skal være mere. Thi det, der var før, er forsvundet*« (Åb 21:4, fremhævelse tilføjet).

Jeg ved ikke om vi nogensinde glemmer vore synder, men tiden vil komme, da de, der har omvendt sig, ikke længere skal plages af deres synder. Det var tilfældet med Enos, hvis »skyld [blev] fejlet bort« (En 1:6), og lamanitterne, som var vidne til, at Herren »borttog skylden fra vort hjerte« (Alma 24:10), og Alma, som

**Vil vores skyld
nogensinde forsvinde?
Med hensyn til dette,
står Herrens løfte
klart. Til de retfærdige
sagde Herren, at tiden
ville komme, hvor »ej
heller sorg, ej heller
skrig, ej heller pine
skal være mere.«**

Jo mere vi lærer om forsoningen og udøver tro på Kristi helende kraft, jo større bliver vores evne til at blive tilgivet og tilgive os selv.

udbrød: »[Jeg kunne] *ikke mere* erindre mine smerter« (Alma 36:19, fremhævelse tilføjet). De huskede alle uden tvivl deres synder, men de var ikke længere plaget af dem. Forsoningens uendelige kraft heled mirakuløst hvert et sår og mildnede hver en samvittighed med »Guds fred, som overgår al forstand« (Fil 4:7).

Der synes at være to forhold, der frigør os fra al skyld og smerte. Det første er vores faste tro på Jesus Kristus og hans forsoning. Da Enosh spurgte, hvordan hans skyld blev »fejlet bort« (se En 1:6-7), svarede Herren: »På grund af din tro på Kristus« (En 1:8). Så jo mere vi lærer om forsoningen og udøver tro på Kristi helende kræfter, jo større bliver vores evne til at blive tilgivet og tilgive os selv. Det andet er udviklingen af en karakter, der »ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2). Når dette sker, ser vi ikke længere os selv i vor »kødelige tilstand« (Mosi 4:2), men som Guds åndelige sønner og døtre. Vi indser, at vi er en anden person end den, der syndede. Scrooge, den berømte person fra Charles Dickens' *Et juleeventyr*, forandrede sit liv i en sådan grad, at han med rette kunne erklære: »Jeg er ikke den mand, jeg før var.«¹

Når vi omvender os, bliver vi en anderledes person end den, vi før var. Virkeliggørelsen af vores nye identitet sammenkoblet med vores tro på Kristi rensende kræfter, hjælper os til at

nå det punkt, hvor vi med Alma kan sige: »[Jeg kunne] ikke mere erindre mine smerter, ja, jeg blev ikke mere revet op ved erindringen om mine synder« (Alma 36:19). Således kan vi trøste os ved sandheden om, at Gud i sidste instans vil dømme os på, hvem vi er blevet, og ikke på hvem vi engang var.

Apostlen Paulus gav konstruktive råd til alle os, der har syndet, men som stræber efter omvendelse. Han sagde, at vi bør »[glemme], hvad der ligger bagude, og [trænge] ... frem mod det, der ligger forude« (Fil 3:13). Med andre ord, så bør vi lægge fortiden bag os og trænge os fremad med tillid til Herrens forløsende kraft. En sådan indsats fra vor side er en dokumentation af vores tro. Paul sagde videre: »Salig er den, der ikke dømmes sig selv« (Rom 14:22).

Indtil den sidste dråbe af skyld er fjernet, kan vi i mellemtiden, hvis vi føler Herrens Ånd, fortsætte i tillid til, at vi er blevet rensset eller at renselsesprocessen udvirker sit guddommelige mirakel i vores liv. Løftet står klart – hvis vi gør vores bedste for at omvende os, vil vi blive rensset for vore synder, og vores skyld vil til sidst blive fejlet bort, fordi Frelserens forsoning ikke blot steg ned under vore synder, men også under vor skyld. Så vil vi være i fuldkommen fred med os selv og med Gud. ■

NOTE

1. Charles Dickens, *A Christmas Carol in Prose*, 1843, s. 150.

HVORFOR PRØVELSER?

Vi undrer os til tider over, at vi har problemer, selv når vi holder budene og efterlever evangeliet. Vi må ikke glemme, at vi kom ned på jorden for at blive prøvet. Når vi overvinder prøvelserne og gennem vore valg viser vor himmelske Fader, at vi elsker ham, så vil han velsigne os med at Herrens Ånd vil herske i vore familier.

Kahellyn V. (herunder), Venezuela

PLIGT MOD GUD

Jeg har arbejdet mig hen imod at færdiggøre min Pligt mod Gud-belønningen, både da jeg boede i Venezuela, og da jeg flyttede med min familie til Kina.

Pligt mod Gud-programmet er virkelig inspireret. En ung mand kan lære fantastiske ting, der vil kunne anvendes livet igennem ved at fuldføre målene i programmet. Han vil lære åndelige ting, timelige ting, fysiske ting og meget andet.

Det er anstrengelserne værd at dedikere sig til at fuldføre disse mål. Jeg har lært at være et bedre menneske, jeg er vokset i mit vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, og jeg er blevet bedre forberedt til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og til at tjene på mission. Det er en glæde at vide, at jeg en dag vil kunne være et godt eksempel for mine fremtidige børn.

Jonathan A., Kina

MIT YNDLINGS-SKRIFTSTED

1 Nefi 3:7

Dette skriftsted styrker min tro, fordi Nefi viser, at han trods prøvelser stadig vil adlyde og gøre det, som Herren ønsker af ham. Og vor himmelske Fader velsigner ham for det.

Kaila T. (herover), Filippinerne

AT FÅ ET PERSONLIGT VIDNESBYRD

Jeg blev født som medlem af Kirken, og jeg havde ikke et stort vidnesbyrd, indtil jeg begyndte at læse i skriften med oprigtig hensigt. I stedet for bare at læse ordene på papiret, søgte jeg efter deres betydning. Jeg læste 3 Nefi 11:3, og satte mig selv i folkets sted. Det skriftsted og de efterfølgende vers greb mig. Fra da af, blev jeg ved med at læse i skrifterne og bad oprigtigt, og mit vidnesbyrd voksede.

Ryan R., Washington, USA

PERSONLIG FREMGANG

Den 27. februar 2011 modtog jeg min Anerkendelse for kvindelighed. Jeg er glad for, at jeg fuldførte programmet Personlig fremgang, at jeg holdt mig selv ren, og at jeg stolt kan bære min medaljon. Jeg ved, at Unge Pigers program hjælper os med at udvikle os og forberede os til et helligt tempelægteskab. Jeg er min himmelske Fader taknemlig for denne organisation. Ved at gøre mig fortjent til min medaljon, har jeg fuldført et af mine mål, og jeg ved, at jeg kan fortsætte med at gøre meget godt i Herrens værk.

Katherine M., Venezuela

Et OFFER, men en GLÆDE

Mit ønske om at tjene på mission led næsten forlis, fordi jeg glædede mig over de penge, jeg tjente.

Edward M. Akosah

Da jeg var seks år gammel, mødte min mor missionærerne og tilsluttede sig Kirken i Ghana i Afrika. Min far havde forladt hende med fem børn, men Kirkens lære hjalp vores familie med at forblive stærk. Vi elskede hinanden og havde fred i vores hjem. Jeg holdt af at komme i kirke med min mor og at komme i primaryklasserne og senere seminar.

Som ung mand blev jeg kaldet som lokalmissionær og syntes om at gå ud med missionærerne. Jeg så også, når de andre unge mænd fra vores menighed tog på mission. Når de vendte tilbage, var de anderledes. De var mere lærde og modne, både fysisk og åndeligt. Min ældre bror

tjente også på mission. Da han kom hjem, så jeg mange forbedringer i hans væremåde. Jeg blev ved med at spørge mig selv: »Hvad er det ved en mission, der gør, at alle disse mennesker ændrer sig og udvikler sig så meget?« Jeg blev begejstret ved tanken om at tage på mission.

Efter at jeg havde afsluttet high school, begyndte jeg at arbejde for at spare penge sammen til en mission. Snart led mit ønske om at tage på mission forlis, fordi jeg glædede mig over de penge, jeg tjente. Det ville have været et offer at tage på mission, fordi de penge, jeg tjente, var med til at forsørge min familie. Hver gang jeg begyndte at udfylde mine missionspapirer, tænkte jeg på de penge, jeg ville gå glip af, så jeg droppede missionspapirerne og fortsatte med at arbejde.

Da mine venner tog af sted på deres missioner, havde jeg det dårligt, fordi jeg vidste, at jeg også burde gøre mig klar til at tage af sted. Det fik mig til at se på mig selv. Jeg tænkte: »At

opretholde profeten og mine ledere betyder ikke bare at løfte min højre hånd. Det indebærer at gøre, hvad de siger og adlyde vor himmelske Faders befalinger.«

Nu var tiden inde til at tjene på mission, så jeg indleverede mine missionspapirer til biskoppen. Det var mit livs næstlykkeligste dag. Den lykkeligste dag var, da biskoppen kaldte mig ind på sit kontor og rakte mig en hvid konvolut, der indeholdt min missionsskaldelse til Ibadan-missionen i Nigeria. Mit hjerte svulmede af glæde.

På missionærskolen blev jeg bedre bekendt med evangeliets lære, og jeg lærte vidunderlige ting. Jeg fik også min begavelse i templet. Jeg er så taknemlig for beslutningen om at tage på mission, og jeg har aldrig fortrudt det. Jeg er også vokset åndeligt på min mission. Jeg tror det skyldes, at jeg hjælper mennesker med at tage imod de samme evangeliske velsignelser, der har bragt mig og min familie så meget glæde. ■

AT FORESTILLE MIG SELV I TEMPLET

En ung mand fra mit arbejde, der så godt ud, inviterede mig ud, men han var ikke medlem af Kirken, og jeg havde et mål om at blive gift i templet.

Adriane Franca Leao

Som ung pige drømte jeg om at være del af en evig familie. Jeg var 12 år gammel, da min familie blev besejlet i templet i São Paulo i Brasilien. Jeg husker tydeligt, at jeg knælede ned med min familie ved templets alter og blev besejlet med mine søskende til mine forældre for tid og al evighed. Da vidste jeg, at det var denne form for familie, jeg ønskede. Jeg satte et billede af templet i São Paulo ved siden af min seng og så på det hver aften, mens jeg fornyede min beslutning om ikke at få noget mindre end en evig familie.

Flere år senere arbejdede jeg i reklameafdelingen i et stort firma. En dag præsenterede min leder mig for en ny medarbejder. Han var en høj ung mand med fantastiske blå øjne, et dejligt smil og med en god tøjstil.

Jeg kunne næsten ikke tro det, da han senere begyndte at flirte med mig. Jeg var ovenud lykkelig! På vores første date blev jeg begejstret over at finde ud af, at han var trommeslager i et band, der havde en del succes. Jeg fandt også ud af, at han røg og drak, men jeg bortforklarede det med, at eftersom han ikke var medlem af

Kirken, var det ikke forkert af ham.

Da jeg kom hjem den aften, var mine tanker fuldt optaget af den smukke unge mand. Men da jeg knælede for at bede, så jeg mit billede af templet og fik en mærkelig fornemmelse. Jeg ignorerede den og faldt i søvn.

Den næste dag, da vi igen var ude sammen, gav det mig en dårlig følelse, at han drak og røg. Jeg skammede mig over at sidde ved et bord fyldt med drinks, selv om jeg ikke havde rørt noget af det. Jeg blev først begejstret og så frustreret, da han prøvede at kysse mig. Da jeg kunne lugte cigaretterne

og alkoholen i hans ånde, blev kysset ikke til mere end et forsøg!

Den aften knælede jeg ned ved min seng for at bede og så på billedet af templet. Jeg tænkte på, at denne unge mand ikke var typen, der kunne tage mig til templet for at blive gift for al evighed.

Jeg lagde mig til at sove, men ikke uden først at tænke på mit mål om at blive gift med en værdig ung mand, med hvem jeg kunne stifte en evig familie.

Selv om trommeslageren stadig så godt ud, imponerede hans romantiske træk mig ikke længere. Jeg vidste, hvilken type ægteskab jeg gerne ville have.

Et år efter blev jeg gift i templet i São Paulo med en værdig præstedømmebærer, som jeg elsker. Det var værd at vente på en trofast ung mand, der sammen med mig kunne modtage den vidunderlige velsignelse fra Herren. ■

For at købe dit eget billede af templet, så besøg store.lds.org. Klik på »Music, Media, and Art« og klik derefter på »Temple Pictures.«

Til styrke for de unge: ET ANKER FOR DENNE TID

David L. Beck
Unge Mænds
hovedpræsident

Elaine S. Dalton
Unge Pigers
hovedpræsident

Det Første Præsidentskab skrev, at standarderne i Til styrke for de unge »vil hjælpe jer med de vigtige beslutninger, som I træffer nu, og som I vil træffe i fremtiden.«¹ I forbindelse med udgivelsen af den nye udgave af hæftet, fik Kirkens Tidskrifter mulighed for kortvarigt at mødes og tale om det reviderede hæfte med Unge Pigers hovedpræsident Elaine S. Dalton og Unge Mænds hovedpræsident David L. Beck.

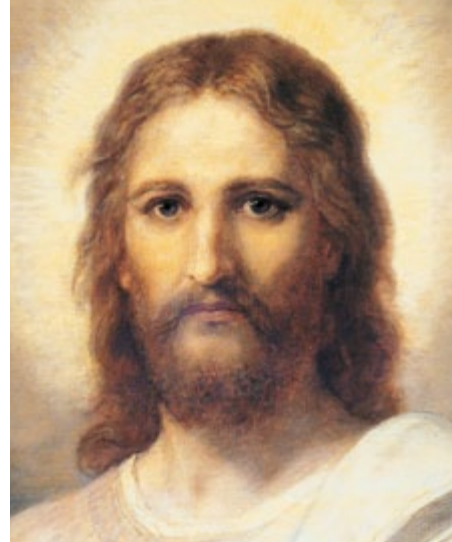
Hvorfor en ny udgave af *Til styrke for de unge*, nu?

Bror Beck: Herrens standarder har ikke ændret sig, men modstanderens

angreb mod disse standarder er tiltaget i både hyppighed og intensitet. *Til styrke for de unge* er blevet opdateret for at hjælpe de unge til at stå imod disse angreb.

Søster Dalton: Profeterne taler stadig meget klart til de unge, og vi ønsker at gøre deres aktuelle ord tilgængelige. De unge har brug for at blive forankret i at følge profeten, så den seneste lære er blevet integreret i hæftet.

Bror Beck: Præsident Thomas S. Monson har påmindet os om, at de unge i dag vokser op i en tid, hvor afstanden mellem Herrens og verdens standarder bliver større.²

Fristelserne er stærkere, og en umoralsk adfærd bliver mere og mere socialt acceptabelt. Den inspirerede vejledning i det nye hæfte er en tilkendegivelse af vor himmelske Faders kærlighed til de unge. Han ønsker, at hver eneste ung vil glæde sig over de velsignelser, der kommer ved at efterleve evangeliet, og han har givet dem standarderne som en hjælp. Han har et vigtigt arbejde for dem at udføre nu. Standarderne i *Til styrke for de unge*

hjælper dem til at kunne udføre hans arbejde.

Hvad er der blevet opdateret i denne udgave?

Søster Dalton: Der er blevet tilføjet »Arbejde og selvhjulpethed«. Mange unge bruger så megen tid på den nyeste teknologi – sociale netværker, at surfe på internettet, computerspil – at de aldrig rigtig lærer at arbejde. Det er bekymrende, for når et ungt menneske tager på mission, så er han eller

hun tit ikke forberedt på, hvor hårdt et fysisk og åndeligt arbejde det er. Dette går godt i spænd med et andet nyt afsnit: »Fysisk og mental sundhed.« Man er nødt til at være i fysisk god form og passe godt på sin krop, men man skal også være opmærksom på sit mentale helbred.

Bror Beck: Det at følge Ånden og leve værdigt til at komme i templet, er også yderligere blevet understreget.

Hvordan kan de unge gøre Til styrke for de unge en del af deres liv?

Søster Dalton: Jeg vil gerne have, at de læser om de velsignelser, der bliver nævnt i hæftet, og tænker over, hvordan de velsignelser vil lede dem til deres mål. Jeg tror virkelig på, at denne generation forbereder jorden til Frelserens andet komme. Jeg beder de unge om at huske på, at når han

kommer igen, da bør de kunne stå med selvtillid i hans nærvær.

Bror Beck: *Hæfterne Pligt mod Gud og Personlig fremgang* har også adskillige gode forslag. Fx opfordres de unge mænd i afsnittene »Lev værdigt« i *Pligt mod Gud*, til at studere standarderne i *Til styrke for de unge*, at lave en plan for at kunne efterleve dem og så fortælle andre om deres oplevelser. Ved at gøre dette, styrker de ikke blot deres egne vidnesbyrd, men de styrker også andre.

Søster Dalton: En anden interessant øvelse for de unge, kunne være at gå igennem *Til styrke for de unge*

og sætte en ring omkring alle udtalelser om Ånden. Efterlevelse af disse standarder vil gøre dem i stand til at have Helligåndens konstante ledsagelse. Og i en tid hvor de unge skal træffe mange vigtige beslutninger i deres liv, så har de brug for den ledsagelse.

Bror Beck: Jeg ser også hæftet som en god kilde til at fortælle andre om evangeliet, vi kan bruge det til at hjælpe vore venner til at forstå, hvorfor vi lever på den måde, som vi gør. Når de unge gør disse ting, så vil denne lære samt principperne i *Til styrke for de unge* plante sig dybt i deres hjerte og blive en del af den, de er.

Hvad vil I sige til dem, der synes, at det er svært at overholde disse standarder i den verden, vi lever i?

Søster Dalton: Jeg vil sige: »I har ret, det er svært.« Men så vil jeg minde

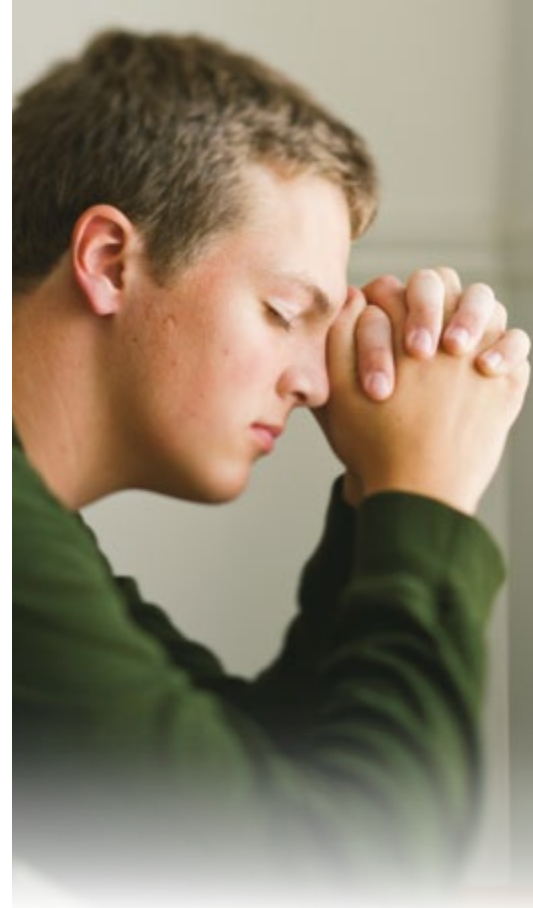
dem om, at det er meget sværere, når man *ikke* overholder standarderne. Synd gør livet kompliceret og leder jer til at skulle håndtere ting, I ikke har lyst til. Jeg vil sige, at efterlevelse af standarderne i *Til styrke for de unge* er nøglen til lykke, og alle har lyst til at være lykkelige.

Bror Beck: Verden kan ikke tilbyde noget, der kan sammenlignes med Helligåndens opmuntrende indvirkning, glæden ved at vide, at vor himmelske Fader er tilfreds med jer eller kraften ved tempelpagter. Disse velsignelser loves dem, der adlyder Herrens standarder.

Søster Dalton: Der findes mange unge piger, der siger: »Jeg har gjort noget dårligt, så jeg kan ikke komme i kirke mere.« Og så begynder de at udvikle en dårligere adfærd. Men jeg siger: »I *kan* omvende jer. I kan ændre jer, og nu er tiden kommet. Dette er dagen. Dette er jeres øjeblik.«

Hvilket råd vil I give til de unge, som ikke modtager megen støtte til at efterleve disse standarder hjemmefra?

Bror Beck: Jeg tror, at Herren placerer hver enkelt af os, hvor vi kan gøre størst gavn med de åndelige gaver han har givet os. Giv ikke op, selv om jeres familie ikke deler jeres hensigt om at efterleve Herrens standarder. Bliv ved med at leve på den måde, som I ved, I bør, for I ved aldrig, hvem i jeres familie der kunne holde øje med jer, og som i stilhed henter styrke fra jeres eksempel.

Søster Dalton: Og husk også på hvem I er. I blev holdt tilbage for at være på jorden nu, fordi I har et stærkt vidnesbyrd om Frelseren. Det beviste I i forudtilværelsen. Som bror Beck nævnte, så vil jeres efterlevelse af standarderne måske i sidste instans velsigne jeres familie. Gå ikke på kompromis. Giv ikke efter. Når vi efterlever disse standarder, så kan vi være et lys. Vi kan reflektere Kristi lys.

Hvilke velsignelser vil de unge modtage, når de efterlever disse standarder?

Bror Beck: Herren har lovet dem, der er tro mod de standarder, han har sat, mange vidunderlige velsignelser. Nogle er øjeblikkelige: Helligåndens ledsagelse, fred i sindet og en øget tro og selvtillid. Hver gang vi adlyder en befaling, så øges vores evne til at adlyde.

Søster Dalton: Verden siger: »Prøv alt. Fordi I er unge nu, så kan I eksperimentere.« Når man følger det budskab, så er det ligesom en tragt, der til at begynde med er meget åben, men som bliver meget snæver i bunden. Jeres handlefrihed begrænses af de forkerte beslutninger. Eksperimentering kan lede til afhængighed. Et øjeblikks glæde kan lede til graviditet uden for ægteskab eller ændringer i jeres plan for livet. Men hvis I følger den lige

kurs – vend tragten på hovedet – og adlyder Herrens standarder, så vil hele verden åbne sig for jer og blive større, efterhånden som I holder befalingerne. I stedet for at være bundet af jeres fejltagelser, så har I frihed til at leve det liv, der vil gøre jer lykkelige.

Bror Beck: Verden har brug for unge, der forstår værdien af disse

velsignelser og som kvalificerer sig til dem. Der findes mange blandt jeres venner og jeres jævnaldrende, som søger et alternativ til verdens veje, og som ønsker at bygge deres liv på sande principper. Alt, hvad de har brug for, er jeres eksempel og vidnesbyrd.

Er der andet, I har lyst til at fortælle de unge?

Søster Dalton: Det budskab jeg vil give de unge er, at omvendelse ikke er en dårlig ting; det er en velsignelse. Frelseren gav os evnen til omvendelse. Vent ikke. Vi kan ændre os, og det vil hjælpe os til at efterleve standarderne. En retskaffen ung mand eller ung pige, der ledes af Ånden, kan ændre verden. I kan være den person.

Bror Beck: Vi elsker jer, og vi fryder os over jeres godhed. Vi er begejstrede, og det er inspirerende for os at være vidne til jeres trofasthed. Hvis I føler jer alene, så husk, at der er tusinder af unge rundt om i verden, der ligesom jer forpligter sig til at holde Herrens standarder. Husk også, at Helligånden kan være jeres konstante ledsager. Lev værdigt for at kunne have hans ledsagelse, følg hans tilskyndelser og lad ham trøste jer, når I har brug for det. Vor himmelske Fader elsker jer og har tillid til jer. Han har store ting i vente for jer. ■

NOTER

1. *Til styrke for de unge*, 2011, s. ii.
2. Se Thomas S. Monson, »Vov at stå alene«, *Liahona*, nov. 2011, s. 60.

HVORDAN KAN JEG FORKLARE MINE VENNER, AT VORES STANDARDER IKKE ER BEGRÆSENDE?

Du kan bruge eksemplet med tragten, som søster Dalton nævnte. På grund af de negative konsekvenser, der kommer ved at afprøve det, verden tilbyder, så indsnævres jeres fremtid. Vi vender tragten den modsatte vej, hvor det, at følge standarderne og befalingerne, åbner en masse muligheder for os, nu og i fremtiden.

Standarder hjælper os:

- Hav Helligånden hos dig, især når der skal træffes vigtige beslutninger.
- Nyd lykke og frihed i stedet for at udholde konsekvenserne af afhængighed eller synd.
- Vær værdig til templets velsignelser og evigt liv, som er vores endelige mål.

Min mors EKSEMPEL

Erin Barker

Jeg hamrede tallerkenen ind i opvaske-maskinen og græd af frustration.

»Erin, du må gerne tage til det pool-party,« sagde min far. »Du må gerne tage lidt tid til dig selv.«

»Nej, det er ikke det, det handler om!« råbte jeg, mens jeg stormede ud af lokalet.

Mit raserianfald handlede ikke om Adrianes poolparty. Min mor og min yngste søster, Abby, lå begge syge med lungebetændelse. Min far og jeg havde brugt den sidste uges tid på at tage os af dem og på at få hjemmets gøremål og rutiner til at fungere nogenlunde normalt. Det indebar at lave mad, rydde op, købe ind, vaske tøj og køre mine andre to søstre rundt.

Alt dette slørede de nagende bekymringer og bange anelser, jeg havde. Jeg var bekymret for min familie og nervøs over snart at skulle rejse på college. Så jeg holdt mig beskæftiget og prøvede at ignorere min frygt. Jeg havde endda planlagt at skippe Adrianes fest, men jeg var træt, og tanken om en afslappet aften med mine venner ved swimmingpoolen fik bægret til at flyde

over. Jeg eksploderede, og mine frustrationer gik ud over min far.

Jeg græd en stund inde på mit værelse. Med skyldfølelse gik jeg så op for at se, om min mor eller Abby havde brug for noget. Jeg fandt min mor i gang med at give medicin til min febersyge søster. Min mor kunne knap nok trække vejret og havde været sengeliggende i flere dage. Min far og jeg bad hende om at gå tilbage i seng. Vi fortalte, at vi nok skulle tage os af Abby. Min mor ville ikke høre efter.

»Jeg har det fint. Nu skal I to se at få jer noget søvn,« sagde hun. »Abby har brug for mig.«

Jeg prøvede at holde tårerne tilbage, mens jeg så min mor trøste min 10-årige søster. Hun tog hendes temperatur, hjalp hende op i seng, kravlede ind til hende og holdt hendes skælvende krop. Abby holdt op med at jamre og faldt til ro under min mors beskyttelse.

Min mor var mere syg, end hun nogensinde før havde været. Lungebetændelsen endte med at sende hende på hospitalet et par dage. Dog glemte hun sig selv midt i sine prøvelser. I stedet for at beklage sig over sin egen sygdom, så lykkedes det hende at lindre sin datters smerte.

Jeg havde planlagt at være martyren den aften ved at blive hjemme og hjælpe. I stedet blev jeg flov over mit raserianfald og ydmyg over min mors handlinger. Ved at iagttage hende, vidste jeg, at hun ville gøre alt for at hjælpe mine søstre og mig.

Den aften følte jeg hendes kærlighed og ønskede at følge hendes eksempel. Jeg besluttede mig for at vise dem, jeg elsker, at jeg vil være der for dem, uanset hvilke personlige ofre det ville kræve. ■

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum taler om dette emne.

Kvinder er vigtige i Kirken!

Kvinder er døtre af vor himmelske Fader, som elsker dem.

Gud har skænket kvinder guddommelige kvaliteter såsom styrke, dyd og kærlighed.

Hustruer er jævnbyrdige med deres mænd. Hustruer og ægtemænd arbejder side om side for at imødekomme familiens behov.

Kirkens kvinder i dag er stærke og trofaste.

Meget af det, vi opnår i Kirken, skyldes kvinders uselviske tjeneste.

Sidste dages hellige kvinder er mageløse! ■

*Fra »Sidste dages hellige kvinder er mageløse!«
Liahona, maj 2011, s. 18-21.*

Bønner, noter og naturkatastrofer

Marissa Widdison
Kirkens Tidsskrifter

Selv om disse to piger taler vidt forskellige sprog og bor næsten 10.000 km fra hinanden, så har de noget særligt til fælles: De fandt begge måder, hvorpå de kunne være optimistiske, da naturkatastrofer ramte deres hjemby. Læs de sande beretninger fra Honoka O. fra Japan og Maggie W. fra Missouri i USA. Hvad holdt dem trofaste og optimistiske i sørgelige og skræmmende stunder?

Honoka

Mit navn er Honoka, og jeg bor i Chiba præfektur i Japan. Jeg kan lide at lege, sjippe og tegne. Min drøm er en dag at blive illustratør.

Maggie

Hej! Jeg er Maggie fra Joplin i Missouri. En aften så min mor stormvarsler i nyhederne, og så gik vi alle sammen ned i kælderen. Den kraftige, pibende vind skræmte mig. Jeg var bekymret for mine venner og vores dyr. Efter stormen var jeg taknemlig for, at min familie var uskadt, og at vores hus ikke havde lidt stor skade.

Honoka

Min yndlingshistorie fra skriften er Lehis drøm (se 1 Ne 8). Jeg

tror, at Primary er meget vigtig, fordi jeg lærer meget om Gud og Jesus. Jeg elsker

nadvermøder, fordi jeg føler mig ren, når jeg tager nadveren, og det gør mig glad.

Jeg var i skole, da der kom et stort jordskælv. Mine første tanker var: »Det her er skræmmende!« og »jeg håber, at min familie har

det godt.« Jeg havde en bøn i hjertet om, at de ville være i sikkerhed, og at folks liv måtte blive skånet. Jeg fandt senere ud af, at ingen af mine venner var kommet til skade. Da følte jeg, at Gud havde beskyttet os. Jeg ved, at Gud og Jesus lever.

Maggie

Mange andre hjem og forretninger var blevet ødelagt af orkanen, der kom gennem byen. Jeg var ked af det på vegne af de mennesker, der havde mistet deres kære. Mine forældre og ældre bror og søster

besluttede sig for at hjælpe med at rydde op

i vores by. Det fik mig til at tænke på skriftstedet: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17).

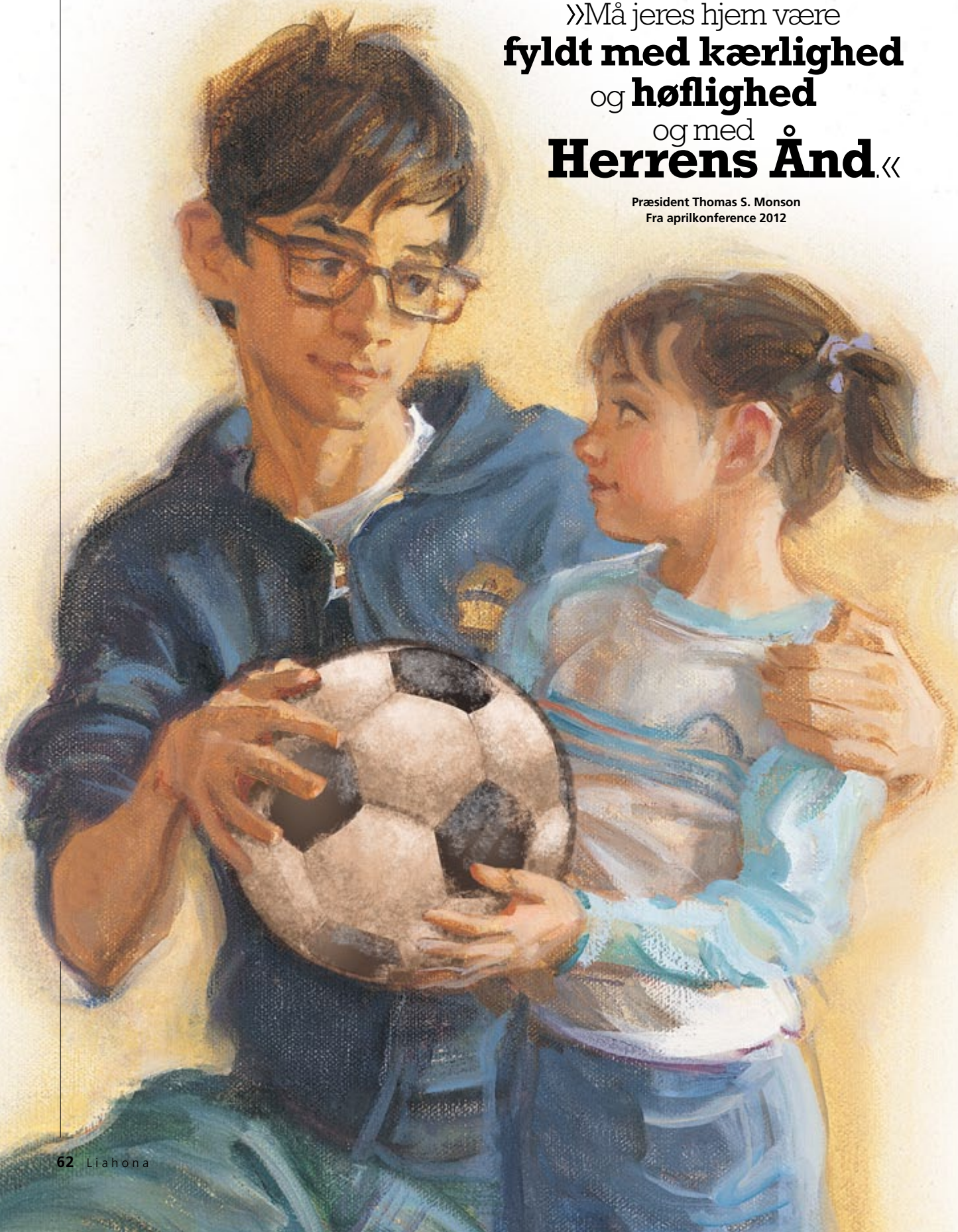
Jeg ville også gerne hjælpe med at rydde op, men min mor sagde, at det var farligt for et barn. Så følte jeg Helligånden komme med en god idé, der kunne gøre folk glade. Jeg lavede 20 takkekort til de frivillige. Jeg brugte lang tid på at gøre noget ud af hvert enkelt kort, så folk kunne føle Ånden og vide, at de var vigtige for vores by.

Jeg lærte, at hvis man ikke kan tjene på én bestemt måde, så kan man altid finde andre måder at tjene på. Vor himmelske Fader vil velsigne dig for at tjene ham og din næste.

»Må jeres hjem være
fylt med kærlighed
og **høflighed**
og med
Herrens Ånd.«

Præsident Thomas S. Monson
Fra aprilkonference 2012

Jay R., 5 år, fra Indonesien elsker sin familie meget højt. Hans forældre har lært ham at elske andre. Han har mange venner, og han kan lide at dele med dem. Han elsker Guds skabninger, planter og dyr. Han kan især godt lide insekter og også edderkopper, fordi de laver deres eget spindelvæv. Han er taknemlig for alt det, som Herren har skabt til ham.

Lucas L., 9 år, Argentina

AT UDVIKLE TRO PÅ GUD

Hæftet *Tro mod Gud* har hjulpet mig til at blive bedre til at holde Guds befalinger. Jeg opfordrer alle børn til at gennemføre punkterne i hæftet og udvikle deres talenter ved at tjene i Kirken. Jeg satte mig et mål om at spille en duet på violin i kirken sammen med min bror.

Jeg har en bror, der tjener på mission – han er et stort eksempel for mig, ligesom alle de andre i min familie er det!

Charlotte de B., 10 år, Frankrig

Rebeca B., 4 år, fra Brasilien holder meget af at gå i kirke. Hun vil altid gerne synge »Jeg er Guds kære barn« og »Vores familie« til familieaften hver uge, og hun kan alle ordene udenad. Hun kunne allerede de første tre trosartikler, da hun kun var 3 år og et par måneder. Hun omtaler søndagen som Herrens dag, og hun er en velsignelse for sin familie.

Hun omtaler søndagen som Herrens dag, og hun er en velsignelse for sin familie.

Timothy K., 3 år, Ukraine

Du kan indsende din tegning, dit foto eller en oplevelse til Our Page på liahona.lds.org; via e-mail til liahona@ldschurch.org med »Our Page« i emnefeltet, eller sende det med brev til:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Alle bidrag skal indeholde barnets fulde navn, køn og alder (skal være mellem 3 og 11 år) samt barnets forældres navne, menighed eller gren, stav eller distrikt, og forældrenes skriftlige tilladelse (e-mail kan godkendes) til at bringe barnets foto og indlæg. Svarene kan blive redigeret af hensyn til længde og tydelighed.

Du kan bruge denne lektion og aktivitet til at lære mere om denne måneds primarytema.

Jeg vælger at fylde mit liv med ting, der indbyder Ånden

I Bibelen kan vi læse en utrolig beretning om Shadrak, Meshak og Abed-Nego. Kong Nebukadnesar smed disse tre venner i en ovn med flammende ild, fordi de nægtede at tilbede en billedstøtte af guld, som han havde lavet. De tre israelitter fortalte kongen, at de kun ville tilbede Gud. Fordi de unge mænd var trofaste, befriede Gud dem fra ilden og reddede deres liv (se Dan 3). Denne beretning handler om at stole på Gud og om at være trofast og modig. Den handler også om gode venner, der hjælper hinanden med at vælge det rette.

Shadrak, Meshak og Abed-Nego valgte sammen at holde deres løfte om kun at tilbede Gud. De valgte at tro på, at Gud ville redde dem. De valgte ikke at være bange for kongen, men at stole på Gud. Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Vi har alle behov for sande venner til at elske os, lytte til os, til at vise os vej og til at bevidne sandheden over for os« (»Sande venner«, *Liahona*, juli 2002, s. 32).

Husk, at gode venner gør en forskel i dit liv ved at hjælpe dig med at vælge det rette. Søg venner som Shadrak, Meshak og Abed-Nego og vær den slags ven, som de var! ■

Sang og skriftsted

- »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 40-41.
- Trosartiklerne 1:13

Kun dig

Her er nogle gode idéer til, hvordan man er en god ven:

- Skriv ved ugens slutning i din dagbog om det, du gjorde for at være en god ven for nogen.
- Tænk over måder, hvorpå du kan vise kærlighed over for dine venner.
- Nedskriv hvordan du og dine venner kan styrke jeres tro på Gud.
- Fortæl en forælder eller en primaryleder om det, du gør for at være en god ven.

Du hjalp en pige, da hun slog sig på legepladsen. Ryk et felt frem.

Du inviterede en ny elev til at sidde ved siden af dig i bussen. Ryk et felt frem.

VDR-leg: Venskab

Spil dette spil for at lære mere om, hvordan man er en god ven. Du får brug for en bønne eller knap til hver spiller og 3 små stykker papir, hvorpå du skriver »1«, »2« og »3«. Læg papirerne i en lille pose eller i en kuvert.

For at spille spillet skal en person vælge et stykke papir og rykke sin bønne eller knap det antal gange, der står på papiret. Læs hvad der står i feltet og følg instrukserne. Spillet er først slut, når alle er i mål som en god ven!

En pige tabte sin bakke med frokost, men du hjalp hende ikke med at samle den op. Ryk et felt tilbage.

Du delte din frokost med en dreng, der ikke havde mad med. Ryk et felt frem.

Du inviterede én med i din leg i frikvarteret. Ryk et felt frem.

Din familie besøgte en ny nabo. Ryk et felt frem.

Du ignorerede en gæst i Primary. Ryk et felt tilbage.

SLUT

Du hjalp en yngre bror med sine pligter. Ryk et felt frem.

Du grinte af en dreng, der så anderledes ud. Ryk et felt tilbage.

Du delte evangeliet med en ven. Ryk et felt frem.

Du gav andre mod til at vælge det rette. Ryk et felt frem.

Du drillede din ven og gjorde hende ked af det. Ryk et felt tilbage.

Lær at tjene andre

Heidi S. Swinton

Thomas Spencer Monson blev opkaldt efter sin bedstefar Thomas Condie. Unge Tommy lærte mange ting af sin bedstefar, som kun boede et par huse væk. Det, som han bedst kan huske, at han lærte, var at tjene andre.

En dag, da Tommy var omkring otte år, sad han og hans bedstefar i gyngesofaen ude på verandaen. En ældre herre fra England boede på samme vej. Hans navn var Robert Dicks, men de fleste naboer kaldte ham »gamle Bob.« Han var enkemand og fattig.

Gamle Bob kom over og satte sig i gyngesofaen med Tommy og hans bedstefar. Han fortalte, at det lille murstenshus, han boede i, skulle rives ned. Han havde ingen familie, ingen penge og ingen steder at tage hen.

Tommy tænkte, hvad hans bedstefar mon ville sige til den

sørgelige historie. Hans bedstefar rakte ned i sin lomme og tog en lille læderpung frem. Han tog en

nøgle ud af pungen og lagde den i hånden på gamle Bob. »Mr. Dicks,« sagde han mildt, »du kan flytte dine ting ind i det tomme hus ved siden af mit. Det skal ikke koste dig en krone, og du må blive der, lige så længe du vil. Og husk, at ingen vil nogensinde sætte dig på gaden igen.« Gamle Bobs øjne fyldtes med tårer.

Tommys mor lærte ham også, hvordan man elsker og tjener andre. Hver søndag, før familien Monson spiste aftensmad, forberedte Tommys mor en tallerken med steg, kartofler og sovs til gamle Bob. Nogle gange var der også et stykke af Tommys mors berømte kage, der bestod af et lag pink, grøn og hvid kage og chokoladeglaser. Det var Tommys opgave at bringe maden til gamle Bob.

Først kunne Tommy ikke forstå, hvorfor han ikke kunne spise først, og

ORD FRA PRÆSIDENT MONSON

»Jeg tror, at man viser kærlighed gennem den måde, man lever på, den måde, man tjener på, og den måde, man velsigner andre på. Når vi tjener andre, viser vi dem, at vi elsker dem, og vi viser også Jesus Kristus, at vi elsker ham« (»Fra ven til ven«, *Børnestjernen*, nov. 1997, s. 6).

så aflevere tallerknen bagefter. Men han beklagede sig aldrig. Han skyndte sig at løbe ned til gamle Bobs hus, mens han balancerede med den fyldte tallerken. Så ventede han spændt på, at gamle Bob langsomt kom hen til døren.

Så byttede de tallerkner – Bobs rene tallerken fra sidste søndag og Tommys tallerken, der var fyldt med mad. Så tilbød Bob en 50-øre som betaling for venligheden.

Tommys svarede altid det samme: »Jeg kan ikke tage imod pengene. Så får jeg med mor at bestille.«

Den gamle herre klappe Tommys lyse hår og sagde: »Min dreng, du har en vidunderlig mor. Sig hende tak.« Når Tommy videregav komplimenten fra gamle Bob til sin mor, glinsede hendes øjne af tårer.

At vise næstekærlighed, at give uselvsk til andre, at sætte andre først, og at være en god ven og nabo, var vigtigt hjemme hos familien Monson. Det er blevet kendetegnende for præsident Monsons liv. ■

ER DER LIGHEDSPUNKTER MELLEM DIG OG PRÆSIDENT MONSON?

Hvad har du til fælles med profeten? Herunder er en liste med ting, der beskriver præsident Monson som ung. Sæt X i boksen ved dem, I har til fælles.

☐ Han havde en ældre søster.	☐ Han havde et bibliotekskort.
☐ Han var det næstældste barn i familien.	☐ Han kunne lide at lege med sine fætre og kusiner.
☐ Han blev født på en søndag.	☐ Han kunne lide at være sammen med sin bedstefar.
☐ Han var den ældste bror i sin familie.	☐ Han kunne lide at være sammen med sin bedstefar.
☐ Han havde et kælenavn (se nedenfor).	☐ Han boede ved siden af togskinnerne.
☐ Han havde fem brødre og søstre.	☐ Han løb ærinder for sin mor.
☐ Hans far lavede ofte morgenmad til ham.	☐ Han blev døbt, da han var otte år.
☐ Han fik et vidnesbyrd om evangeliet, da han var ung.	☐ Han kunne lide at fiske.
☐ Han kunne godt lide hjemmelavet is.	

NAVNE OG KÆLENAVNE

Sæt præsident Monsons navne og kælenavne sammen med den situation, hvor de blev brugt.

SITUATION	NAVN ELLER KÆLENAVN
1. Det, folk kaldte ham i kirken og i skolen, da han var ung.	a. Far
2. Det Kirkens medlemmer kalder ham i dag.	b. Rastløse Willy
3. Det, hans børnebørn kalder ham.	c. Tom eller Tommy
4. Det, hans børn kalder ham.	d. Thomas Spencer Monson
5. Et kælenavn hans mor gav ham, fordi han kunne lide at være travlt beskæftiget i stedet for at slappe af.	e. Præsident Monson
6. Hans fulde navn, som blev brugt ved hans dåb.	f. Bedstefar

Har du et kælenavn, der siger noget særligt om dig?

Svar: 1. c; 2. e; 3. f; 4. a; 5. b; 6. d.

Leutes HJEM

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

Hver aften samles familien Leute i deres traditionelle samoanske *fale*, en ovalformet hytte på pæle. Den er cirka 4 meter lang og 3 meter bred og den har ingen vægge, selv om de nogle gange hænger lagner op for at få lidt privatliv.

Leute på 10 år og hendes familie sidder i en cirkel på gulvet og læser i skriften. De synger salmer og taler om familieanliggender inden de går i seng.

Den tid de bruger sammen hver aften, kaldes *sā*, hvilket betyder »hellig.« Det er en tid, som de fleste familier i Samoa har sammen.

Profeter har forklaret, at vores hjem bør være helligt ligesom templet. Uanset hvordan vores hus ser ud, så er der ting, vi kan gøre, for at invitere Helligånden ind i vores hjem og gøre det til et smukt, lykkeligt sted, hvor vi kan føle fred og blive undervist. ■

Efter at have rullet sin sovemadras ud og hængt sit myggenet op, beder Leute sin aftenbøn.

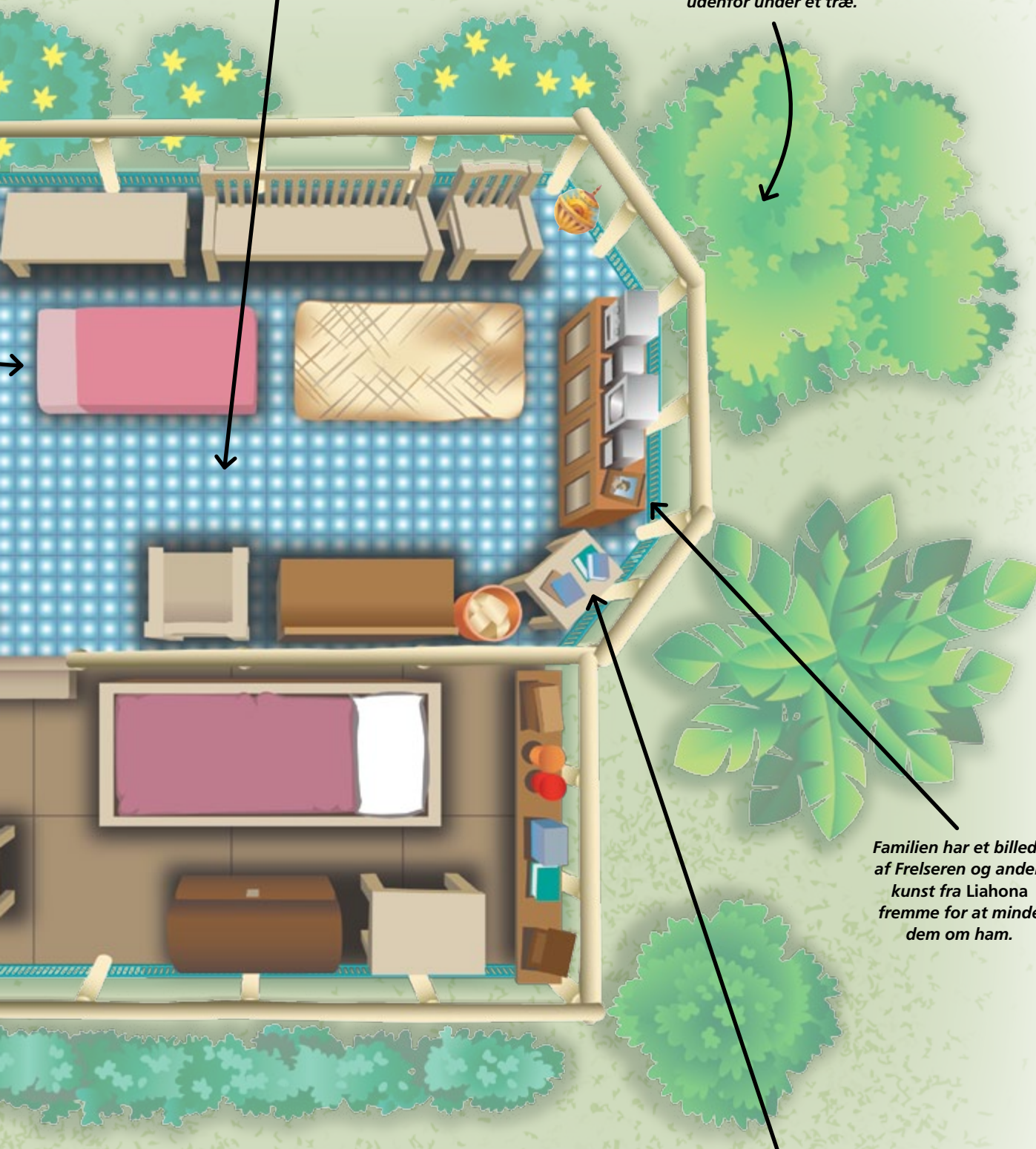
Familien samles også tit til familieaften i Leutes bedsteforældres fale.

ILLUSTRATION: STEVEN KEELE; FOTO: ADAM C. OLSON

Familien samles næsten hver aften i deres fale og beder familiebede, studerer skriften og taler sammen som familie.

Når Leute gerne vil studere i skriften alene, sidder hun ofte udenfor under et træ.

Familien har et billede af Frelseren og anden kunst fra Liahona fremme for at minde dem om ham.

Familien har deres skrifter, undervisningsmaterialer og numre af Liahona liggende på et bord.

Måltider er vigtige familiestunder. Familien laver mad over åben ild eller bruger varme sten i en jordovn, der kaldes en umu kuka.

At tjene vor himmelske Fader

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

5.

Da Erin græd, gav Kevin hende en bamse.

6.

Jeg ved, at vor himmelske Fader er glad for den måde, du tjener ham på i dag.

Men jeg tog ikke til templet.

7.

Det er rigtigt, men du hjalp din bror og søster med at blive klar. Og nu hjælper du mig med at passe Erin.

8.

Når du hjælper andre, så tjener du vor himmelske Fader.

Sjov tjeneste

Se godt efter, så vil du opdage, at ikke alle billederne af tjeneste er ens. Kan du finde de to, der er ens?

Gør jeres pligt

Præsident Thomas S. Monson fortæller, at det er vigtigt, at vi gør vores pligt. Kan du få øje på de fem forskelle mellem disse to billeder? Hvilket barn har gjort sin pligt?

Kirkenyt

Se flere nyheder og mere om begivenheder i Kirken ved at besøge news.lds.org

Nye områdeledere

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort følgende ændringer i områdepræsidentskaberne pr. 1. august 2012. Alle medlemmer af områdepræsidentskaberne er medlemmer af De Halvfjerds' Første eller Andet Kvorum. ■

De Halvfjerds' Præsidium

Ronald A. Rasband
Hjælper i alle områder

Walter F. González
1. Nordamerika Sydøst

L. Whitney Clayton
2. Utah Nord
3. Utah Salt Lake City
4. Utah Syd

Donald L. Hallstrom
5. Nordamerika Nordøst

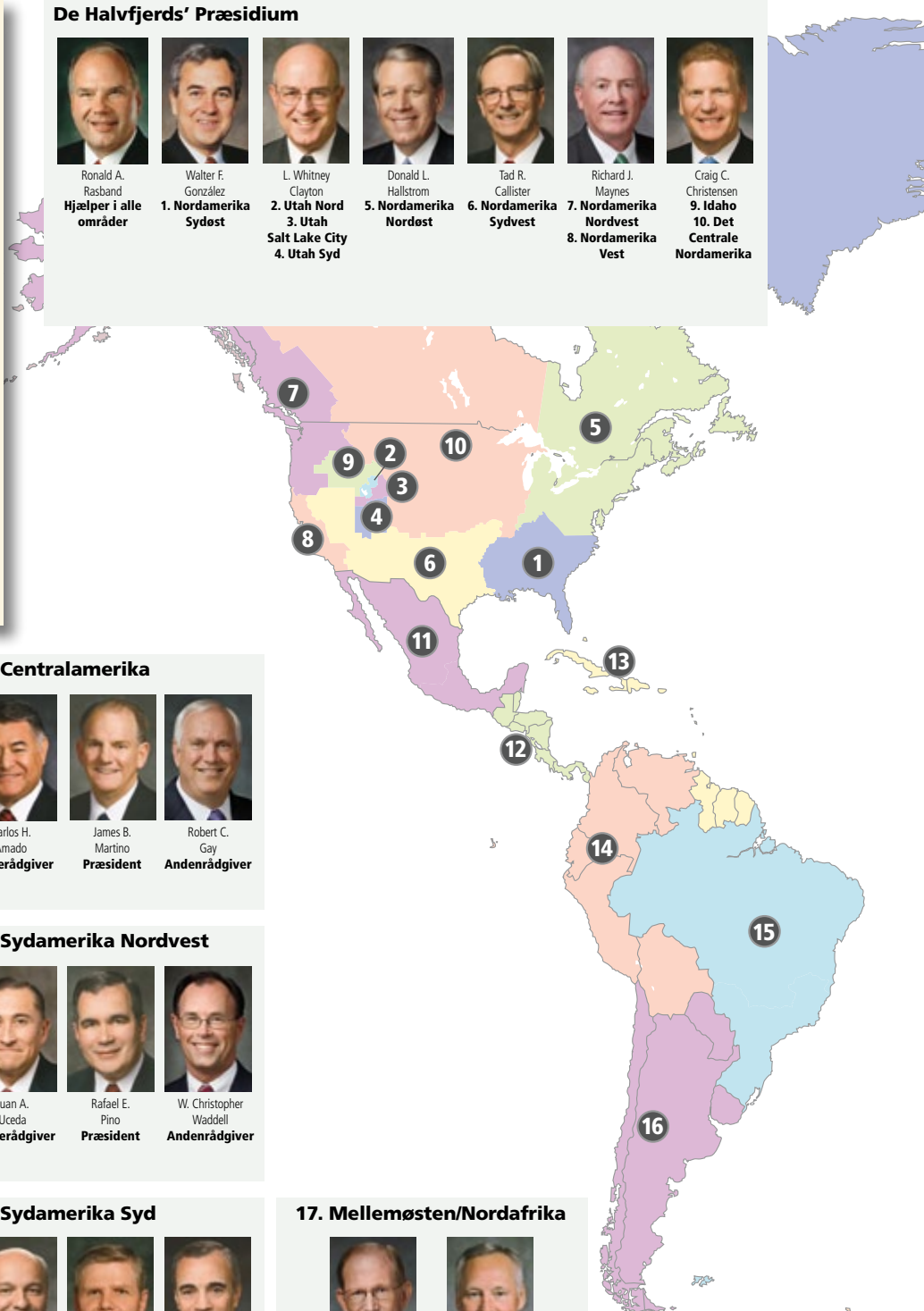
Tad R. Callister
6. Nordamerika Sydvest

Richard J. Maynes
7. Nordamerika Nordvest
8. Nordamerika Vest

Craig C. Christensen
9. Idaho
10. Det Centrale Nordamerika

11. Mexico

Benjamin De Hoyos
Førsterådgiver

Daniel L. Johnson
Præsident

José L. Alonso
Andenrådgiver

12. Centralamerika

Carlos H. Amado
Førsterådgiver

James B. Martino
Præsident

Robert C. Gay
Andenrådgiver

13. Caribien

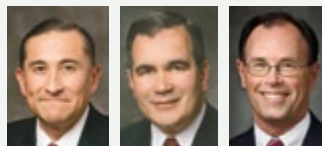

J. Devn Comish
Førsterådgiver

Wilford W. Andersen
Præsident

Claudio D. Zivic
Andenrådgiver

14. Sydamerika Nordvest

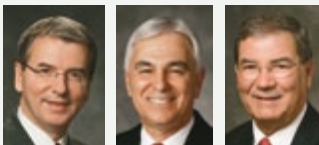

Juan A. Uceda
Førsterådgiver

Rafael E. Pino
Præsident

W. Christopher Waddell
Andenrådgiver

15. Brasilien

Carlos A. Godoy
Førsterådgiver

Claudio R.M. Costa
Præsident

Jairo Mazzagardi
Andenrådgiver

16. Sydamerika Syd

Jorge F. Zeballos
Førsterådgiver

Mervyn B. Arnold
Præsident

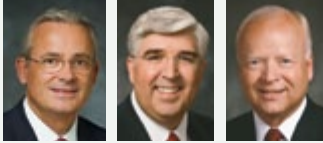
Francisco J. Viñas
Andenrådgiver

17. Mellemøsten/Nordafrika

Bruce D. Porter
Bruce A. Carlson
Administreret fra Kirkens hovedsæde

18. Europa

Patrick Kearon **Førsterådgiver**
José A. Teixeira **Præsident**
Kent F. Richards **Andenrådgiver**

19. Østeuropa

Randall K. Bennett **Førsterådgiver**
Larry R. Lawrence **Præsident**
Per G. Malm **Andenrådgiver**

20. Asien

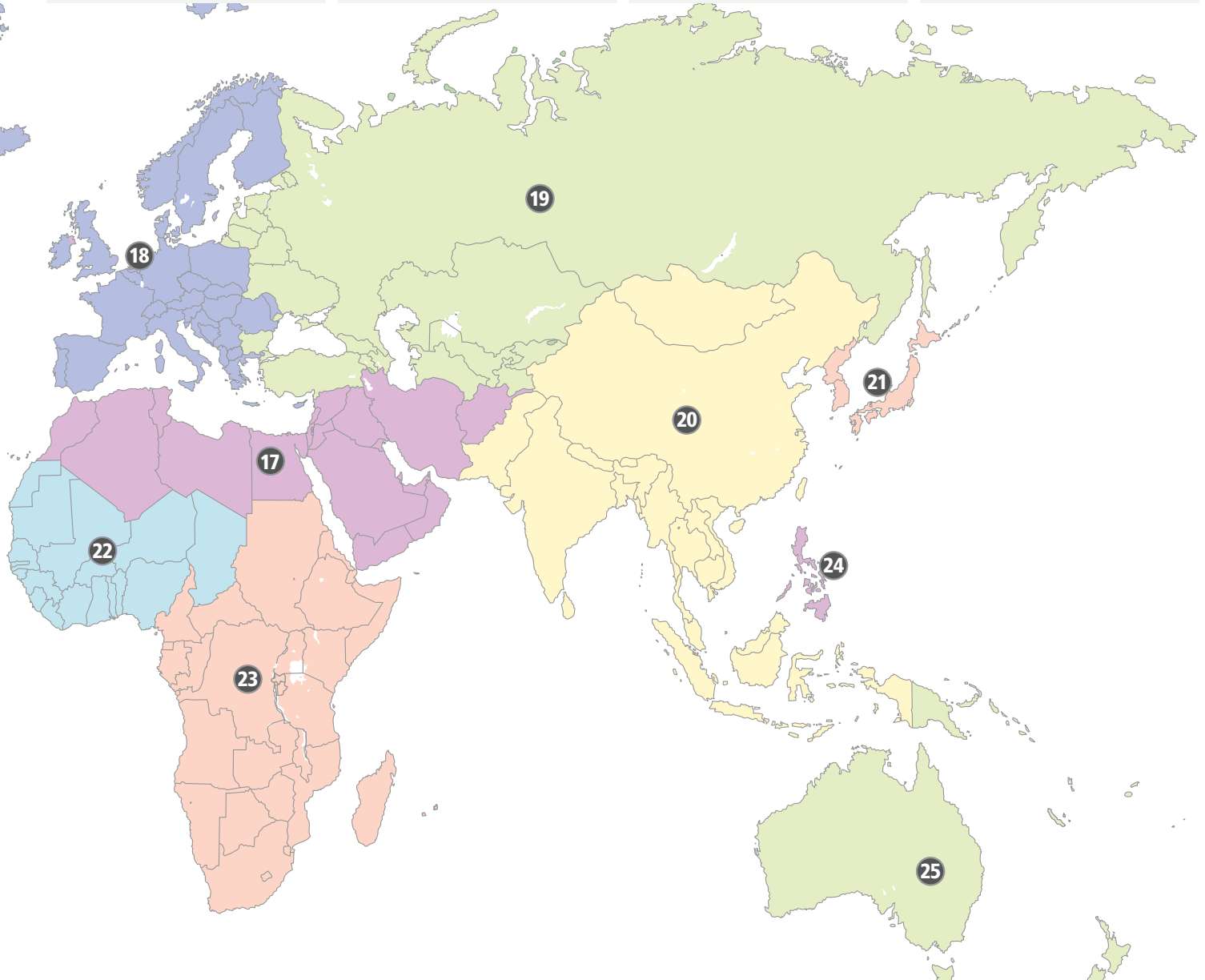

Gerrit W. Gong **Førsterådgiver**
Kent D. Watson **Præsident**
Larry Y. Wilson **Andenrådgiver**

21. Nordasien

Kazuhiko Yamashita **Førsterådgiver**
Michael T. Ringwood **Præsident**
Koichi Aoyagi **Andenrådgiver**

22. Vestafrika

Joseph W. Sitati **Førsterådgiver**
John B. Dickson **Præsident**
LeGrand R. Curtis jun. **Andenrådgiver**

23. Sydøstafrika

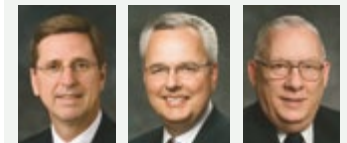
Ulisses Soares **Førsterådgiver**
Dale G. Renlund **Præsident**
Carl B. Cook **Andenrådgiver**

24. Filippinerne

Brent H. Nielson **Førsterådgiver**
Michael John U. Teh **Præsident**
Ian S. Ardern **Andenrådgiver**

25. Stillehavet

Kevin W. Pearson **Førsterådgiver**
James J. Hamula **Præsident**
F. Michael Watson **Andenrådgiver**

Liahona tilbydes nu på forenklet kinesisk

Kinesisktalende kan nu modtage *Liahona* på forenklet kinesisk.

Seks numre af *Liahona* – to numre med konferencetalerne (maj og november) og fire almindelige numre (januar, april, juli og oktober) – vil hvert år blive udgivet på forenklet kinesisk. Januar og april 2012 udgives udelukkende online. I maj kommer det første tilgængelige nummer på tryk.

For oplysninger om, hvordan man får fat i de enkelte numre eller abonnerer, kontaktes Distribution Services eller store.lds.org.

Kirkens tidsskrifter fremhæver standarderne fra *Til Styrke for de unge*

Fra denne måned bringer Kirkens tidsskrifter en række artikler, der fremhæver de standarder, som står i det seneste opdaterede hæfte af *Til styrke for de unge*. Artiklerne bringes i *New Era* og på ungdomsiderne i *Liahona* i mange måneder (undtagen konferenceudgaverne). Hver artikel fokuserer på en ny standard og bliver skrevet af et medlem af hovedpræsidentskaberne for Unge Mænd og Unge Piger eller et medlem af De Halvfjerds.

Kinesisktalende i forskellige dele af verden kan nu læse Liahona på forenklet kinesisk.

En artikel på en enkelt side til voksne om, hvordan forældre kan undervise deres børn i den enkelte måneds standard, bliver en del af *Liahona* og *Ensign*, og hvis emnet i *Til styrke for de unge* passer med emnet i Mine evangeliske standarder til primarybørn vil der også være en artikel til børn i *Liahona* og *Friend*.

En app til FamilySearch indexing fås nu

En app til FamilySearch Indexing til Iphone og Ipad hjælper nu personer med at bevare og dele dyrebare

genealogiske optegnelser fra hele verden på mobile enheder.

App'en, der er udgivet på samme tidspunkt, som folketællingen fra 1940 i USA blev tilgængelig for indeksering, kan nu downloades på Apple App Store (Apples produkter) eller Google Play (Android).

Den findes på engelsk og spansk og giver brugeren mulighed for at se oplysninger – et navn, et sted eller anden relevant oplysning – fra håndskrevne historiske dokumenter som fødselsattester, vielsesattester eller folketællinger. Man afskriver (indekserer) det, man ser, og FamilySearch indekseringsystem tilføjer data til den samling af gratis genealogiske optegnelser, som findes på familysearch.org. ■

Den nye app til FamilySearch Indexing giver nu folk mulighed for at yde et lille eller stort bidrag til slægtsforskning.

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Han åbenbarer fortsat sine hemmeligheder

Da jeg var omkring 13 år gammel, boede jeg sammen med min bedstemor. En dag fandt jeg nogle gamle tidsskrifter og begyndte at læse i dem. De indeholdt historier fra mennesker fra hele verden, som fortalte om de mirakler, der var sket i deres liv. Disse tidsskrifter var *Liahona*. Min tante, der var medlem af Kirken, havde efterladt dem i min bedstemors hus.

Historierne gjorde indtryk på mig, og jeg havde en følelse af, at de var sandfærdige. Et år senere blev jeg døbt, og siden har jeg haft mit eget abonnement. Tidsskriftet har været en vejledning og en velsignelse. Det er for mig et bevis på, at Gud elsker os og fortsat åbenbarer sine hemmeligheder for sine tjenere profeterne (se Am 3:7).

Lucilino Mendonça, Kap Verde

Timelig og åndelig hjælp

Jeg elsker at læse i tidsskriftet *Liahona* – det hjælper mig både timeligt og åndeligt. Det styrker min tro, forstærker mine talenter og evner samt renser mit sind og tanker gennem opløftende råd fra Kirkens medlemmer og vore levende profeter.

Derek Balolong, Filippinerne

Send feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Svarene kan blive redigeret med hensyn til længde og tydelighed. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle eksempler.

»Naturkatastrofer – Vi behøver ikke frygte«, s. 30: Læs artiklen på forhånd og overvej bønsmøt, hvad din familie kan gøre for bedre at forberede sig på naturkatastrofer i dit område. Brug så, som ældste Ellis foreslår, familieaften til at føre planen ud i livet. Du kan eventuelt beslutte dig for at sammensætte en nødhjælpspakke, fylde dit hjemmeforråd op eller drøfte, hvordan man bliver åndeligt forberedt. Fremhæv ældste Ellis beroligende budskab om, at »når vi er forberedte, så kan vi møde enhver storm.«

»Hold fast i troen i en forvirrende verden«, s. 42: Overvej at fortælle om biskop Caussés oplevelse i klassen, der findes i begyndelsen af artiklen. Spørg så familien, hvad de ville have gjort i den

situation. Du kan eventuelt gennemgå de principper, som biskop Caussé følger for at forblive trofast mod sit vidnesbyrd.

»Hvordan kan jeg vide, om jeg er blevet tilgivet?«, s. 46: Begynd med at spørge familien: »Når I har omvendt jer, hvordan kan I så vide, om I er blevet tilgivet?« Du kan så læse ældste Callisters svar i det andet afsnit i artiklen. Fortæl om eller læs andre afsnit i artiklen, der er passende for din familie.

»Lær at tjene andre«, s. 66: Læs historien om præsident Monsons barndom højt for din familie. Du kan eventuelt lave de tilsvarende aktiviteter med de små børn i din familie. Afslut med at bære dit vidnesbyrd om, at Thomas S. Monson er den levende profet. ■

En perfekt familieaften

Jeg havde altid drømt om at have familieaftener, der mindede om dem, jeg så på Kirkens billeder. Men da min mand og jeg havde adopteret en smuk lille pige, ville hun ikke være med. Så vi indså, at vi var nødt til at foretage nogle ændringer ved vores familieaften for at nå ind til hende.

Hvor er jeg dog taknemlig for de forslag til familieaften, der bliver trykt i *Liahona*. Nu er vores datter den første, som ønsker at holde familieaften, og hun ønsker, at vi gør det hver dag.

En af vores yndlingslektioner handlede om, hvordan Helligånden kan vejlede os. Vi bad vores datter om at gå ind på sit værelse. Når vi havde talt til tre, måtte hun komme ind i stuen og forsøge at finde et billede af Frelseren. Når hun var tæt på, sagde vi, at det var varmt, og når hun var langt væk, sagde vi, at det var koldt. Hun blev så begejstret, da hun fandt billedet. Det var vidunderligt at se hende forstå vigtigheden af at være lydlig og følge Ånden for at være tæt på Frelseren.

Vi afsluttede med at læse L&P 11:12. »Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode«, og ved at gøre det har vi lært, at familieaften kan være en velsignelse. ■

Moema Lima Salles Broedel, Brasilien

BESVAR SPØRGSMÅL OM VORES TRO

Michael Otterson

Leder af Kirkens informationsafdeling

Jeg havde kun været medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages hellige i et par dage, da en tilfældig samtale blandt en gruppe venner kom til at handle om min omvendelse.

Nogle var interesserede, ja, tilmed fascinerede. Et par stykker var ligeglade. En ung pige på min alder nægtede ganske enkelt og kompromisløst at tro på, at jeg var kristen.

Det var min første erfaring med at forsøge at forklare min tro til dem, der ikke tror på det samme. Jeg husker, at jeg følte mig voldsomt frustreret, da jeg forsøgte at trænge igennem til et sind, der var så lukket, at intet ræsonnement kunne åbne det.

Efterhånden som Kirken vokser, møder den ligesom alle store religioner en grundigere granskning, og det fører til flere personlige eller online samtaler mellem vore medlemmer og deres familie, venner og kollegaer, som ikke har samme trosopfattelse som vi.

Hvis man er opmærksom på nogle grundlæggende principper, kan det hjælpe en til at reagere med større selvtilid på folks spørgsmål og kommentarer.

Efterlev jeres religion

En af de store fordele, som trofaste medlemmer har, er, at vores tro opfordrer os til at »efterleve vores religion.« Det giver en følelse af ægthed, når venner og kollegaer ser, at det, man siger, hænger sammen med det, man gør.

Hvis den måde en sidste dages hellig lever sit liv på, er hans eller hendes bedste prædikenen, bør vore samtaler også være åbne, oprigtige og engagerede på en venlig måde, selv hvis folk stiller upassende spørgsmål eller er kyniske. Vores påstand om at være Jesu Kristi disciple er mest overbevisende, når vore handlinger passer til vore overbevisninger. Når vi besvarer spørgsmål eller endda kritik, vil vi til tider være nødt til at være tykhudede. Vi kan også have brug for humoristisk sans.

Ved en højtidelighed for dimittenderne fra BYU-Hawaii i 2007 sagde ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum: »Hvis I efterlever evangeliets principper, snarere end blot at studere dem, vil den særlige kombination af viden give jer mulighed for at føle jer godt tilpas og forberedte på at undervise i det, som I ved, er sandt – i alle situationer.«

Skab konteksten

Når vi tager fat på spørgsmål eller kommentarer om vores tro, er det vigtigt at skabe en kontekst ud fra udgangspunktet.

Det kan være godt at bruge de første 30 sekunder på at skabe et fundament i stedet for blot at besvare en række tilfældige spørgsmål. Det kan være så enkelt som at forklare, at vi betragter Jesus Kristus som vor Frelser og accepterer Bibelens lære om hans fødsel, liv, tjenestegerning, korsfæstelse og opstandelse. Vi tror også på, at den kristne verden opstod på baggrund af de sandheder, som Jesus i Bibelen underviste i, og at den kirke, han oprettede, var nødt til at blive genoprettet.

Udlægning af Kirkens grundlæggende tro på denne måde giver en referenceramme, når samtalen drejer ind på andre af evangeliets principper.

Forbind prikkerne

Når medlemmer lytter til spørgsmål, kan de opdage det evangeliske princip, som er kernen i spørgsmålet, og forbinde svaret med Frelseren.

Hvorfor sender vi eksempelvis missionærer til kristne lande? Fordi Jesus i sin tid sendte sine budbringere

Det kan være langt bedre at besvare spørgsmål ved at fortælle om personlige oplevelser end at gengive udenadslærte svar.

to og to »ud i alverden«. Og vi gør det samme i dag. Hvorfor misbilliger vi papirløst ægteskab før ægteskabet? Fordi Jesus og hans apostle underviste i ægteskabets hellighed og alt det, der hører med til det.

Vi behøver ikke at komplicerede og sofistikerede verdslige argumenter, når principperne, som vi forsøger at efterleve, kommer fra Guds Søn.

Fortæl om jeres egne oplevelser

Når vi besvarer vore venners spørgsmål, handler det ikke om at lære

svarene udenad. Fortæl om oprigtige og personlige oplevelser, der kan invitere Ånden til at bære vidnesbyrd og bære budskabet ind i modtagerens hjerte.

En af de største hindringer i at fortælle om vores tro er at være bange for, at vi ikke har svaret. Nogle få mennesker i andre kirker er eksperter i deres egen historie eller lære, og som sammenligning viser undersøgelser, at sidste dages hellige er utrolig meget inde i deres egen tro.

Når en person stiller et spørgsmål om Kirkens lære eller historie, som vi

RESSOURCER ONLINE

Kirken har oprettet ressourcer online, som medlemmerne kan give til andre, der har spørgsmål.

Mormon.org

Mormon.org/Jesus Christ

Mormonnewsroom.lds.org

LDS.org

Liahona.LDS.org

Når man besvarer spørgsmål fra venner, skal man være sig selv. Årsagen til, at de stillede os spørgsmålet, er ofte den person, vi er.

ikke kender svaret på, er det okay at sige: »Det ved jeg ikke.« Men vi kan alle fortælle om personlige oplevelser for at forklare, hvad vi føler omkring vores tro.

Hvis vi fortæller om vore egne oplevelser med bøn, faste eller effektiv kommunikation med vores familie, kan de oplevelser ikke blive udfordret. De er vores, og ingen forstår dem bedre, end vi gør.

Vær opmærksom på jeres tilhørere

Nogle mennesker vil ikke komme til et medlem med deres spørgsmål, fordi de frygter et langt foredrag. Hvis de stiller et uformelt spørgsmål, så vær opmærksom på graden i deres interesse, bekvemmelighed og forståelsesniveau. Hvis vi indstiller vores opmærksomhed på udgangspunktet,

kan vi gøre det nemmere for dem, der er nysgerrige.

Forstå, at den samme samtale ikke vil virke for alle på grund af forskellige baggrunde – religiøs, timelig og lignende.

Fortæl om det, vi tror på

Kirkens medlemmer har en hidtil uset mulighed for at være med til at fremme det godes værk ved at være med til at opklare misforståelser om, hvad vi ikke er, og være med til at ændre andres forståelse af, hvem vi er, og hvad vi tror på.

Når andre mennesker lærer mere om sidste dages helliges tro, kan de måske se nogle væsentlige forskelle og alligevel finde nogle uventede fællestræk, som man kan opbygge et bedre forhold på. ■

Nyttige tip

Formod det bedste

Det kan være skræmmende, når nogen stiller uddybende spørgsmål om vores tro. For det meste er folk blot nysgerrige. Vær ikke defensiv.

Lyt opmærksomt

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at evnen til at skelne fungerer bedst, når vi lytter. For virkelig at forstå et spørgsmål og hensigten kan man stille uddybende spørgsmål og være forberedt på at lytte lige så meget, som man taler.

Ær handlefriheden

Gud har givet alle mennesker handlefrihed. Så vi kan opfordre eller endda overtale – men vi bør ikke presse eller tvinge.

Undgå kirkejargon

Undgå sidste dages hellig terminologi eller jargon, der kan lyde fremmede som »ward«, »familieaften« eller »visdomsordet.« Hvis I bruger disse udtryk, så forklar dem uden at vente på at blive spurgt.

Brug Kirkens fulde navn

Når det er muligt, så brug Kirkens fulde navn mindst én gang og tidligt i samtalen. Der er en kraft i Kirkens navn, så forklar det. Det siger meget om, hvem vi er.

I år indeholder mange numre af *Liahona* et sæt med figurer fra Mormons Bog. Du kan gøre dem mere solide og lettere at anvende ved at klippe dem ud og lime dem på karton, små papirsposer eller pinde. Gem hvert sæt i en kuvert eller pose sammen med det mærkat, der fortæller dig, hvor du finder den historie fra skrifterne, som figurerne hører til.

Samuel

Lamanitten Samuel
Helaman 13-14, 16

»I hverdagen«, siger præsident Thomas S. Monson, »finder vi utallige muligheder for at følge Frelserens eksempel. Når hjertet er på bølgelængde med hans lære, opdager vi at hans umiskendelige guddommelige hjælp er nær. Det er næsten som om, at vi går Herrens ærinde.« Præsident Monson er selv et eksempel på at søge guddommelig hjælp i hverdagen og besvarer kaldet til at tjene. Se »Thomas S. Monson: Følg kaldet til at tjene«, s. 14.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

4

0210488110

1